B.COM
Year – I
Semester – I
Paper - I

Tamil - I

Course Coordinator
Ms. D. Thrisha
Assistant Professor

Centre for Distance and Online Education

श्रीचन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वतीविश्वमहाविद्यालयः

Sri Chandrasekharendra Saraswathi Viswa Mahavidyalaya

Deemed to be University u/s 3 of UGC Act 1956 - Accredited with 'A' grade by NAAC

Enathur, Kanchipuram 631561.

Sponsored and run by Sri Kanchi Kamakoti Peetam Charitable Trust

இளங்கலை முதலாமாண்டு தமிழ் இலக்கியம்

முதல் பருவம்

தாள்-1 மொழிப்பாடம் பொதுத்தமிழ் -1

அனைத்து பட்டப்படிப்பு பிரிவுகளுக்கும் பொதுவானது (Common to all Undergraduate Courses)

கற்றலின் பயன்: வாழ்க்கையின் அனுபவங்களின்

உணர்வுகளின் இயல்பான வெளிப்பாடு கலை என்பதை உணர்தல்: நல்ல உயர்வான படைப்பாளிகளை அறிந்துக்கொள்ளல்,

அலகு 1:

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

1. நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாறு-நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் நாட்டுப்புறக் கதைகள் நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள்

2 உரைநடை இலக்கிய வரலாறு சிறுகதைகள் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.

3. கவிதை இலக்கிய வரலாறு-புதுக்கவிதைகள் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.

நாடக இலக்கிய வரலாறு

அலகு 2:

1. வாய்மொழி இலக்கியம் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள்.தாலாட்டு, ஒப்பாரி

2. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும், ஒரு நாள்கழிந்தது

அலகு 3:

1. பாரதியார் காணி நிலம் வேண்டும், நல்லதோர் வீணை

2. பாரதிதாசன் -தமிழ்காதல், தமிழ் வளர்ச்சி

3. கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை ஆறுதன் வரலாறு கூறுதல்

4. சிற்பி - முள்... முள்... முள்...

5. அப்துல் ரகுமான் - குருடர்களின் யானை

அலகு 4.

1. பம்மல் சம்பந்தமுதலியார் சந்திரஹரி (நாடகம்)

அலகு 5:

1. பொருந்திய சொல் தருதல்

2. மரபுத் தொடர்கள்.

அலகு	**தலைப்பு**	**பக்கம்**
அலகு - 1	1.தமிழ் இலக்கிய வரலாறு	
	1.1நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாறு-நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் நாட்டுப்புறக் கதைகள் நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள்	
	1. 2 உரைநடை இலக்கிய வரலாறு சிறுகதைகள் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.	
	1.3 கவிதை இலக்கிய வரலாறு-புதுக்கவிதைகள் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்.	
அலகு- 2	2.வாய்மொழி இலக்கியம் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள்.தாலாட்டு, ஒப்பாரி	
	2.1 புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் கடவுளும் கந்தசாமிப்பிள்ளையும், ஒரு நாள்கழிந்தது	
அலகு - 3	3.1 பாரதியார் காணி நிலம் வேண்டும், நல்லதோர் வீணை	
	3.2 பாரதிதாசன் -தமிழ்காதல், தமிழ் வளர்ச்சி	

	3.3 கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை ஆறுதன் வரலாறு கூறுதல்	
	3.4 சிற்பி - முள்… முள்… முள்… 3.5 அப்துல் ரகுமான் - குருடர்களின் யானை	
அலகு – 4	4.1 பம்மல் சம்பந்தமுதலியார் சந்திரஹரி (நாடகம்)	
அலகு - 5	5.1 பொருந்திய சொல் தருதல்	
	5.2 மரபுத் தொடர்கள்.	

1.அலகு – 1 : தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

தமிழ் இலக்கியம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தொடர்ச்சி கொண்டு இவ்வுலகின் சிறந்த இலக்கியங்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. வாழ்வின் பல்வேறு கூறுகளைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. தமிழ்இலக்கியத்தில் வெண்பா, குறள், புதுக்கவிதை, க ட்டுரை, பழமொழி, எனப் பல வடிவங்கள் உள்ளன. தமிழில் வாய்மொழி இலக்கியங்களும் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன.

வரலாறு :

மு. வரதராசனின் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் நூலில் தரப்பட்டிருக்கும் தமிழ் இலக்கிய கால வகைப்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட வகைப்பாடு பின்வருமாறு:

இக்காலம்

- பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு
- கிறிஸ்துவ தமிழ் இலக்கியம்
- புதினம்

  - இருபதாம் நூற்றாண்டு
  - கட்டுரை, சிறுகதை, புதுக்கவிதை, ஆராய்ச்சி கட்டுரை
  - இருபத்தோராம் நூ**பழங்காலம்**
  - சங்க இலக்கியம்
  - நீதி இலக்கியம்
- **இடைக்காலம்**
  - பக்தி இலக்கியம்
  - காப்பிய இலக்கியம்
  - உரை நூல்கள்
  - புராண இலக்கியம்
  - புராணங்கள், தலபுராணங்கள்
  - இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியம்
  - அறிவியல் தமிழ், கணினித்தமிழ்

தொல்பழங்காலத்தில், அக்காலப் பாண்டிய அரசர்களின் ஆதரவில், ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக மூன்று தமிழ் சங்கங்கள் தோன்றித் தமிழாராய்ந்ததாகவும், அக்காலத்தில் தமிழிலக்கியங்கள் பல இயற்றப்பட்டதாகவும் நம்பப்படுகிறது. முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என அழைக்கப்படும் இச்சங்கங்கள் சார்ந்த இலக்கியங்களில் கடைச்சங்க நூல்கள் மட்டுமே தற்போது கிடைப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. முன்னிரண்டு சங்கங்களையும் சேர்ந்த நூல்கள், அக்காலங்களில் ஏற்பட்ட கடல் கோள்களின் போது, நாட்டின் பெரும்பகுதியுடன் சேர்ந்து அழிந்துபோனதாகக் கருதப்படுகிறது. எனினும், முதலிரு சங்கங்கள் இருந்தது பற்றியோ அக்காலத்தில் இலக்கியங்கள் இருந்தது பற்றியோ உறுதியான ஆதாராங்கள் இல்லை.

1.1 சங்க இலக்கியம் :

சங்க இலக்கியம் எனப்படுவது தமிழில் பொது ஆண்டுக்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்ட செவ்வியல் இலக்கியங்கள் ஆகும்.சங்க இலக்கியம் 473 புலவர்களால் எழுதப்பட்ட 2,381 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இப்புலவர்களுள் பலதரப்பட்ட தொழில் புரிந்தோரும், பெண்களும் அடங்குவர். அக்காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் அன்றாட வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதாய்ச் சங்க இலக்கியங்கள் உள்ளன. பண்டைத் தமிழரது

காதல்,போர் , வீரம், ஆட்சியமைப்பு, வணிகம் போன்ற நடப்புகளைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் நமக்கு அறியத் தருகின்றன.

பதினெண்மேற்கணக்கு நூல்கள் என்று வழங்கப்படும் , எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்ற தொகுப்புகளே சங்க இலக்கிய நூல்கள் ஆகும். இவை மதுரையில் அமைந்த கடைச்சங்கத்தில் தொகுக்கப்பட்டவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

சங்கம் மருவிய காலம் நீதி நூற்காலம்:

சங்க காலத்திற்கு அடுத்து வந்த காலப்பகுதியில் அறவழி கூறும் நூல்கள் மிகுதியாக வெளிவந்தன. எனவே இக்காலம் நீதிநூற்காலம் எனப்படுகிறது. இந்நூல்களுள் போதிக்கப்படும் நீதி, பெரும்பாலும் சமயச் சார்பற்றவையாகக் கருதப்படுகிறது.[1] நாலடியார் முதற்கொண்டு இன்னிலை / கைந்நிலை ஈறாக உள்ள பதினெட்டு நூல்கள், 17 கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்று வழங்கப்படுகிறது. இவையே நீதி நூல்கள் என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உலகப் பொதுமறை என்று போற்றப்படும் திருக்குறள் இத்தொகுப்பினுள் அடக்கம்.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும்இரட்டைக்காப்பியங்கள் இயற்றப்பட்டதும் இக்காலத்தில்தான்.

1.2 தற்கால இலக்கியம்:

18-ஆம், 19-ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டில் அரசியல், மதம், கல்வி போன்ற தளங்களில் பல விதமான மாற்றங்கள் இடம்பெற்றன. குன்றக்குடி, சைவ மடங்களின் ஆதரவாலும், சில புலவர் பரம்பரையினரின் முயற்சியாலும் தமிழ் இலக்கியச் செல்வங்கள், விழுமியங்கள் அழிவுறுவது காலத்தால் தடுக்கப்பட்டது. பல்வேறு பேரரசுகளின் ஆட்சியாலும், ஆங்கில மொழியின் வரவாலும் ஒரு தேக்கம் ஏற்பட்டது தமிழ் இலக்கியத்தில். பின்னர் நிலையான ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும், ஐரோப்பிய மிஷனரிகளின் தமிழ் மொழி ஈர்ப்பும், அவர்கள் கொண்டுவந்த அச்சியந்திரங்களும், பின் ஏற்பட்ட சுதந்திர இந்திய ஆட்சியும் மதச்சுதந்திரமும், கல்வி முறையில் ஏற்பட்ட தோற்ற வளர்ச்சி, நவீன சிந்தனைகளின் உருவாக்கமும் போன்ற காரணிகளால் தமிழ் மொழியும், இலக்கியமும் இக்காலகட்டத்தில்

பெரிதும் வளர்ச்சியுற்றன. இக்காலகட்டத்தில் இடம்பெற்ற முக்கிய மாற்றமாகக் குறிப்பிடத்தக்க விடயங்களாவன:

- சங்க இலக்கியங்கள் மீளக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும் அச்சேற்றியதும்.
- உரைநடையில் எழுதுவது அறிமுகமானது. (19-ஆம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதி)
- புதுக்கவிதை எனும் புதுப்பாணி தோற்றம் பெற்றது. (20-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி)
- மணிப்பிரவாள நடை ஒழிந்தது. (20-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி)

அச்சியந்திரங்களின் வருகையால் ஏடுகளில் மட்டும் இருந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் உ வே சாமிநாதையர், ஆறுமுக நாவலர், சீவை தாமோதர பிள்ளை போன்றோரின் மீள் கண்டுபிடிப்பாலும், அயராத உழைப்பாலும் அச்சாக வெளிவந்தது.
நாட்டுப்புறக் கதை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் :
கலாச்சாரம் அல்லது துணை கலாச்சாரம் ஆகியவற்றால் பகிரப்படும் வெளிப்பாட்டு கலாச்சாரத்தின் அமைப்பாகும் . இதில் கதைகள், தெம்மாங்கு , புனைவுகள் , பழமொழிகள் , கவிதைகள் , நகைச் சுவைகள் மற்றும் பிற வாய்வழி மரபுகள் போன்ற வாய்மொழி மரபுகள் அடங்கும் குழுவிற்கு பொதுவான பாரம்பரிய கட்டிட பாணிகள் போன்ற பொருள் கலாச்சாரமும் இதில் அடங்கும் நாட்டுப்புறக் கதைகள் பாரம்பரியக் கதைகளையும் உள்ளடக்கியது, நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள் மற்றும் கிறிஸ்துமஸ் , திருமணங்கள், நாட்டுப்புற நடனங்கள் மற்றும் துவக்கச் சடங்குகள் போன்ற கொண்டாட்டங்களின் வடிவங்கள் மற்றும் சடங்குகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது .

1.3நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்:

ஐரோப்பாவில் காதல்நோக்க தேசியவாதம் உருவான காலத்தில், நாட்டுப்புறக் கதைகள் தனித்தெழுந்து ஒரு தனி ஆய்வுத் துறையாக வடிவமைக்கத் தொடங்கின. குறிப்பாக ஜோஹான் காட்ஃப்ரைட் வான் ஹெர்டர் 1770களில் எழுதிய நூல்கள் வாய்வழி மரபுகளை ஒரு இயற்கைச் செயல்முறையாகவும், உள்ளூர் கலாச்சாரத்தின் முக்கிய அங்கமாகவும் விளக்கின. பின்னர் நெப்போலியன் பிரான்ஸ் ஜெர்மன் மாநிலங்களை கைப்பற்றியபோது, ஹெர்டரின் கருத்துகள் ஜெர்மானியர்களிடம் பெரும் ஆதரவைப் பெற்றன; அவர்கள் தங்கள் நாட்டுப்புற மரபுகளை பதிவு செய்து தேசியத்தை கட்டியெழுப்பும் பணியில் அவற்றை பயன்படுத்தினர்.

பின்லாந்து, எஸ்டோனியா, ஹங்கேரி போன்ற சிற்றுநாடுகளும் அரசியல் சுதந்திரத்தை நாடிய காலத்தில், இந்த முறையை உற்சாகமாகப் பின்பற்றின.

19ஆம் நூற்றாண்டில், ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் பாரம்பரியங்களை நவீனத்தன்மையிலிருந்து வேறுபடுத்தி ஆராயத் தொடங்கினர். குறிப்பாக கிராமப்புற விவசாயிகளிடையே நிலைத்திருந்த வாய்வழிக் கதைகளை அவர்கள் பழைய கலாச்சாரத்தின் எச்சங்களாகக் கருதினர். சகோதரர்கள் கிரிம் எழுதிய “கிண்டர்-உண்ட் ஹவுஸ்மார்சென்” (1812) அக்கால தோட்டக்காரர்கள் கூறிய வாய்வழிக் கதைகளின் ஒரு முக்கியத் தொகுப்பாகப் பிரபலமானது.

19ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் கதைகள், பழமொழிகள், பாடல்கள் ஆகியவற்றின் சேகரிப்பு உற்சாகமாகத் தொடர்ந்ததால், நாட்டுப்புறவியல் இலக்கியமும் புராணங்களும் இணைந்த ஒரு புதிய கல்வியியல் துறையாக உருவானது. 20ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்தில், ஐரோப்பாவிலும் வட அமெரிக்காவிலும் இந்தத் துறையில் ஆய்வாளர்கள் அதிகரித்தனர்.

ஐரோப்பிய நாட்டுப்புறவியலாளர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் பிராந்திய விவசாய மக்களின் வாய்வழிக் கதைகளை ஆராய்ந்தபோது, அமெரிக்காவில் ஃபிரான்ஸ் போவாஸ், ரூத் பெனடிக்ட் ஆகியோர் பூர்வீக அமெரிக்க இனங்களின் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் முழுமையான கலாச்சார அமைப்புகளை ஆய்வு செய்தனர். இதன் விளைவாக, அமெரிக்க நாட்டுப்புறவியல் கலாச்சார மானுடவியலுக்கும் இனவியலுக்கும் நெருக்கமானதாக அமைந்தது. இவ்விரு பாரம்பரியங்களின் வேற்றுமை—ஐரோப்பாவின் மனிதநேயம் மற்றும் அமெரிக்காவின் சமூக அறிவியல்—நாட்டுப்புறவியல் துறைக்கு பரவலான ஆய்வு வாய்ப்புகளை வழங்கியது.

1950களில் “நாட்டுப்புறவியல்” எனும் சொல் “நாட்டுப்புற ஆய்வுகள்” என்ற பெயருடன் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதன் மூலம், பாரம்பரிய கலாச்சார ஆராய்ச்சியை நாட்டுப்புறக் கலைப்பொருட்களில் இருந்து பிரித்துக் காட்ட முயற்சி செய்யப்பட்டது.

அமெரிக்க காங்கிரஸ் 1976 ஜனவரியில் இயற்றிய “American Folklife Preservation Act” மூலம் அமெரிக்காவில் நாட்டுப்புறவியல் கல்வியியல் துறையாக அதிகாரப்பூர்வ இடத்தை அடைந்தது. அந்தச் சட்டம், குடும்பம், தொழில், மதம், இனம், பிராந்தியம் போன்ற பல குழுக்களுக்குள்

தலைமுறைகள் வழியாக பரவிய பாரம்பரிய வெளிப்பாட்டு கலாச்சாரங்களையே "நாட்டுப்புற வாழ்க்கை" என வரையறுத்தது.

மொழி, கதை, கலை, கட்டிடம், இசை, நாடகம், சடங்கு, விளையாட்டு, கைவினை போன்றவை பெரும்பாலும் கற்றுக்கொடுப்பில் அல்லாமல் நடைமுறை அவதானிப்பின் மூலம் பரவுகின்றன. அமெரிக்காவின் கலாச்சார மற்றும் இயற்கை பாரம்பரியங்களைப் பாதுகாக்கும் பிற சட்டங்களுடன் இது இணைந்து, கலாச்சார பன்முகத்தன்மை ஒரு நாட்டின் பலமாக கருதப்பட வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்தியது. இது ஆண்டுதோறும் ஸ்மித்சோனியன் நாட்டுப்புறவியல் விழாவிலும் பல மாநில விழாக்களிலும் கொண்டாடப்படுகிறது.

வில்லியம் பாஸ்காம் நாட்டுப்புறவியலின் நான்கு முக்கிய செயல்பாடுகளை விவரிக்கிறார்:

1. மக்கள் சந்திக்கும் சமூக கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து மனநிரப்பு பெற உதவுகிறது.
2. கலாச்சாரமும் அதன் சடங்குகளும் சமூகத்தில் ஏன் முக்கியம் என்பதைக் காட்டுகிறது.
3. ஒழுக்கம், மதிப்புகள், அறிவு ஆகியவற்றை கற்றுக்கொடுக்கும் கல்வி கருவியாக செயல்படுகிறது.
4. சமூக கட்டுப்பாட்டை பராமரிக்கவும் ஒழுங்கை நிலைநிறுத்தவும் உதவுகிறது

1.3.1 நாட்டுப்புற பாடல்கள்:

தமிழ்ச் சமூகத்தில் இன்று கிடைக்கும் மிகப் பழமையான எழுத்து ஆதாரங்களில் முதன்மையானது தொல்காப்பியர் இயற்றிய தொல்காப்பியம் ஆகும். இதில் வாய்மொழி மரபுகள் மற்றும் பாட்டுப்பண்புகள் குறித்து இலக்கண விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் கூறும் "பண்ணத்தி" என்ற சொல் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைக் குறிக்கிறது என்று பல ஆய்வாளர்கள் கருத்து தெரிவிக்கின்றனர். சிலர் அவர் குறிப்பிட்டுள்ள "புலன்" என்பதையே நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்கான அடையாளமாகக் கருதுகின்றனர். இசை நயம் அதிகமுள்ள பாடல்கள் "பண்ணத்தி" என்றும், இசைத் தன்மை குறைந்தவை "புலன்" என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்ட மரபு காணப்படுகிறது.

தொன்மை மற்றும் பின்னணி

பழமையான காலங்களில் மக்களிடையே செல்வதற்காகப் பாடல் வடிவங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால், நாட்டுப்புறப் பாடல்களை தனியே சேகரித்து பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் ஐரோப்பியர்களின் ஆய்வுப் போக்கின் தாக்கத்தால் பின்னர் உருவானது.

சேகரிப்பு மற்றும் பதிப்பு வரலாறு

சங்க இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் செல்வாக்கு தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. பல ஆய்வுகள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தமிழிசைப் பாடல்களை வடிவமைக்க பெரிதும் உதவியுள்ளதைச் சுட்டுகின்றன. கலித்தொகை, பரிபாடல் போன்ற சங்கப் படைப்புகள் பலவற்றிலும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்குச் சமமான வடிவங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரம் நூலில் காணப்படும் பல பாடல்களும் நாட்டுப்புறச் சாயலை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. “ஞாயிறு போற்றுதும்...” போன்ற மங்களப் பாடல்களும் நாட்டுப்புற வரிகளை முன்னிட்டு எழுதப்பட்டவை.

கானல்வரி, வேட்டுவவரி, அம்மானைவரி, ஊசல்வரி, கந்துகவரி, வள்ளைப்பாட்டு போன்ற பல வரிநடைப் பாடல்கள், நாட்டுப்புற மரபிலிருந்து இலக்கிய வடிவமாக மாற்றப்பட்டவை. நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் பலரும் நாட்டுப்புற வடிவின் கலைநயத்தைப் பயன்படுத்தியதை இலக்கிய வரலாறு காட்டுகிறது.

சிற்றிலக்கியங்களின் பெரும்பாலான வடிவங்கள்—குறவஞ்சி, சிந்து, அம்மானை, ஊசல், பள்ளு, தாலாட்டு, ஏசல், ஏற்றம், தெம்மாங்கு போன்றவை—அனைத்தும் நாட்டுப்புறப் பாடல் அமைப்பைத் தழுவி உருவாக்கப்பட்டவை. குறிப்பாக மக்களை ஒன்றிணைக்க வேண்டிய காலகட்டங்களில், எழுத்திலக்கியங்கள் நாட்டுப்புற வடிவத்தை பெரிதும் உட்கொண்டன. நீதிக் கருத்துகளும் பக்தி சார்ந்த பாடல்களும் கூட நாட்டுப்புற மரபுகளைத் தழுவிச் செய்யப்பட்டன.

உலகளாவிய சேகரிப்பு முயற்சிகள்

1600ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு பல நாடுகளில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் முறையாகப் பதிவு செய்யப்படும் பணிகள் தொடங்கின. உலகின் பல பகுதிகளில் நாட்டுப்புறவியல் ஆவணக்காப்பகங்களும் ஆய்வு அமைப்புகளும் உருவானன.

1831 – பின்லாந்து நாட்டுப்புற ஆவணக்காப்பகம்

1878 – லண்டன் நாட்டுப்புறவியல் கழகம்

1888 – அமெரிக்க நாட்டுப்புறவியல் கழகம்

இவை அனைத்தும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைச் சேகரிப்பதும் வெளியிடுவதும், அவற்றை பாதுகாப்பதும் ஆகியவற்றில் முக்கிய பங்காற்றின.

தமிழகத்தில் தொடங்கிய சேகரிப்பு முயற்சிகள்

உலகளாவிய போக்கின் தாக்கத்தில் தமிழகத்திலும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் சேகரிக்கும் பணிகள் தோன்றின. 1871இல் சார்லஸ் இ. கோவர் வெளியிட்ட **Folk Songs of South India** நூல் இந்தத் துறையில் முதல் முக்கிய முயற்சியாகும். இதில் தமிழ் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வழங்கப்பட்டுள்ளன. அதே நேரத்தில் திருக்குறள், கபிலர் அகவல், சிவவாக்கியர் பாடல்கள் போன்ற இலக்கியப் பாடல்களும் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் என தவறாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இதனைத் தொடர்ந்து இந்திய அறிஞர்கள் பெருமளவில் நாட்டுப்புற இலக்கியங்களைச் சேகரித்து வெளியிட்டனர். 1939 முதல் இன்று வரை இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் நாட்டுப்புறப் பாடல் தொகுப்புகளாக நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. மேலும், **M.A., M.Phil., Ph.D.** ஆய்வுகளுக்கான பின்னிணைப்புகளிலும் எண்ணற்ற நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

குறிப்பிடத்தக்க நாட்டுப்புறப் பாடல் தொகுப்புகள்

1. தமிழண்ணல் – "தாலாட்டு" (1956)

பாண்டியன், ஈழம், சோழம், நாஞ்சில், கொங்கு போன்ற பிராந்தியங்களின் தாலாட்டு பாடல்களைத் தொகுத்துள்ளார். தாலாட்டைச் சுற்றியுள்ள ஆய்வுரை மிக முக்கியமானதாகும்.

2. கி.வா. ஜகந்நாதன்

பல பாடல் தொகுப்புகளை வெளியிட்டவர். பாடல்களுக்கு எளிய விளக்கங்கள் வழங்கியதே இவரது தனிச்சிறப்பு. மலையருவி போன்ற படைப்புகளை சிறந்த ஆய்வு முன்னுரையுடன் பதிப்பித்துள்ளார்.

3. செ. அன்ன காமு – "ஏட்டில் எழுதாக் கவிதைகள்" (1959)

களப்பணியில் நேரடியாக சேகரிக்கப்பட்ட பாடல்களைக் கொண்டது. இதில் அவரது அனுபவ நோட்டுகள் முக்கியமானவை.

4. நா. வானமாமலை – "தமிழர் நாட்டுப்பாடல்கள்" (1964)சேகரிப்பாளர் விவரம், சொற்பொருள் விளக்கம், ஆராய்ச்சி முன்னுரை ஆகிய அனைத்தும் இணைந்த முக்கிய ஆக்கமாகும்.

5. க. கிருட்டினசாமி (1978, 1980) & கோ.பெ.நா. (1986)

கொங்கு நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் மற்றும் பாலை–மலைப் பாடல்கள் போன்ற முக்கிய பதிப்புகளை வெளியிட்டுள்ளனர்.

6. மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம் – "நாட்டுப்புறப் பாடல் களஞ்சியம்" (2001) ஆ. இராமநாதன் தலைமையில் வெளியிடப்பட்ட பத்து தொகுதிகள் மிக முக்கியமானவை. பாடகர் பற்றிய தகவல், சேகரிப்பு முறை, சொற்பொருள் போன்ற அனைத்தும் இடம் பெற்றுள்ள சிறந்த பதிப்பாக இது கருதப்படுகிறது

3.2.ஆய்வுப் பணிகள்:

நா. வானமாமலை நாட்டுப்புற இலக்கிய துறையில் மிக முக்கியமான அறிஞராகத் திகழ்கிறார். நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தொடர்பாக அவர் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆழ்ந்த பகுப்பாய்வுகளைக் கொண்டவை. பாடல் தொகுப்புகளுக்காக அவர் வழங்கிய முன்னுரைகளும், பாடல்களை விளக்கும் குறிப்புகளும் பல துறைகளின் தகவல்களை ஒருங்கிணைத்த "பல்துறைக் கலப்பாய்வு" என்ற சிறப்பை உடையவையாக அமைந்துள்ளன.

அவரது பணிக்குப் பிறகு பல்கலைக்கழகங்களில் நாட்டுப்புற இலக்கியத்தை மையமாகக் கொண்டு ஆய்வுகள் செய்யும் நடைமுறை விருத்தி பெற்றது. தொடக்க காலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தையே படித்தவர்கள் நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டதால், ஆரம்பத்தில் வெளிவந்த ஆய்வுகள் பெரும்பாலும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைத் தொடர்பாக்கியவையாக இருந்தன.

ஆறு. அழகப்பன் தனது எம்.லிட். ஆய்விற்கு நாட்டுப்புறப் பாடல்களை எடுத்துக்கொண்டார். 1969ஆம் ஆண்டு பா.ரா. சுப்பிரமணியன் சாதி அடிப்படையிலான தாலாட்டு மற்றும் ஒப்பாரிப் பாடல்களை ஆராய்ந்தார். அதேபோல் சு. சண்முகசுந்தரம் நெல்லை மாவட்டப் பாடல்களையும், ஆறு. இராமநாதன் தென்னார்க்காடு பகுதியின் பாடல்களையும், ச. நசீர் அலி திருச்சி மாவட்டத்தின் பாடல்களையும் ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்றனர். இ. பாலசுந்தரம் ஈழத்து நாட்டாரின் பாடல்களையும், க. கிருட்டினசாமி கொங்கு நாடு பாடல்களையும், த. கனகசபை தஞ்சை மாவட்டப் பாடல்களையும் ஆராய்ந்து முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார்கள். இவ்வாய்வுகள் அனைத்தும் நூல்களாக வெளியிடப்பட்டு உள்ளன.

இந்த ஆய்வுகள் வழியாக சில முக்கிய உண்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் வடிவமைப்பு, அவற்றில் பிரதிபலிக்கும் மக்கள் வாழ்க்கை, பொருளாதார நிலை, குடும்ப மரபுகள் போன்றவை எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றன. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் மக்கள் வாழ்வை எந்த மறைப்புமின்றி நேராகச் சொல்லுகின்றன; ஆனால் எழுத்திலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் எப்படி வாழ வேண்டும் என்ற நன்னெறியை பரிந்துரைக்கின்றன. எனவே எழுத்திலக்கியங்களின் அடிப்படையில் மட்டும் தமிழக மக்களின் சமூக வரலாற்றை உண்மைக்கு நெருக்கமாக அறிதல் கடினம். நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் சேர்ந்து ஆய்வு செய்யப்படும் போதுதான் முழுமையான வாழ்வியல் இழைகள் புலப்படுகின்றன என்பதையும் மேற்கண்ட ஆய்வுகள் நிரூபித்துள்ளன.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் வகைப்பாடு

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் அவை பாடப்படும் சூழல் மற்றும் பயன்பாடு அடிப்படையில் எட்டு முக்கியப் பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தப்படலாம்:

1. தாலாட்டு பாடல்கள்

குழந்தையைத் தூங்கச் செய்வதற்கும், ஆறுதல் அளிப்பதற்கும், மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதற்குமான சூழலில் அம்மாக்கள் மற்றும் குடும்பத்தினர் பாடும் பாடல்கள்.

2. குழந்தை வளர்ச்சி நிலைப் பாடல்கள் குழந்தை வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பாடப்படும் பாடல்கள்.

எ.கா. **தவழும் போது பாடப்படும் வரிகள்**

உண்ணும்போது பாடப்படும் பாடல்கள்

சாய்ந்தாடும் போது வரும் வசனங்கள்

அம்புலி ஆட்டும்போது பாடப்படும் பாடல்கள்

3. விளையாட்டுப் பாடல்கள்

குழந்தைகள் அல்லது இளைஞர்கள் விளையாடும் சூழல்களில் பாடப்படும் பாடல்கள்.

இவை 1.உடற்பயிற்சிச் சூழலில் பாடப்படும் பாடல்கள்

2.வாய்மொழி மூலம் பரவிய விளையாட்டு வரிகள் என இரண்டு வகையாக காணப்படும்.

4. தொழிற் பாடல்கள்

தொழில் செய்வதற்கான சூழலில் பாடப்படும் பாடல்கள்.

இவை இரண்டு பிரிவுகள்:

- வேளாண்மைத் தொழிற்பாடல்கள்
- வேளாண்மை அல்லாத தொழிற்பாடல்கள் (கைவினை, நெசவு, குறுக்கு தொழில்கள் முதலியவை)

5. வழிபாட்டுப் பாடல்கள்

கோவில் வழிபாடு, குடும்ப பூஜை, சாமி பாடல் போன்ற தெய்வத்தைச் சுற்றி பாடப்படும் பாடல்கள் அனைத்தும் இங்கு சேர்க்கப்படுகின்றன.

6. கொண்டாட்டப் பாடல்கள்

மகிழ்ச்சியான அனைத்து நிகழ்ச்சிகளிலும் பாடப்படும் பாடல்கள்.

இதில் அடங்குபவை:

- கிராம விழா, கோலாட்டம், கலை நிகழ்வுகள்
- குடும்பக் கொண்டாட்டங்கள்,திருமணம், சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள்
- மக்களே பாடும் பாடல்களும், கலைஞர்கள் பாடும் பாடல்களும்

பொதுவாக சந்தோஷ சூழலில் பாடப்படும் அனைத்து பாடல்களும் இந்தப் பிரிவுக்குட்படும்.

7. இரத்தல் பாடல்கள்

ஊர் ஊராகச் சென்று யாசித்து வாழும் மக்கள் தங்களது தேவையை வெளிப்படுத்திப் பாடும் பாடல்கள். சமூக, பொருளாதார நிலை பிரதிபலிக்கும் பாடல்களும் இதில் அடங்கும்.

மேற்காட்டப்பட்ட பாடல்களுள் தாலாட்டுப் பாடல்கள், குழந்தை வளர்ச்சி நிலைப் பாடல்கள், விளையாட்டுப் பாடல்கள், தொழிற்பாடல்கள் ஆகிய பாடல் வகைகளை மட்டும் இப்பாடத்தில் காணலாம்.

1.4 தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைகள்:

தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைகள் என்பது தமிழரிடையே வழங்கி வரும் நாட்டுப்புறக் கதைகள் ஆகும். தமிழ் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் போன்றே, நாட்டுப்புற மக்களிடம் பல வகைக் கதைகள் வழங்கி வருகின்றன. இந்தக் கதைகள் வாய்மொழியாக பல நூற்றாண்டுகள் வழங்கி வந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இவற்றின் ஒரு பகுதி அச்சுப் பதிப்புப் பெறத் தொடங்கின.

தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம் வகைப்பாடு:

- நீதிக் கதைகள்

- தந்திரக் கதைகள்
- ஏளனக் கதைகள்
- நகைச்சுவைக் கதைகள்
- நம்பிக்கைக் கதைகள்
- கற்பனைக் கதைகள்
- வஞ்சகக் கதைகள்

முனைவர் அய்யனார் வகைப்பாடு:

- பண்பு விளக்கக் கதைகள்
- நீதி விளக்கக் கதைகள்
- சமயமரபு தழுவிய கதைகள்
- சமூக வரலாற்றுக் கதைகள்
- நகைச்சுவைக் கதைகள்
- குலமரபுக் கதைகள்
- நம்பிக்கை விளக்கக் கதைகள்
- இயற்கை இகந்த கதைகள்
- பிறவகைக் கதைகள்

கி. ராசநாராயணன் வகைப்பாடு:

- சாதியக் கதைகள்
- ஏழை, பணக்காரன்
- அறிவாளிகளும், அல்லாதோரும்
- ராசா குடிமகன்
- புருசன் மனைவி
- மாமியார் மருமகன்
- சொக்காரங்கள் பிரியம், பகை, பொறாமை
- கடவுள்
- காடுகள், மிருகங்கள், பட்சிகள்

- பேய், பிசாசு, பூதம்
- மதங்கள்
- வீரம்
- தனிநபர் போற்றுதல்
- குழந்தைகள்
- நகைச்சுவை
- பால் உணர்ச்சிக் கதைகள்
- குடும்பம், பாசம்
- நட்பு
- அரசியல் முதலியன

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முனபகுதியில் இந்தியாவின் அச்சு வரலாற்றில் பல செவிவழி இலக்கியங்கள், முக்கியமாக நாட்டுப்புறக் கதைகள் பதிப்பிக்கப்பட்டன. 1800ஆம் ஆண்டு முதல் 1835 வரை தமிழில் பதிப்பிக்கப்பட்டவற்றில் பெரும்பான்மையாக, அகரமுதலிகளையும் இலக்கணங்களையும் தவிர்த்து, செவிவழிக் கதைகளின் தொகுப்புகள் இருந்தன. புகழ்பெற்ற இலக்கிய நூல்களான திருக்குறள், நாலடியார் போன்றவை பதிப்பிக்கப்பட்டன என்றாலும் இவற்றை விட பலமடங்கு செவிவழிக் கதைகளே பிரசுரமாயின. [1] இவற்றில் முதன்மையானதாக விக்கிரமாதித்தன் கதைகள் 1804ஆம் ஆண்டு வெளியானது. 1808ஆம் ஆண்டில் சதமுக ராவணன் கதை"யும் 1812ஆம் ஆண்டில் மரியாதைராமன் கதை மற்றும் தமிழறியும் மந்தை கதை"யும் 1819ஆம் ஆண்டு "புரூரவ சக்கரவர்த்தி கதை"யும் 1820ஆம் ஆண்டில் சிறுகதைத் தொகுப்பான கதைமஞ்சரியும் வெளியாயின. 1822ஆம் ஆண்டு இலண்டனிலிருந்து தமிழ்,ஆங்கிலம் இருமொழிகளிலும் "பரமார்த்த குருவின் கதை" (குரு சிம்பிள்டன்) வெளியானது. 1826ஆம் ஆண்டு தமிழில் "பஞ்சதந்திரக் கதை"களும் 1833ஆம் ஆண்டு மற்றொரு செவிவழிக்கதைகளின் தொகுப்பான "கதாசிந்தாமணி"யும் பதிப்பிக்கப்பட்டன. ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு மற்றும் ஈசாப் கதைகள் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டு 1850களில் வெளியிடப்பட்டன.

நூல்கள்:

- மயில்ராவணன் கதை - வீராச்சாமி நாயக்கர் (1867)
- நாட்டுப்புறக் கதைகள் - கா. அப்பாதுரை

- தென்னாட்டுப் பழங்கதைத் தொகுதிகள் -சு. அ. இராமசாமிப் புலவர்
- தமிழ் நாட்டுப் பழங்கதைகள் - வை. கோவிந்தன்
- தமிழ் நாட்டு நாடோடிக் கதைகள் - கி. ராஜநாராயணன்
- தமிழக கிராமியக் கதைகள் - கு. சின்னப்ப பாரதி
- பாரத நாட்டுப் பாட்டிக் கதைகள் - வை. கோவிந்தன்
- நாட்டார் கதைகள் - அ.கா. பெருமாள்
- கொங்கு நாட்டுப்புறக் கதைகள் - க. கிருட்டின சாமி
- தாத்தா சொன்ன கதைகள்- கி.ராஜநாராயணன்

நாட்டுப்புறக் கதைகள் - ஆறு.இராமநாதன் நாட்டுப் புறவியல் (தொகுப்பு நூல்) - பஞ்சதந்திரக் கதைகள், ஈசாப் கதைகள், உலக நாடோடிக் கதைகள், அரபுக் கதைகள், தெனாலிராமன் கதைகள், நவரத்தினமாலை (சோவியத் நாட்டுக் கதைகள்), ஆர்மீனிய நாடோடிக் கதைகள், கிரேக்க நாடோடிக் கதைகள் போன்றவற்றின் தொகுப்பு

நாட்டுப்புறப் கதைப்பாடல்கள் :

1. . புராணம் இதிகாசம் சார்ந்த தெய்வ கதைப் பாடல்கள்
2. வரலாற்றுக் கதைப் பாடல்கள்
3. சமூகக் கதைப் பாடல்கள்

நா. வானமாமலை கதைபாடலை நான்கு வகையாக குறிப்பிட்டு, நாலாவதாக கிராம தேவதைகளின் கதைப்பாடல்கள் என்பதையும் இணைத்துக் கொள்கிறார்.

1.4.1 வரலாறு கதைப்பாடல்:

கொள்ளையர் கதைப்பாடல் என்பது கதைப்பாடல்களில் கொள்ளையர்களை கதைதலைவனாக கொண்ட பாடல்கள். இவை மக்களுக்கு வீரமான கொள்ளையர்கள் கதையை விவரித்தன. பெரிய பண்ணையார்கள், செல்வந்தர்களிடம் கொள்ளைடித்து மக்களுக்கு நன்மை செய்த மனிதர்களை இப்பாடல்கள் புகழ்ந்தன.

- ஜம்புலிங்கம் கதைப்பாடல்
- சந்தனத்தேவன் கதைப்பாடல்
- காசித்தேவன் கதைப்பாடல்
- கவட்டைவில் கருவாயன் கதைப்பாடல்
- கதிர்வேல் படையாச்சி கதைப்பாடல்
- சிப்பிப்பாறை கந்தசாமி நாயக்கர் கதைப்பாடல்
- மணிக்குறவன் கதைப்பாடல் [3]

- ஆத்துக்காட்டுத் தங்கையா கதைப்பாடல்
- சன்னாசித் தேவர் கதைப்பாடல்
- குமரி லட்சுமணத் தேவர் கதைப்பாடல்
- சீவலப்பேரிப் பாண்டி கதைப்பாடல்
- மலையூர் மம்பட்டியான் கதைப்பாடல்
- அருவாவேலு கதைப்பாடல்
- கொடுக்கூர் ஆறுமுகம் கதைப்பாடல்
- தீச்சட்டி கோவிந்தன் கதைப்பாடல்
- மருதுபாண்டியர்கள் கதைப்பாடல்
- வாளுக்குவேலி அம்பலகாரர் கதைப்பாடல்

1.4.2 பழமொழிகள் :

பழமொழி = பழமை+மொழி. பழமையான மொழி, நம் பண்டைய மக்கள் ஒரு பொருளை சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும், புறிதலுமாய் விளங்க பழமொழிகளை பேசி பயன்படுத்தி வந்தனர். பழமொழிகள் நம் மக்களின் அறிவுக்கூர்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. பழமொழிகள் "ஒரு சமுதாயத்திலே நீண்ட காலமாகப் புழக்கத்தில் இருந்து வரும் அனுபவ குறிப்புகள்" என்று கூறுகின்றனர். இவை **"நாட்டுப்புறவியலின்"** ஒரு கூறாகவும் அமைகின்றன.

நாட்டுப்புறவியல் என்பது நாட்டுப்புற மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு, நம்பிக்கைகள், இலக்கியங்கள், கதைகள், பழமொழிகள், வாய்மொழி வரலாறு, விடுகதைகள், வாய்மொழி பாடல்கள் போன்றவற்றை சேகரித்து, வகைப்படுத்தி, தொகுத்து, ஆராய்ந்து அவற்றை ஆவணப்படுத்தும் துறையாகும். இத்தகைய வழக்குகள் பற்றி நாட்டுப்புறவியல் அறிவியல் முறைப்படி ஆய்வு செய்கின்றது. 1846 ஆம் ஆண்டிலேயே நாட்டுப்புறவியல் பற்றித் தற்காலக் கருத்தமைவில் முறையான ஆய்வுகள் தொடங்கின. **வில்லியம் ஜான் தாமஸ்** என்பவரே இத்துறையில் முன்னோடியாவார்.

பழமொழிகளை நினைவுக்கூர்வோம்:

- * அறுக்க மாட்டாதவன் கையில் ஐம்பத்தெட்டு அறிவாள்.
- * அழுத பிள்ளை தான் பால் குடிக்கும்.
- * அடி மேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும்.
- * அடி உதவுவது போல் அண்ணன் தம்பி உதவ மாட்டார்கள்.
- * அப்பன் எவ்வழியோ பிள்ளை அவ்வழி.
- * அடியாத மாடு படியாது.
- * அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு.
- * அற நனைந்தவனுக்குக் குளிரென்ன கூதலென்ன.
- * அறுக்க முடியாதவ இடுப்புல ஆயிறத்தெட்டு அறிவாள்.
- * அவனே! அவனே! என்பதைவிடச் சிவனே! சிவனே! என்பது மேல்.

- * அற்பனுக்கு வாழ்க்கை வந்தால் அர்த்த ராத்திரியில் குடை பிடிப்பான்.
- ஆசை அறுபது நாள் மோகம் முப்பது நாள்.
- ஆடத் தெரியாதவள் மேடை பிழையென்றாளாம்.
- ஆடிக் காற்றுக்கு அம்மியும் பறக்கும்.
- ஆடுற மாட்டை ஆடிக் கற, பாடுற மாட்டைப் பாடிக் கற.
- ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்தி மட்டு.
- ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப் பூ சர்க்கரை.
- ஆழம் தெரியாமல் காலை விடாதே.
- ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணா இரு.
- ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு.
- ஆசை காட்டி மோசம் செய்தல்.
- ஆக்கப் பொறுத்தது ஆறப் பொறுக்கவில்லை.
- ஆடு பகை குட்டி உறவு.
- ஆற்றிலே கரைத்தாலும் அளந்து கரை.
- ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்.
- ஆகாத பொண்டாட்டி கால் பாட்டாலும் குத்தம் கைப்பட்டாலும் குத்தம்.
- இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை.
- இருக்க இடம் கொடுத்தால் படுக்கப் பாய் கேட்பான்.
- இருதலைக் கொள்ளியின் ஓர் உயிர் போல.
- இரக்கமற்றவன் இதயம் இரும்பினும் கொடியது.
- இளமையில் கல்.
- இளங்கன்று பயமறியாது.
- இளமையில் கல்வி சிலை மேல் எழுத்து.
- இளமையில் கல். முதுமையில் காக்கும்.
- இன்பத்திற்குத் தேன்; அன்புக்கு மனைவி.
- இரவல் சேலையை நம்பி இடுப்புக் கந்தையை எறிந்தாளாம்.
- இளகின இரும்பைக் கண்டால் கொல்லன் ஓங்கி அடிப்பான்.
- இதயம் ஏற்கிறது; தலை மறுக்கிறது.
- இன்று செய்யும் நன்மை நாளைய இன்பம்.
- இரவில் குறைந்த உணவு நீண்ட வாழ்வு.
- இருட்டுக்குடி வாழ்க்கை திருட்டுக்கு அடையாளம்.
- இறங்கு பொழுதில் மருந்து குடி.
- இந்த உலகில் மூன்று நண்பர்கள் துணிவு, புத்தி, நுண்ணறிவு.
- இறந்த சிங்கத்தைவிட உயிருள்ள சுண்டெலி மேல்.
- இன்று இலை அறுத்தவன் நாளை குலை அறுக்க மாட்டானா?
- இளமையில் நல்லறிவு முதுமையில் ஞானம்.
- இதயம் இருக்கும் இடம்தான் உன் வீடு.
- இன்பம் சிறகடித்துப் பறக்கும் பறவை.

- இலக்கியம் இல்லாத வாழ்வு சாவு.
- இன்பம் - துன்பம் மாறி மாறி வரும்.
- இளமையில் தெரியாது; முதுமையில் நினைவிருக்காது.
- இரவும் பகலும் யாருக்கும் காத்திராது.

கிராமப்புறங்களில் பேச்சு வழக்கில் உள்ள பழமொழிகள்*:*

- பருவத்தே பயிர் செய்தல் வேண்டும்.
- விருந்தும் மருந்தும் மூன்று நாளைக்கு.
- மாமியார் உடைத்தால் மண்சட்டி; மருமகள் உடைத்தால் பொன்சட்டி.
- நல்ல மாடு உள்ளூரில் விலைபோகும்.
- பிள்ளை இல்லாத வீட்டில் கிழவன் துள்ளி விளையாண்டானாம்.
- நித்தம் நித்தம் வந்தால் நெய்யும் புளிக்கும் பலநாளும் வந்தால் பாலும் புளிக்கும்.
- கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டு வளப்பமேன்?
- குடிகாரன் பேச்சு விடிஞ்சாலே போச்சு.
- குண்டுச் சட்டியில் குதிரை ஓட்டுவது போல்.
- குரைக்கிற நாய் கடிக்காது.
- கெட்டாலும் செட்டி கிழிந்தாலும் பட்டு.
- கொல்லன் தெருவில் ஊசி விற்பதுபோல்.
- கோழி மிதித்துக் குஞ்சு சாகாது.
- கைப் புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டாம்.
- சந்திரனைப் பார்த்து நாய் குரைப்பது போல.
- சிறு பிள்ளை வேளாண்மை விளைஞ்சும் வீடு வந்து சேராது.
- சுவரிருந்தால்தான் சித்திரம் வரையலாம்.
- தடியெடுத்தவன் தண்டக்காரன்.
- தம்பியுள்ளான் படைக்கஞ்சான்.
- தன் வினை தன்னைச் சுடும்.
- தனிமரம் தோப்பாகாது.
- தாயும் பிள்ளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறு.
- தாயைப் போல பிள்ளை நூலைப் போல சேலை.
- தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போனால் சாணென்ன முழமென்ன.
- நடுக்கடலுக்குப் போனாலும் நாய்க்கு நக்குத் தண்ணீர்தான்.
- நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு சூடு நல்ல பெண்டாட்டிக்கு ஒரு வார்த்தை.
- நிழலின் அருமை வெய்யிலில் தெரியும்.
- நிறைகுடம் தளும்பாது.
- பசி வந்தால் பத்தும் பறந்திடும்.
- பணத்தைக் கண்டால் பிணமும் வாய் திறக்கும்.
- பனங்காட்டு நரி சலசலப்புக்கு அஞ்சாது.
- பனை மரத்தடியில் பால் குடித்தது போல.

- பாம்பைக் கண்டால் படையும் நடுங்கும்.
- பிள்ளையையும் கிள்ளித் தொட்டிலையும் ஆட்டுவது போல்.
- புதுமைக்கு வண்ணான் கரைகட்டி வெழுப்பான்.
- புலி பசித்தாலும் புல்லுத் தின்னாது.
- பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம் வீசும்.
- பொறுத்தார் அரசாள்வார் பொங்கினார் காடாள்வார்.
- போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து.

தமிழ் எழுத்துலகினர் சங்கமரபு காலத்திலிருந்து நவீன காலம் வரை நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் பல வடிவங்களைத் தங்களது படைப்புகளில் கையாள்ந்து வருகின்றனர். சமூகத்திற்கு நெருக்கமான பொருள் மற்றும் மக்கள் வாழ்வியலை சித்தரிக்க நாட்டுப்புற இலக்கிய உருவகங்கள் சிறந்த ஊடகமாக இருந்ததால், எழுத்தாளர்கள் அவற்றை படைப்புகளில் இணைத்து இலக்கியத்தைப் பலப்படுத்தியுள்ளனர்.

குறிப்பாக, மக்களை ஒன்றிணைக்கும் இயக்கங்கள் வளம் பெற்ற நிலையிலுள்ள காலகட்டங்களில், எழுத்திலக்கியங்களில் நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் தாக்கம் பெரிதாக உயர்ந்துள்ளது. காரணம்—மக்களிடையே கருத்துகள், உணர்வுகள், செய்திகளை எளிமையாக எடுத்துச் செல்ல நாட்டுப்புற வடிவங்கள் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தன.

எழுத்தாளர்கள் நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் மதிப்பை உணர்ந்திருந்தாலும், அதை தனிப் பகுதியாக சேகரித்து பாதுகாக்கும் முயற்சி ஆரம்ப காலங்களில் செய்யப்படவில்லை. இருப்பினும் இலக்கிய வகைகளில் பழமொழி மட்டும் மக்களிடமிருந்து திரட்டி, பழமொழி நானூறு எனும் தனித்தொகுப்பாக வடிவமைக்கப்பட்டது.

முன்றுறையரையனார் இந்த நூலை உருவாக்கியபோது ஒவ்வொரு வெண்பாவிற்கும் ஒரு பழமொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைத்துள்ளார். பழமொழிகள் இயல்பாகக் கிடைத்த வடிவில் தொகுக்கப்படவில்லை என்றாலும், தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவிய பழமொழிகளை முதன்முதலில் ஒருங்கிணைத்து வழங்கிய தொகுப்பாக இது மதிக்கப்படுகிறது.

தொல்காப்பியர் பழமொழியை சுட்டிக்காட்டுவதற்கு “முதுமொழி” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். ஆனால் சங்க இலக்கியக் குறிப்புகளில் “பழமொழி” என்ற சொல் நேரடியாகத் தோன்றுவதால், இந்தப் பயன்பாடு மிகவும் தொன்மையானது என்பதும் உறுதியாகிறது.

“நன்று படுமருங்கில் தீதில்” என்று தொடங்கும் அகநானூற்றுப் பாடலில் “பழமொழி” என்ற சொல்லின் பயன்பாடு தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. இந்தச் சொல்லாட்சி இலக்கிய மரபில் நிலைத்துவர, பின்னர் பழமொழி நானூறு எனும் தனிப் படைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

பழமொழி நானூறின் பாரம்பரியத்தைக் தொடர்ந்த நிலையில், நீதி சதகங்கள், நாலடியார், இன்னாநாற்பது போன்ற ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளை எடுத்துரைக்கும் நூல்களிலும் பழமொழி வடிவங்கள் பெருமளவில் இடம்பெற்றுள்ளன.

அதேபோல் சைவத் திருநெறியை எடுத்துரைத்த அப்பரின் பழமொழிப் பதிகமும் குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தப் பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒரு பழமொழி கருத்தாகப் பதியப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு பல காலகட்டங்களில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் அனைத்தும் தமிழ்ப் பழமொழிகள் எவ்வாறு உருவாகி வளர்ச்சி பெற்றன என்ற வரலாற்று தடங்களைக் காட்டும் முக்கிய ஆவணங்களாக அமைந்துள்ளன.

1.5 விடுகதைகள்:

ஓர் இரு வரிகளில் ஒரு பொருளை மறை பொருளாக (நேரடியாக விவரிக்காமல்) விவரித்து தொடுக்கப்படும் ஒரு புதிரே **விடுகதை** ஆகும். இதை **நொடி** என்றும் பழந்தமிழில் **பிசி** என்றும் கூறலாம். விடுகதையைப் பொதுமக்கள் இலக்கிய வடிவமாகவும் வாய்மொழி இலக்கியமாகவும் சிலர் அடையாளப்படுத்துவர். குறிப்பாகத் "தாய்மார்கள் தம்மக்களின் சிந்தனை ஆற்றலை வளர்க்கும் வகையில் விடுகதைகளை எழுப்புவதும், இளஞ்சிறார் அவற்றுக்குரிய விடைகளை இறப்பதும்" வழமையாகும்.

பிசி:

தொல்காப்பியம் இதனைப் **பிசி** என்று குறிப்பிடுகிறது.

1. ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமம்
2. தோன்றுவது கிளந்த துணிவு

என்று இரண்டு நிலைகளில் வரும் என்று அது குறிப்பிடுகிறது.

உடல்உண்டுதலைஇல்லை
கைஉண்டுவரல்இல்லை
அது என்ன

[சட்டை]
இது ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமை

கையைவெட்டுவார்
கழுத்தைவெட்டுவார்
ஆனாலும்நல்லவர்
அவர் யார்

[தையல்காரர்]
இது தோன்றுவது கிளந்த துணிவு

முனைவர் ரோஜர் டி.ஆப்ரஹாம் அவர்களும் ஆலன் டஆண்டஇஸ் அவர்களும் தமிழ்ப் பழமொழிகளை ஒன்பது வகையாக வகைப்படுத்துகிறார்.

1. விளக்க விடுகதைகள்
2. எதிர்மறை விடுகதைகள்
3. தலைதப்பும் விடுகதைகள்
4. கதையமைப்பு விடுகதைகள்
5. உரையாடல் வகை
6. சொல் விளையாட்டு
7. நகை வினாக்கள்
8. அறிவு வினாக்கள்
9. புதிர்கள்

1.5.1 விடுகதை உதாரணங்கள்:

- சிவப்பு பைக்குள் சில்லறை கொட்டிக் கிடக்குது? அஃது என்ன? (காய்ந்த சிவப்பு மிளகாய்)
- ஆயிரம் தச்சர் கூடி, அழகான மண்டபம் கட்டி, ஒருவன் கண்பட்டு, உடைந்ததாம் மண்டபம். அஃது என்ன? (தேன்கூடு)
- பிறக்கும்போது வால் உண்டு இறக்கும்போது வால் இல்லை அஃது என்ன? (தவளை)

எண்களுக்கான விடுகதை:

- "ஒரு குடந்தண்ணி ஊத்தி ஒரு பூ பூத்தது" என்று சிறுவர்கள் விளையாடும் விளையாட்டில் ஒன்று முதல் பத்து வரை எண்ணிக் கற்கும் முறை இன்றும் உள்ளது. இதில்

டா டா டா டா டா டா அது

டா டா டா டா டா டா டா டா டா டா மாட்டை

இதனை ஆறுடா, பத்துடா மாட்டை என எண்ணிச் சேர்த்து சிறுவர் விடுகதையாகப் போட்டு விளையாடுவர்.

- எட்டெழுத்திலுள்ள ஒரு ஊரின் பெயரைத் தெரிவிக்க கீழ்க்காணும் விடுகதை சொல்லப்படுகிறது.

ஒன்றும் இரண்டும் சேரில் செல்வம்

மூன்றும் நான்கும் சேரில் குளம்

மூன்றும் ஐந்தும் ஒன்றும் சேரில் கங்கை

மூன்றும் ஆறும் சேரில் பெருமை

ஏழும் எட்டும் சேரில் பருகு அஃது என்ன?

-எண்ணை வைத்து எழுத்தைச் சேர்த்து திரு, வாவி, வானதி, வான், குடி என இணைத்துப் பின் "திருவாவினன்குடி" என்ற விடையளிப்பர்.

1.5.2 சிறுகதைகள் :

தமிழர்கள் காலந்தோறும், இராமாயணம், மகாபாரதம், புராணக் கதைகள், கிராமியக் கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள், மரியாதைராமன் கதைகள், தெனாலிராமன் கதைகள், விக்கிரமாதித்தன் கதைகள் என பல்வேறு கதைகளைக் கேட்டு வருகின்றனர். கதைகளின் வழியாக ஒழுக்கநெறிகள் அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் படிநிலை வளர்ச்சியை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

<u>தொல்காப்பியர் கூறும் கதை மரபு</u>

கதை சொல்லும் மரபு தொன்றுதொட்டு இருந்து வந்த வழக்கம் என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

‘பொருள் மரபில்லாப் பொய்ம்மொழி யானும்

பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்’ என்று உரைப்பார்.

<u>சிறுகதைக்கான இலக்கணம்</u>

அரைமணிமுதல் இரண்டு மணிநேரத்துக்குள் படித்து முடிக்கக்கூடியது சிறுகதை என்பர் எட்கார் ஆலன்போ. சுருங்கச் சொல்லுதலும், சுருக்கெனச் சொல்லுதலும் இதன் உத்திகளாகும். அதனால் நீண்ட வருணனைகளுக்கு இங்கு இடமில்லை. குதிரைப்

பந்தையம் போலத் தொடக்கமும் முடிவும் சுவைமிக்கனவாக இருத்தல்வேண்டும் என்பர் செட்ஜ்விக். புதினம் புளியமரம் என்றால், சிறுகதை தென்னைமரம் என்பார் இராசாசி. செகாவிவ் என்பவர் தரமிக்க சிறுகதைகளைத் தந்து சிறுகதைப் படைப்புக்கான நோபல் பரிசைப் பெற்றார். .இவரைச் சிறுகதை உலகின் தந்தை என அழைப்பர்.

சிறுகதை தோன்றிய சூழல்

19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து, தமிழ் இலக்கியத்தின் பரப்பிலும் வடிவத்திலும் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்துள்ளன. அச்சுப்பொறியின் பயன்பாட்டினாலும், ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கினாலும் தமிழ்ச் சிறுகதை வழக்கில் ஒரு பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. வாய்மொழியாக வழங்கி வந்த கதைகள் பல நூல் வடிவில் அச்சுப் பெற்று வெளியிடப்பட்டன. இவ்வகையில் முதன்முதலில் அச்சில்வந்தது வீரமாமுனிவரின் ‘பரமார்த்த குருவின் கதை’ அதைத் தொடர்ந்து ஈசாப்பின் நீதிக்கதைகள், திராவிட பூர்வகாலக்கதைகள், தெனாலிராமன் கதைகள் போன்றவைத் தமிழில் அச்சாயின. இதனால் தமிழ்நாட்டில் கதை கேட்பது மட்டுமல்ல படிக்கும் வழக்கமும் அதிகமானது

தமிழ்ச்சிறுகதையின் முன்னோடிகள்

தோற்றமும் வளர்ச்சியும்:

மரபுக்கவிதை காலத்தால் முந்தியது. பல்வேறு இலக்கிய நூல்களாக இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தழைத்து விளங்கும் சிறப்புடையது. புதுக்கவிதை, கடந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிச் செழிக்கத் தொடங்கியது. இக்கவிதைகளின் தோற்றம், பெயர்க்காரணம், நோக்கம், நூல்கள், படைப்பாளர்கள், வளர்ச்சி, இன்றைய நிலை ஆகியன குறித்து இங்குக் காண்போம்.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களுள் மிகவும் தொன்மையானதாக விளங்குவது **தொல்காப்பியம்** என்னும் இலக்கண நூலாகும். இந்நூல் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகக் கருதப் பெறுகின்றது. இதற்கும் முந்தையனவாக இலக்கண நூல்கள் இருந்திருக்கின்றன. அவ்விலக்கண நூல்கள் ‘எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கப்படுவது போல’ இலக்கியத்திலிருந்து இலக்கண நூல்கள் ஏற்படுகின்றன என்னும் விதிக்கு இணங்க, தமக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களைக் கொண்டு இலக்கணம் வகுத்தனவாகும். இலக்கண நூல்களில் செய்யுள் தொடர்பான எழுத்து, சொல், அகம்-புறம் என்னும் பாடுபொருள் குறித்த செய்திகள், யாப்பு, அணி ஆகியன பற்றிய வரையறைகள் இடம் பெற்றிருக்கும். எனவே இவற்றைக் கருதிப் பார்க்கும்போது, செய்யுள் என்னும் கவிதை வடிவம் ஐயாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுக்காலத் தொன்மையுடையது என உறுதிபடக் கூறலாம்.

வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, பரிபாடல் ஆகியன குறித்த இலக்கணங்களைத் **தொல்காப்பியம்** எடுத்துரைக்கின்றது. இறையனார் களவியல் உரையில் மறைந்து போன சங்க நூல்களின் குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. **முதுகுருகு, முதுநாரை, களரியாவிரை** ஆகிய தலைச் சங்க நூல்களும், **கலி, குருகு, வியாழமாலையகவல், வெண்டாளி** ஆகிய இடைச் சங்க நூல்களும் அவ்வகை நூல்களுள் அடங்கும். **சிற்றிசை, பேரிசை** என்பன கடைச்சங்கத்தில் இருந்து மறைந்தவற்றுள் அடங்கும். '**மறைந்துபோன தமிழ்நூல்கள்**' என மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, இவ்வகை நூல்கள் குறித்துத் தனியொரு நூலே எழுதியுள்ளார். அவற்றின்வழி மரபுக்கவிதையின் தொன்மையை நன்கு அறியலாம்.

தொன்றுநிகழ்ந்ததுஅனைத்தும்உணர்ந்திடும்
சூழ்கலைவாணர்களும்-இவள்
என்றுபிறந்தவள்என்றுணராத
இயல்பின ளாம்எங்கள் தாய்

எனப் பாரதியார் பாடும் பாடல், மரபுக்கவிதையின் காலத் தொன்மைக்கும் பொருந்தக் கூடியதாகும்.

1.5.3 புதுக்கவிதை:

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை தமிழ் இலக்கிய வடிவம் என்பது செய்யுள் வடிவமாகவே இருந்தது. இந்நூற்றாண்டில் மேலைநாட்டில் பழைய யாப்பு உருவத்திலிருந்து விலகி, இயைபுத் தொடை (Rhyme) முதலியன இன்றி உரைநடைச் சாயலில் புதிய கவிஞர்கள் கவிதை படைக்கத் தொடங்கினர். 1892இல் அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் **புல்லின் இலைகள்** என்ற தலைப்பில் வெளியிட்ட பன்னிரண்டு கவிதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பு, யாப்பு மரபைப் புறக்கணித்து **ஃப்ரீவெர்ஸ்** (Free verse) என்னும் வசன கவிதையாக அமைந்தது. அவர்தம் பாடுபொருளும் பிறர் இதுவரையில் பேசாப் பொருளாக அமைந்தது. இவரை அடியொற்றி எமர்சன், கார்ல் சான்ட்பெர்க், லின்ட்ஸே, வாலெஸ் ஸ்டீவன்ஸன், ஸ்டீவன் கிரேன், அமி லோவல் போன்ற எண்ணற்ற கவிஞர்கள் வசன கவிதை படைக்கலாயினர்.

பிரெஞ்சு நாட்டிலும், ரிம்பாடு என்னும் இளங்கவிஞர், 1886ஆம் ஆண்டு **ஒளி வெள்ளம்** என்னும் தலைப்பில் **வெர்ஸ் லிப்ரே** என்ற கட்டற்ற கவிதைகளைப் படைத்தார். இவரையடுத்து 1889-இல் வியல் கிரிப்பின் என்பவர் கட்டற்ற கவிதை என்ற அறிவிப்புடன் தம் கவிதைகளை வெளியிட்டார்.

இத்தாலி, ஸ்பானிஷ், செர்மன், ருஷ்ய மொழிகளின் இலக்கண மரபுகளிலும் நெகிழ்ச்சியும் மாற்றமும் ஏற்படத் தொடங்கின.

பிரெஞ்சு நாட்டினரின் **சர்ரியலிசம்**, இத்தாலியக் கவிஞர்களின் **ப்யுச்சரிசம்**, ஜெர்மானியரின் **எக்ஸ்பிரஷனிசம்** என்பன

அவ்வந்நாடுகளின் மரபுக்கவிதை நிலை கடந்து வசன கவிதைகளைத் தோற்றுவிக்கலாயின.

'விட்மனின் பாடலில் எதுகை, மோனை, தளை எதுவுமே இருக்காது; வசன நடை போலவே இருக்கும்; கவிதையைப் பொருளில் காட்ட வேண்டுமே யொழியச் சொல்லடுக்கில் காட்டுவது பயனில்லை எனக்கருதி வசன நடையிலேயே அவர் எழுதிவிட்டார்' என்பார் மகாகவி பாரதியார். மரபுக் கவிதையில் வல்லவரும் தம் பல்வேறு பாடல்களை அதிலேயே படைத்தவருமாகிய பாரதியார் வசன கவிதையில் விருப்புற்றவராகத் தாமும் **காட்சிகள்** என்னும் தலைப்பில் பல வசன கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

பாரதியைத் தொடர்ந்து ந.பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ராஜகோபாலன் போன்றோர் புதுக்கவிதை படைக்கலாயினர்.

புதுக்கவிதைகள், பத்திரிகைகளில் வெளியிடப் பெற்றுப் படிப்படியாகச் செல்வாக்குப் பெற்றன என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்

பெயர்க்காரணம்

தமிழ்க் கவிதைகளை மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்பன போன்ற பெயர்களில் குறிப்பிடுகிறோம். அதற்கான காரணங்களைப் பார்ப்போம்.

மரபுக் கவிதை:

தொன்று தொட்டு வரும் தன்மையுடையது என்பதை **மரபு** என்னும் சொல் உணர்த்தி நிற்கின்றது. இனிய ஓசை நயம் அமைந்த பாடல்களைக் கேட்டுப் பழகியவர், அதே ஓசையில் பாடல் புனைய முயன்று, பிறர் படிக்கவும், இவ்வாறே புதியன படைக்கவும் 'பாடல் அமைப்பை' எழுத்து, அசை, சீர் என அமைத்து ஒழுங்குபடுத்தியிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு யாப்பிலக்கணம் தோன்ற, அடுத்தடுத்து வந்தவர் அம்மரபு மாறாமல் கவி படைக்கத் தொடங்கினர்.

பாக்களையடுத்துப் பாவினங்களும், அவற்றையடுத்துக் கும்மி, சிந்து போன்றனவும் தோன்றின. இவ்வாறுதான் பாடப்படவேண்டும் என்னும் வரையறை இருப்பதால் சிதறாத வடிவமாகப் பாதுகாக்கப் பெற்றுக் காலந்தோறும் இம்முறை பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது.

பாடுபொருளும் உத்திகளும் புதியனவாயினும் மரபு இலக்கணத்தின்படி
படைக்கப்படுதலின்இவை **மரபுக்கவிதை** எனப்படுகின்றன.

புதுக்கவிதை:

ஆசிரியப்பா, வெண்பா, விருத்தம், சிந்து எனக் காலந்தோறும் யாப்பு வடிவங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றுவந்தன. மேனாட்டுத் தாக்கத்தால் உரைநடை செல்வாக்குப் பெற்ற நிலையில், யாப்பிலக்கணத்திற்குக் கட்டுப்படாமல் கவிதை உணர்வுகளுக்குச் சுதந்திரமான எழுத்துருவம்

கொடுக்கும் இப்படைப்பு முயற்சி, **வசன கவிதை** என்றே அழைக்கப்பட்டது. பின்னர், யாப்பில்லாக் கவிதை, இலகு கவிதை, கட்டிலடங்காக் கவிதை போன்ற பெயர்களை அவ்வப்போது பெற்று வரலாயிற்று.

பழக்கத்தில் உள்ள நிலையிலிருந்து சிறிதளவோ முற்றிலுமோ மாறுபட்டுத் தோன்றுவது புதுமை எனப்படும். வழிவழியாக மரபு கெடாது யாப்பிலக்கணத்தோடு பொருந்தி வரும் கவிதைகளிலிருந்து மாறுபடும் கவிதைப் படைப்புதான் புதுக்கவிதை ஆகும். புதுக்கவிதைகள் உருவத்தால் மட்டுமன்றி, உள்ளடக்கம், உத்திமுறைகள் ஆகியவற்றாலும் புதுமையுடையனவாகும்.

இலக்கணச்செங்கோல்
யாப்புச்சிம்மாசனம்
எதுகைப்பல்லக்கு
மோனைத்தேர்கள்
தனிமொழிச்சேனை
பண்டிதபவனி
இவையெதுவும்இல்லாத
கருத்துக்கள்தம்மைத்தாமே
ஆளக்கற்றுக்கொண்ட
புதியமக்களாட்சிமுறையே
புதுக்கவிதை (ஊர்வலம்)

என மேத்தா கூறும் புதுக்கவிதை, புதுக்கவிதையின் இலக்கணத்தையும் இயல்பையும் புலப்படுத்தும். இதனை, சாலை இளந்திரையன் **உரை வீச்சு** எனக் கூறுவார்.

நோக்கம்:

கவிதை, ஒரு கருத்தை எடுத்துச் சொல்கிறது. அந்தக் கருத்து எதற்காகச் சொல்லப்படுகிறது?அதையே **நோக்கம்** என்கிறோம்.

மரபுக்கவிதை:

மரபுக்கவிதை, சங்க காலத்தில் மன்னர்களோடு தொடர்புடையதாக இருந்தது. மன்னர்களின் வீரம், வெற்றி, கொடை, ஆட்சிச் சிறப்பு ஆகியவற்றைப் புகழ்வதாகவும், துணிச்சலுடன் புலவர்கள் அறிவுறுத்துவதாகவும் அமைந்தன. அரசவையிலோ, சங்கம் போன்ற தமிழ் அவைகளிலோ ஒன்று குழுமிய புலவர்கள் அகப்பொருள் பாடி இன்புறுத்துவதாகவும் அறிவுறுத்துவதாகவும் அமைந்தன.

இடைக்காலத்தில் பக்தி இலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் காரணமாகப் பாடுபொருள் இறைவனைப் பற்றியதாகவும்,

திருத்தலங்களின் (கோயில் உள்ள ஊர்) சிறப்பை உணர்த்துவதாகவும் அமைந்தது.

சித்தர் இலக்கியம், தத்துவம், மருத்துவம், அரசர்களையும் குறுநில மன்னர்களையும் மகிழ்வுறுத்தும் சிற்றிலக்கியங்கள் என அடுத்தடுத்த காலங்களில் பாடுபொருள்கள் அமைந்தன.

கவியரங்கம், வரையறுக்கப்பட்ட தலைப்பு, இயற்கை, சமூக அவலம் என இன்றைய நிலையில் மரபுக்கவிதையின் பயன்பாடு அமைகின்றது.

எனவே, மரபுக்கவிதை தொழிலுக்கு உரியதாகவும், அறிவுறுத்துவதாகவும், இன்புறுத்துவதாகவும் அமைந்து வரும் நிலையை அறிகின்றோம்.

புதுக்கவிதை:

புதுக்கவிதையைத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்பவர்கள் மிகச் சிலரே. பலர் சமுதாய அவலம் கண்டு அவ்வப்போது கவிதைகள் புனைபவராக உள்ளனர். தனிமனித உணர்வுகளைப் பாடுவதும், நாட்டுப்பற்று, மொழியுணர்வு, பொதுவுடைமை, அநீதியை எதிர்த்தல், பெண்ணுரிமை, தலித்தியம், பகுத்தறிவு என்பனவற்றைப் பாடுதலும் இன்றைய புதுக்கவிதைகளின் நோக்கங்களாக உள்ளன.

மரபுக்கவிதை இயற்றுவது என்பது, பெரும்பாலும் அடித்தட்டு மக்களிடத்தில் இடம் பெறாததாகவே இருந்து வந்துள்ளது. புதுக்கவிதையைப் பொறுத்தவரை பெண்கள், அடித்தட்டு மக்கள், தொழிலாளிகள் எனப் பலரும் படைப்பாளராகி விடுவதனால், தங்களின் உண்மை நிலையையும், வாழ்வியல் சிக்கல்களையும், தாங்கள் எதிர்நோக்கும் தீர்வுகளையும் தெளிவாக எடுத்துக் கூற வல்லவர்களாய் அமைகின்றனர். அவர்தம் புதுக்கவிதைப் படைப்புகளும் அவர்களின் மனநிலையையும் வாழ்வியலையும் படிப்பவருக்கு நன்கு உணர்த்துவனவாகின்றன.

படைப்பாளர்களும் நூல்களும்;

இவ்வாறு இரு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்ட கவிதைகளைப் படைத்தவர்கள் பற்றியும், அவர்களது நூல்களைப் பற்றியும் இனிக் காணலாம்.

மரபுக் கவிதை:

சங்க இலக்கியம், காப்பியங்கள், நீதி நூல்கள், பக்தி இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம், தனிப்பாடல்கள் என்னும் யாவும் மரபுக் கவிதைகளால் ஆனவையே ஆகும்.

பாரதியார் காலந்தொட்டு வரும் மரபுக்கவிதை படைப்பாளர்களும் அவர்தம் படைப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடையனவேயாகும்.

1) பாரதியார் - பாஞ்சாலி சபதம், கண்ணன் பாட்டு, குயில்பாட்டு

(2) கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை - ஆசியசோதி, மருமக்கள்வழி மான்மியம்

(3) நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளை - தமிழன் இதயம், கவிதாஞ்சலி

(4) பாரதிதாசன் - பாண்டியன் பரிசு, இருண்ட வீடு, குடும்பவிளக்கு, அழகின் சிரிப்பு

(5) கண்ணதாசன் - இயேசு காவியம், மாங்கனி, ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி

(6) சுத்தானந்த பாரதியார் - பாரதசக்தி மகாகாவியம், தமிழ்த் திருப்பாவை

(7) சுரதா - சிரிப்பின் நிழல், தேன்மழை, துறைமுகம்

(8) அழ.வள்ளியப்பா - மலரும் உள்ளம், பாட்டிலே காந்தி

(9) வாணிதாசன் - கொடி முல்லை

(10) வைரமுத்து - வைகறை மேகங்கள்

பாரதியார் தொடங்கிப் புதுக்கவிதைக் கவிஞர் பலர் நல்ல பல படைப்புகளை நல்கியுள்ளனர்.

(1) பாரதியார் - வசன கவிதை

(2) ந.பிச்சமூர்த்தி - காட்டு வாத்து, வழித்துணை

(3) அப்துல் ரகுமான் - பால்வீதி, சுட்டுவிரல்

(4) வாலி - அவதார புருஷன், பாண்டவர் பூமி

(5) மீரா - கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள்

(6) நா.காமராசன் - கறுப்பு மலர்கள், நாவல்பழம்

(7) மேத்தா - கண்ணீர்ப் பூக்கள், ஊர்வலம்

(8) வைரமுத்து - இன்னொரு தேசிய கீதம், திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள், கொடிமரத்தின் வேர்கள்

(9) சிற்பி - சர்ப்ப யாகம்

(10) அறிவுமதி - நட்புக்காலம்

5.1.5 வளர்ச்சி வரலாறு

எண்ணத்தை அழகாக எடுத்துச் சொல்வது கவிதை. சொல்வதையும் அழகிய வகையில் சொல்லப்பயன்படுவது பா வடிவங்களாகும். காலந்தோறும் மாறிய பா, பாவினம்பற்றிஅறிந்துகொள்ளலாம்.

மரபுக் கவிதை:

ஏறத்தாழ ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தோன்றிய மரபுக்கவிதை வடிவம் இன்றும் நிலைபெற்று வருகின்றது. இலக்கியம்

என்றாலே அது மரபுக்கவிதைதான் என்று விளங்கிய கால கட்டங்களைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையில் காண முடிகின்றது.

முதலில் தோன்றியது, மிகுந்த கட்டுப்பாடு இல்லாததாகிய ஆசிரியப்பாவாகும்; வரவர ஓசை நலம் கருதியும் செப்பமான நிலையை எண்ணியும் சிற்சில கட்டுப்பாடுகள் தோன்றியிருக்கும். ஆசிரியப்பாவை அடுத்து அதனோடொத்த இயல்புடைய வஞ்சிப்பா தோன்றியதெனலாம். அடுத்துக் குறள் வெண்பா உள்ளிட்ட பலவகை வெண்பாக்களும், பிறகு மருட்பாவும், அதன் பிறகு கலிப்பாவும், **பரிபாடலு**ம் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். அடுத்து வந்த காலத்தில் விருத்தப்பா, தாழிசை, துறை என்பன பயன்பாட்டிலமைந்தன' என்பார் அ.கி.பரந்தாமனார்.

யாப்பிலக்கணம் குறித்து **அகத்தியம், அவிநயம், காக்கைபாடினியம், கையனார் யாப்பியல், சங்க யாப்பு, பல்காயம், பனம்பாரம், பெரிய பம்மம், மயேச்சுரர் யாப்பு, மாபுராணம், வாய்ப்பியம், யாப்பருங்கலம்** எனப் பல்வேறு இலக்கண நூல்கள் காலந்தோறும் தோன்றி வந்துள்ளன. இந்நூல்கள் **தொல்காப்பியக்** காலம் சார்ந்தும், **காரிகை**க்கு முன்னரும் தோன்றியனவாகும்.

காரிகைக்குப் பின், **வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், சுவாமிநாதம், முத்துவீரியம், அறுவகை இலக்கணம்** என்னும் நூல்களும் யாப்பிலக்கணம் உரைப்பனவாய் அமைந்துள்ளன.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் **யாப்பிலக்கண** வழிகாட்டி நூல்கள் பல தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கன:

இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் **யாப்பிலக்கண** வழிகாட்டி நூல்கள் பல தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கன:

1. புலவர் குழந்தை - யாப்பதிகாரம், தொடையதிகாரம் (உரை)
2. அகி.பரந்தாமனார் - கவிஞராக (உரைநடை)
3. கி.வா.ஜகந்நாதன் - கவி பாடலாம் (உரைநடை)
4. த.சரவணத் தமிழன் - யாப்பு நூல் (நூற்பா)
5. ச.பாலசுந்தரம் - தென்னூல் (நூற்பா)
6. இரா.திருமுருகன் - சிந்துப் பாவியல் (நூற்பா)

சங்க இலக்கியத்தில் அகவலும், நீதி இலக்கியத்தில் வெண்பாவும், பிற்காலக் காப்பியங்களில் விருத்தமும், **குறவஞ்சி, பள்ளு** முதலியவற்றில் சிந்துப் பாடலுமாக மரபுக்கவிதை வடிவம் சிறந்து வந்துள்ளது.

கி.பி.1930-1945 காலகட்டத்தில் **மணிக்கொடி**க் குழுவினர், பாரதியாரை அடுத்துப் புதுக்கவிதை இயற்றியவர்களாவர். அவர்களுள் கு.ப.இராசகோபாலன், ந.பிச்சமூர்த்தி, புதுமைப்பித்தன், வல்லிக்கண்ணன் ஆகியோர்

குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். **மணிக்கொடி** இதழின் காலகட்டத்திலேயே **ஜெயபாரதி, சூறாவளி, கிராம ஊழியன், கலாமோகினி** போன்ற இதழ்களிலும் புதுக்கவிதைகள் பல இடம் பெற்றன.

கி.பி.1950-1970 ஆண்டுகளில் இரண்டாம் நிலை வளர்ச்சி அமைந்தது என்பார் ந.சுப்புரெட்டியார். **எழுத்து, இலக்கிய வட்டம், நடை** போன்ற இதழ்களில் புதுக்கவிதைகள் வெளிவந்தன. 1962-ஆம் ஆண்டு புதுக்கவிதை வரலாற்றில் சிறப்புடையதாகும்.

எழுபதுகளில் **தாமரை, கசடதபற, வானம்பாடி** போன்ற இதழ்களில் புதுக்கவிதைகள் வெளியிடப் பெற்றுச் சிறப்புற்றன.

புள்ளி, வெள்ளம், உதயம், கதம்பம், ரசிகன், நீ, அலைகள், ஐ என்னும் புதுக்கவிதைச் சிறு தொகுப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன.

புதுக்கவிதை நூல்கள் பலவும் எழுபதுகள் தொடங்கி வெளிவரலாயின. அவற்றுள் சில:

(1). ந.பிச்சமூர்த்தி - காட்டுவாத்து
(2) வேணுகோபாலன் - கோடை வயல்
(3) வைத்தீஸ்வரன் - உதய நிழல்
(4) நா.காமராசன் - கறுப்பு மலர்கள்
(5) இன்குலாப் - இன்குலாப் கவிதைகள்
(6) ஞானக்கூத்தன் - அன்று வேறு கிழமை
(7) கலாப்ரியா - தீர்த்த யாத்திரை
(8) சி.சு.செல்லப்பா - புதுக்குரல்கள்
(9) தமிழன்பன் - தோணி வருகிறது
(10) வல்லிக்கண்ணன் - அமர வேதனை
(11) ப.கங்கை கொண்டான் - கூட்டுப் புழுக்கள்
(12) சி.மணி - வரும் போகும்

புதுக்கவிதை, ஈழத்திலும் **மறுமலர்ச்சி, பாரதி, ஈழகேசரி, மல்லிகை, க-வி-தை** போன்ற இதழ்களில் சிறப்புற வளர்ந்து வந்துள்ளமையும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

புதுக்கவிதை குறித்த செய்திகளையும் தெளிவினையும் புலப்படுத்தி வரன்முறைப் படுத்திய பெருமை திறனாய்வு நூல்களுக்கு உண்டு. இவை ஒரு வகையில் மரபுவழி யாப்பிலக்கண நூல்களை ஒத்தன எனலாம். ‘**புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்**’ என்பது வல்லிக்கண்ணன் எழுதியது. **புதுக்கவிதை போக்கும் நோக்கும்** என்னும் நூல் ந.சுப்புரெட்டியாரால் எழுதப்பட்டது. **புதுக்கவிதை - ஒரு புதுப்பார்வை** என்பது கவிஞர் பாலாவின் படைப்பு. புதுக்கவிதை வளர்ச்சிக்கு இத்தகு நூல்களும் பெரும்பணியாற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்றைய நிலை:

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் மொழியமைப்பிலும், வெளியிடும் பாங்கிலும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றை விரிவாகக் காணலாம்.
நற்றமிழ், தெளிதமிழ், வெல்லும் தூயதமிழ் போன்ற இலக்கிய இதழ்களில் வல்லமை படைத்த மரபுக் கவிஞர்களின் படைப்புகளும், போட்டிக் கவிதைகள் பலவும் இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

கவியரங்குகளில் மரபுக் கவிதைகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

பாரதியார் பிள்ளைத் தமிழ், காமராசர் பிள்ளைத் தமிழ், சிவாஜிகணேசன் பிள்ளைத் தமிழ் என்பன போன்ற மரபுவழி இலக்கியங்கள் இன்றும் படைக்கப் பெற்று வருகின்றன.

மருதூர் அரங்கராசனின் **யாப்பறிந்து பாப்புனைய** என்னும் நூல் இன்றைய நிலையில் மரபுக்கவிதை படைப்பவர்க்கு ஏற்ற வகையில் இயற்றப் பெற்றுள்ளது.

உயர்நிலைக் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் உட்படப் பலரும் எளிதில் எழுதுவதாகப் புதுக்கவிதை விளங்குகின்றது. பெண்ணியம், தலித்தியம் என்பன போன்ற கொள்கைவாதிகளும், கவியரங்கம் நிகழ்த்துவோரும், சமுதாயத்தின் பல்வேறு தரப்பினரும் புதுக்கவிதை நூல்களை வெளியீடு செய்யும் வழக்கத்தைத் தொடர்ந்து காணமுடிகின்றது.
நாளிதழ்கள், வார இதழ்கள், பல்வேறு மாத இதழ்கள், தை, நறுமுகை போன்ற காலாண்டிதழ்கள் எனப் பல வகை இதழ்களிலும் புதுக்கவிதைகள் சிறப்பிடம் பெறக் காண்கிறோம்.
ஹைக்கூ (துளிப்பா), சென்ரியு (நகைத் துளிப்பா), லிமரைக்கூ (இயைபுத் துளிப்பா) என்னும் வகைகளும் புதுக்கவிதையின் சாராம்சமாய் நாளும் தழைத்து வருகின்றன.

1.6 தமிழ் நாடக வரலாறு

நாடகம்

நாடகக் கலைகள்

தமிழர் நாடகக் கலை

ஈழத்தமிழ் நாடகங்கள்

நாடக வகைகள்

நாடகப்படம்

நாடக வரலாறுகள்

- தமிழ் நாடக வரலாறு

- ரோமானிய நாடக வரலாறு
- எகிப்திய நாடக வரலாறு
- மராட்டிய நாடக வரலாறு
- இங்கிலாந்து நாடக வரலாறு
- சோவியத் நாடக வரலாறு
- சீன நாடக வரலாறு
- அமெரிக்க நாடக வரலாறு
- ஜெர்மன் நாடக வரலாறு
- பிரெஞ்சு நாடக வரலாறு
- சமஸ்கிருத நாடக வரலாறு

தமிழர் நாடகக்கலையின் தோற்றத்தினை விவரிக்கும் நூற்களில் பழமை வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுவது அகத்தியம் என்னும் தலைச்சங்க காலத்து நூலாகும். நாடகம் என்பது பாட்டும், உரையும், நடிப்பும் என்பது தமிழ் மரபுவழி கூறும் இலக்கணமாக விளங்குகின்றது. சங்க காலத்தில் குணநூல், கூத்தநூல், சயந்தம் நூல், மதிவாணர் நாடகத் தமிழர், முறுவல் போன்ற நாடக நூல்கள் இருக்கப்பெற்றன என்பதனை சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரைஎழுதிய அடியார்க்குநல்லார் குறி ப்பிடுகின்றதுகுறிப்பிடத்தக்கது.மேலும் தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூற்களில் தமிழ்நாடகக்கலை பற்றிய சான்றுகள் பல உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

1.6.1 தமிழ் நாடகத் தோற்றம்:

மோனத்து இருந்த முன்னோன் கூத்தில்

உடுக்கையில் பிறந்தது ஓசையின் சுழலே

ஓசையில் பிறந்தது இசையின் உயிர்ப்பே

இசையில் பிறந்தது ஆட்டத்து இயல்பே

ஆட்டம் பிறந்தது கூத்தினது அமைவே

கூத்தில் பிறந்தது நாட்டியக் கோப்பே

நாட்டியம் பிறந்தது நாடக வகையே

இறைவன் ஆடிய ஆதிக்கூத்தில், உடுக்கையிலிருந்து பிறந்தது ஓசை; ஓசையின் சுழலிலிருந்து இசையின் உயிர்ப்பும், அதனின்று ஆட்டமும், ஆட்டத்திலிருந்து கூத்தின் அமைதியும் (ஒழுங்கு), அவ்வமைதியிலிருந்து நாட்டியக் கோப்பும் (ஒழுங்கு) அவ்வித ஒழுங்கிலிருந்து நாடக வகைகளும் தோன்றின எனக் கூத்தநூலில் உள்ள பின்வரும் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன. இவ்வாறு பிறந்த நாடகம், தொல்காப்பியர் காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்து புகழ்பெற்றிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டியலில் உள்ள முதலாம் நெறியாகும் இப்பாடல் வரிகள். பண்ணை எனக்குறிக்கப்பட்டுள்ளது விளையாட்டு ஆகும். உள்ளத்தில் உவகையூட்டுதலின் காரணத்தினால் நாடகம் பண்ணையென அழைக்கப்பெற்றது. தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதிய 'நச்சினார்க்கினியர்' கூறும் பின்வரும் உரை விளக்கத்தினால் 'பண்ணை' என்னும் சொல்லின் மெய்ப்பொருளினை அறியலாம்.

பாடல்கள்:

"நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்"

தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரத்தில்:எனத் தொல்காப்பியர் தனது வாழ்நாளினிலும் முற்பட்ட இலக்கிய மரபினைப் பற்றி விளக்குகையில் 'பாடல் சார்ந்த' எனப் பொருள்படும் 'பாடல் சான்ற' எனக் கூறுகின்றார்.

இவ்வரியில் குறிப்பிட்டதனை ஆராய்ந்தால் தொல்காப்பியர் வாழ்ந்ததற்கு முற்பட்ட காலகட்டங்களிலேயே தமிழில் நாடகமும், நாடகங்களில் பாடல்களும் இடம்பெற்றிருந்ததும் என்பதனை அறியலாம்.

சுவைகள்:

நாடக வழக்கினைப் பற்றித் தொல்காப்பியம் கூறும் நூற்பாவானது

"நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை

அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று

அப்பா லெட்டாம் மெய்ப்பா டென்பர்-

நாடக வழக்கென்பது சுவைபட வருவதையெல்லாம் ஓரிடத்தில் வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதலென விளக்குகின்றது இவ்வரிகள்.மேலும், இச்சுவைகள் தோன்றும் நிலைக்களன்கள் (பொருள்கள்) மூலம் முப்பத்திரண்டு சுவைகள் அடங்கும். இப்பொருள்கள் இரண்டு வகைப்படும் அவையாவன பொருளின் தன்மையினை மட்டும் உணர்த்தி,வடிவம் உணர்த்தப்படாதது ஒன்று மற்றொன்று பொருளின் தன்மையினையும் உணர்த்தி வடிவத்தினையும் உணர்த்துவதாகும்.இவ்விருவகையில் பொருளின் தன்மையினை மட்டும் உணர்த்தி வடிவம் உணர்த்தப்படாதனவை:காமம், வெகுளி (சினம்), மயக்கம், இன்பம், துன்பம் முதலியனவாகும். வடிவங்கள் இல்லாத இப்பொருள்களை,பொறிகளின் வாயிலாக மனங்கொள்வதற்கு மெய்ப்பாடுகள் காரணமாக அமைகின்றது. இம்மெய்ப்பாடானது கண்ணீர், மெய்மயிர் சிலிர்த்தல், வியர்வுதல், நடுக்கம் முதலியன புறக்குறிகள் கொண்டு ஒருவரது அகவுணர்வுகளை ஆழ்ந்து ஆராயாமலே, காண்போர்க்கு புலனாகும் தன்மையே மெய்ப்பாடு எனப்படும். இவ்வகைச் சுவைகளே நடிப்பின் இன்றியமையாக் கூறுகளாக உலகின் அனைத்து நாடுகளிலும்,அனைத்து மொழி நாடகம்,திரைப்படம் போன்ற கலை வடிவங்களிலும் கருதப்படுகின்றன.மேலும் இத்தகு நாடகச்சுவைகளினைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் அவர் காலத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளதனால் அவருக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே தமிழர் நாடகக்கலை பிரசித்தி பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதுமாகக் கருதப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1.6.1 அரங்கம்:

கி.பி.இரண்டாம்நூற்றாண்டளவில்தோற்றம்பெற்ற சிலப்பதிகாரத்தில் நாடக அரங்கத்தின் அளவுகளைப் பற்றி இப்பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

"நூல்நெறி மரபின் அரங்கம் அளக்கும்

கோலளவு இருப்பத்து நல்விர லாக

எழுகோல் அகலத்து எண்கோல் நீளத்து

ஒருகோல் உயரத்து உறுப்பின தாகி

உத்தரப் பலகையோடு அரங்கின் பலகை

வைத்த இடைநிலம் நாற்கோ லாக

ஏற்ற வாயில் இரண்டுடன் பொலியத்

தோன்றிய அரங்கில்

அரங்கம் அளக்கப்பயன்படும் கோள்|கோளானது, கண்ணிடை ஒரு சாண்கொண்ட மூங்கிலைக் கொண்டு, மனிதர் ஒருவரின் பெருவிரல் இருபத்துநான்கு கொண்ட அளவில் ஒரு கோல் நறுக்கினர்.அதுவே அக்கால அளவு கோலாகும்.

எட்டு அணுக்கள் கொண்டது ஒரு தேர்ந்துகள். எட்டு தேர்ந்துகள் கொண்டது ஒரு இம்மி. எட்டு இம்மிகள் கொண்டது ஒரு எள். எட்டு எள் கொண்டது ஒரு நெல். எட்டு நெல் கொண்டது ஒரு பெருவிரல்.

இவ்வகை அளவு முறையினையே பண்டைக்காலத் தமிழர் பயன்படுத்தினர்.சிலப்பதிகாரத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் அரங்கின் அகலம் ஏழு கோலாகவும். நீளம் எட்டு கோலாகவும் குறட்டின் உயரம் (அடைக்கல்) ஒரு கோல் ஆகவும் அமைத்து அரங்கின் மேற்பகுதியில் பலகை பதித்து அதற்கும் தூண்களின் மேல் பாவிய உத்தரப்பலகைக்கும் இடையே நான்குகோல் உயரம் இருக்கச் செய்து அரங்கத்தினுள் செல்லவும், வெளியேறுவதற்கும் இரண்டு வாயில்கள் அமைத்துத் தூண்களின் நிழல்கள், ஆடும் இடத்தில் (நாயகப்பத்தியில்) விழாமல் ஒளிவிடும் (மாண்சுடர் காந்தும்) நிலை விளக்குகளையேற்றினர்.

1.6.2 திரைகள்:

மூன்று வகையான திரைகள் பண்டைக்காலந்தொட்டு உபயோகத்திலிருந்து வந்தன. அவையாவன:

- ஒருமுக எழினி (ஒருபடம்) - ஒரு பக்கமாகச் சுருக்கிக் கட்டப்பெற்ற திரையாகும். (இவ்வகைத் திரைகள் இன்றளவிலும் கூத்து மேடை,சென்னை மாநகரின் சில நாடகக்குழுக்களாலும்,

சிற்றூர்கள் மற்றும் பயிற்று முறை நாடக மேடைகளிலும் பயன்படுத்தப்பெற்று வருகின்றன.

- பொருமுக எழினி - ஒரு திரை இரண்டாகப் பிரிக்கப்பெற்று ஒன்றோடொன்று சேரவும், பிரிக்கவும் கூடியதாக அமைந்த திரையாகும். (இவ்வகைத் திரைகள் தமிழில் 'தட்டி' என அழைக்கப்படுகின்றது. மதுரை, கோவை ஆகிய பெருநகரங்களிலுள்ள பயிற்றுமுறை நாடகக்குழுக்கள் மற்றும் அரங்க அமைப்பாளர்கள் போன்றவர்களால் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.
- கரந்து வரல் எழினி - மேற்கட்டிலிருந்து கீழே விரிந்து விடவும் பின்னர் சுருக்கிக் கொள்ளவும் கூடியதாகத் தொங்கும் திரையாக அமையப்பெற்றிருக்கும் திரையாகும்.

''தோற்றிய அரங்கில் - தொழுதனர் ஏத்த

பூதரை எழுதி, மேல்நிலை வைத்து;

தூண் நிழல் புறப்பட,மாண்விளக்கு எடுத்து,ஆங்கு

ஒருமுக எழினியும், பொருமுக எழினியும்,

கரந்துவரல் எழினியும், புரிந்துடன் வகுத்து-ஆங்கு

ஓவிய விதானத்து, உரை பெறு நித்திலத்து

மாலைத்தாமம் வளையுடன் நாற்றி;

விருந்துபடக் கிடந்த அரும் தொழில் அரங்கத்து-

(சிலப்பதிகாரம் - அரங்கேற்றுக்காதை 106-113 வரிகள்) எனச் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.மேலும் இடைக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற 'பெருங்கதை' என்னும் நூலில் அரங்கத்தில் தொங்க விடப்படும் ஏனைய திரைச்சீலைகளைப் பற்றி இவ்வாறு விளக்கம் தரப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

"கொடியும் மலரும் கொள் வழி எழுதிப்

பிடியும் களிறும் பிறவும் இன்னவை

வடிமாண் சோலை யொடு வகைபெற வரைந்து"

என உஞ்சைக்காண்ட வரிகளான 63 - 65 ஆகியனவற்றில் விளக்கங்கள் உள்ளன.

திரைச்சீலைகளினைத் தொடர்ந்து பண்டைத்தமிழர் சித்திர விதானம் விரித்து முத்து மாலைகள், பூமாலைகளினை வளைவாகத் தொங்கவிட்டு நாடக அரங்கத்தினை அலங்கரித்தனர்.

1.6.3 நடிப்பும் – இசையும்:

"இருவகைக் கூத்தின் இலக்கணம் அறிந்து

பல வகைக் கூத்தும் விலக்கினில் புணர்ந்து

பதினோர் ஆடலும், பாட்டும், கொட்டும்,

விதிமாண் கொள்கையின் விளங்க அறிந்து - ஆங்கு

ஆடலும் பாடலும், பாணியும், தூக்கும்,

கூடிய நெறியின் கொளுத்தும் காலை-

பிண்டியும், பிணையலும், எழில் கையும், தொழில்கையும்,

கொண்டவகை அறிந்து, கூத்து வரு காலை

கூடை செய்த கை வாரத்துக் களைதலும்

பிண்டி செய்த கை ஆடலில் களைதலும்,

ஆடல் செய்த கை பிண்டியில் களைதலும்,

குரவையும் வரியும் விரவல செலுத்தி

ஆடற்கு அமைந்த ஆசான் - தன்னோடும்"

1.6.4 கூத்து வகைகள்:

தமிழரின் பாரம்பரிய மேடைநிகழ்ச்சிகளில் முக்கியமானவை கூத்துகள். பாரம்பரியமாக கூத்து இரு வகைகளாக பிரிக்கப்படுகிறது:

1. அகக்கூத்து

அரசர் மன்றங்களில், அரசவைக்காகவே ஆடப்படும் “வேத்தியல்” எனப்படும் நடன வகை அகக்கூத்து என்று அழைக்கப்பட்டது. இவை

ராஜவழக்கங்களில் மட்டும் நடத்தப்பட்ட மரியாதைக்குரிய கூத்துகள்.

2. புறக்கூத்து

பொதுமக்களுக்காக வெளியில் ஆடப்படும் கூத்துகள் புறக்கூத்து என்ற பெயரில் அறியப்பட்டது. இவை மக்கள் இணையும் திருவிழாக்களில், ஊர்திருவிழாக்களில், பொதுக்கூட்டங்களில் நடத்தப்பட்டவை.

நாடகம் மற்றும் நாட்டியமும் பழைய இலக்கியங்களில் "கூத்து" என்ற ஒரே சொல் மூலம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

அகக்கூத்து வகைகள்

அகக்கூத்துகள் இரண்டு முக்கிய பிரிவுகளைக் கொண்டன:

(1) சாந்திக்கூத்து

சாந்திக்கூத்து நான்கு துணை வகைகள்:

சாக்கம் – தாளம் மையமாக அமைந்த நடன வடிவம்.

மெய்க்கூத்து – உடலின் உள்ளுணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் கூத்து.

அபிநயக்கூத்து – கதை பற்றிக் காட்டாமல், பாடலின் பொருளை சைவமாக அபிநயிக்கும் கூத்து.

நாடகக்கூத்து – ஒரு கதையை தொடர்ச்சியாக நடிப்பதற்கு அமைந்த மேடைநிகழ்ச்சி.

(2) விநோதக்கூத்து

பொதுமக்களின் மகிழ்ச்சி, பொழுதுபோக்கிற்காக ஆடப்பட்ட கூத்து. இது ஏழு வகைகள்:

1. குரவைக்கூத்து – ஒன்பது கலைஞர்கள் காதல், வெற்றி தொடர்பான பாடல்களைப் பாடி கைக்கோத்து ஆடுவது.

2. கழாய்க்கூத்து – "கலைநடனம்" என அழைக்கப்படும் நடன வகை.

3. குடக்கூத்து – கரகாட்டத்தோடு ஒத்த, குடம் வைத்து ஆடும் பழம்பெரும் கூத்து.

4. கரணம் – பாய்ந்து ஆடும் வேகநிறைந்த உடற்கலையின் கூத்து.

5. பார்வைக்கூத்து – கண் இயக்கங்களை மையமாகக் கொண்டு ஆடும் கூத்து.

6. வசைக்கூத்து – நகைச்சுவை, கிண்டல், நையாண்டி அடிப்படையிலான கூத்து.

7. சாமியாட்டம் / வெறியாட்டம் – வென்றிக்கூத்து – மன்னரின் ஜெயம், வீரத்தைச் சிறப்பிக்கும் நடன வடிவம்; சில நேரங்களில் ஆன்மிக ஆவேசத்தையும் வெளிப்படுத்தும்.

விலக்குறுப்புகள் (அபிநயக் கூறுகள்) – 14 வகைகள்

புறக்கூத்து மற்றும் வசைக்கூத்து போன்றவற்றின் நடிப்பை நுட்பமாக வடிவமைக்கும் விலக்குறுப்புகள் எனப்படும் கூறுகள் பதினான்கு:

1. நாற்பொருள் – அறம், பொருள், இன்பம், வீடு.

2. யோனி – உள்ளவர்க்கு உள்ளது, இல்லாதவர்க்கு இல்லாதது, இல்லாதவர்க்கு உள்ளதெனக் கருதுதல் போன்ற நான்கு நிலைகள்.

3. விருத்தி – தேவர், வீரர், கூத்தன், நாடகக்கணிகை ஆகியோரின் நடிப்பு முறைகள்.

4. சந்தி – பண்டங்களை விதை முதல் உண்பதுவரை காட்டியபோல் காட்சிகளை இணைத்து அமைத்தல்.

5. ஒன்பது சுவைகள் – வீரரம், அச்சம், இழிவு, வியப்பு, இன்பம், துயரம், நகை, சினம், சமநிலை.

6. நாடகம் – தாளத்துக்கேற்ப இசைவாக நடிப்பது.

7. குறிப்பு – ஒன்பது சுவைகளையும் சுட்டும் நிகழ்பாடுகள்.

8. சத்துவம் – உள்ளுணர்ச்சியை நிஜமாக வெளிப்படுத்தும் சாத்வீக குணம்.

9. அபிநயம் – உடல், மனம், இயற்கை, சூழல் ஆகியவற்றின் தாக்கத்தால் தோன்றும் 24 வகை நடிப்புகள்.

10. வகைச்சொல் – உட்சொல், புறச்சொல், ஆகாயச் சொல்.

11. சொல் வகைகள் – நான்கடி, எட்டடி, பதினாறடி, முப்பத்திரண்டடி போன்ற சுண்ணம், சுரிதகம், வண்ணம், வரிதகம்.

12. வண்ணம் – இசையுடன் காதல், வீரரசம் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தும் பாடல்.

13. இசைப்பாட்டு – தாள-இசை அமைப்பு.

14. சேதம் – கதைக்கேற்ப நடன இயக்கங்களை மாற்றி அமைத்தல்

.**1.6.5 ஆடல் வகைகள்:**

'கடையம், அயிராணி மரக்கால்விந்தை, கந்தன், குடை, துடிமால், அல்லியமல், கும்பம் - சுடர்விழியால் பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவை அரண் பாண்டரங்கம் கொட்டியிவை காண்பதினோர் கூத்து'
ஆடல்வகை பதினொரு வகையாகும் அவையாவன:

- மாயவனாடும் அல்லி
- விடையோனாடும் கொட்டி
- ஆறுமுகன் ஆடும் குடை
- குன்றெடுத்தோன் ஆடும் குடம்
- முக்கண்ணன் ஆடும் பாண்டரங்கம்
- நெடியோன் ஆடும் மல்லாடல்
- வேல்முருகன் ஆடும் துடியாடல்
- அயிராணி ஆடும் கடையம்
- காமன் ஆடும் பேரு
- துர்க்கை ஆடும் மரக்கால்
- திருமகள் ஆடும் பாவைக்கூத்து

இவ்வடல் வகைகள் சிலப்பதிகார உரையாசிரியரான அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடுவனவாகும்.
ஆடல் இலக்கணம்:

- பிண்டி - ஒற்றைக் கைக்குறியாற் காட்டுவது.
- பிணையல் - இரண்டு கைகளாலும் குறித்தல்.
- எழிற்கை - அழகு பெறக் காட்டும் வகை.
- தொழிற்கை - தொழில்பெறக்காட்டுவது தொழிற்கை.
- குடை - ஒற்றைக் கைக்கும், குவித்த கைக்கும் குடையெனப் பெயர்.

பிண்டி மற்றும் பிணையல் இரண்டும் புறத்திற்குரியன. எழிற்கை மற்றும் தொழிற்கை இரண்டும் அகத்திற்குரியன மேலும் அகக்கூத்தில் ஒற்றையிற் செய்யும் கைத்தொழில் மற்றும் இரட்டையிற் செய்யும் கைத்தொழில் போன்றனவை முரண்படாமல் இருத்தல் அவசியமாகும். ஆடும் பொழுது அபிநயம் இருத்தல் கூடாது, அபிநயிக்கும்பொழுது ஆடல் கூடாது. குரவைக்கூத்திற்கும், வரிக்கூத்திற்கும் உரியபடி கால்களை எடுத்து வைத்தல் வேண்டும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.
பாடகன்:
சிலப்பதிகாரக் கதை நடைபெற்ற காலத்தில் தனித்தமிழ் இசை வழங்கி வந்திருப்பது வரலாறு.

- யாழ், குழல், தாளம், சீர், வாய்ப்பாட்டு, மெல்லிய குரலுடனான அமைப்பாக வாசிக்கப்படும் மத்தளம், இவற்றுடன் கூத்து வகைகள்

ஆரம்பிக்கப்படும் வேளை இசைந்த பாடலினை இனிமையாக, தாளக்கட்டுடன் பொருந்தப் பாடுதல் வேண்டும்.

- வரிப்பாடு மற்றும் ஆடல் போன்றவற்றிற்குரிய பொருளினை விளக்கி இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வேற்றுச்சொற்களின் ஓசைகளைச் சுத்தமாகக் கடைபிடித்தும் அவ்வோசைகளின் இலக்கணங்களினை பிழையின்றித் தெரிந்த அறிவாளியாகப் பாடகர்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

- பாடலாசிரியர்களின் மனக்குறிப்பு, கருத்து போன்றனவற்றினை உணர்ந்து பாடல் வேண்டும்.

- ஆடலின் தொகுதியினை அறிந்து பகுதிகளிற்குப் பொருந்தும் பாடல்களைப் பாடல் வேண்டும்.

- ஒன்பது சுவைகுறித்த நடனங்களில், சுவைக்கேற்றபடி பாடல் வேண்டும்.

- கூத்து நடைபெறும் வேளையில் ஆடலாசிரியரின் மனம் அறிந்து பாடுதல் வேண்டும்.

- இசைப் பயிற்சி மட்டும் இன்றி, இசை நூல்களிலும் மாசற்ற பயிற்சி பெற்று, பாட்டிலக்கணத்தினை விரிக்க மற்றும் வகுக்கப் போன்றனவற்றில் வல்லவர்களாகப் பாடகர்கள் இருத்தல் வேண்டுமெனப் பின்வரும் சிலப்பதிகாரப் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

'யாழும், குழலும், சீரும், மிடறும்

தாழ் குரல் தண்ணுமை, ஆடலொடு இவற்றின்

இசைந்த பாடல் இசையுடன் படுத்து,

வரிக்கும் ஆடற்கும் உரிப்பொருள் இயக்கி

தேசிகத்திருவின் ஓசை எல்லாம்

ஆசு இன்று உணர்ந்த அறிவினன் ஆகி,

கவியது குறிப்பும், ஆடல் தொகுதியும்,

பகுதிப்பாடலும் கொளுத்தும் காலை-

வசை அறுகேள்வி வகுத்தனன் விரிக்கும்

அசையா மரபின் இசையோன்.

இசைக்கருவிகள்:

இசைக்கருவிகளின் பயன்பாடானது இலக்கண எல்லைக்குள் நின்று, ஏந்திழையாளின் இனிய நடன அரங்கேற்றத்திற்கு இனிமையான சத்தத்தினால் இசைக்கப்பெற்றது. அவளும், நாட்டிய இலக்கணங்களை நன்கு கடைப்பிடித்துக் காட்டினள் தன் திறமெனப் பின்வரும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. "குழல் வழி நின்றது யாழே; யாழ்வழித்

தண்ணுமை நின்றது தகவே; தன்னுமைப்

பின்பழி நின்றது முழவே; முழவோடு

கூடி நின்று இசைத்தது ஆமந்திரிகை.

கடைச்சங்க காலத்தில் நாடகத்தமிழ்:

"*கழைவளர் அடுக்கத்து இயலி யாடுமயில்*

விளைவுகள விறலியிற் தோன்று நாடன்"

என்ற கபிலரின் அகநாநூற்றுப்பாடல் வரிகளான (82) 9-10 வரிகள் 'மூங்கில்கள் வளர்ந்திருக்கும் மலையடுக்குகளிலே உலாவி ஆடுகின்ற மயில் இனங்கள், களத்திலே புகுந்து ஆடும் விறலியைப் போலத் தோன்றும் நாட்டினன்' என விளக்குகின்றது இப்பாடல் வரிகள்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் பாணரும், கூத்தரும், விழாக்கள் கொண்டாடி ஆடல்பாடல் நிகழ்த்தியதற்குச் சான்றாக

"*படுகண் இமிழ்கொளை பயின்றனர் ஆடும்*

களிநாள் அரங்கின் அணி நலம் புரையும்"

என்ற பரிபாடல் 16:12 - 13 வரிகளில் ஆடல் அரங்குகள்பற்றிய சான்றுகள் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.கடைச்சங்க காலத்தில் தமிழ் நாடகம் செழுமைபெற்று விளங்கியதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1.6.5 வீழ்ச்சிக்காலம்:

கடைச்சங்க காலம் வரை எழிலோடு இருந்த நாடகக்கலை, கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் காலப்பகுதியில் எவ்வித செழிப்புமற்ற நிலையில் இருந்தது. தமிழகத்தின் இருண்ட காலமாகக் கருதப்படும் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பின்காஞ்சி|காஞ்சியில் புத்த, சமண சமயங்கள் பரப்பப்பட்டன. அச்சமயம் இருந்த 'நாடகக்கலை சிற்றின்ப வேட்கையினை எழுப்புவது' என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தி நடைபெற்றன. மேலும் இக்காலத்தில் வாழ்ந்த அறிஞர்கள், வடமொழி நூல்களினைப் போற்றி பாலி, பிராகிருதம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் தம் கருத்துக்களினை வெளியிட்டு வந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காரணங்களினால் தமிழ் நாடகக் கலை தழைக்க வாய்ப்பில்லாமல் இருந்தது. இக்காலகட்டத்திலேயே தோற்றம் பெற்ற தமிழ் இலக்கியங்களான பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் பதினொரு நூல்கள் அற இலக்கியங்கள், இந்நூல்களிலில் நாடகக்கலையின் சிறப்புகள்பற்றித் தகவல்கள் குறிப்பிடப்படவில்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனாலும் செல்வம்|செல்வத்தின் இயல்புகளைக் குறிப்பிடும் பின்வரும் பாடல் வரியானது

"*கூத்தாட்டு அவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்*

போக்கும் அதுவி ளிந் தற்று"

கூத்தாட்டு அவையினை உவமையாகக் கூறுகின்றார் திருவள்ளுவர். நாடகம் சிற்றின்ப நாட்டத்தினைத் தரும் காரணத்தினால் ஒதுக்கப்பட வேண்டுமெனப் புத்த மதத்தினர் புத்தரின் கொள்கையினைப் பரப்பும் பொழுது மக்களுக்குத் தெரிவித்தனர். புத்தர் தனது சீடர்களிற்கு உரைத்த பத்து விதிகளில் ஒன்றான நுண் கலைகளில் நாட்டம் கொள்ளக் கூடாது என்பதன் காரணத்தினால் புத்த மதத்தினர் இவ்வாறான நாடகக்கலையினை பின்பற்ற வேண்டாமென மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தனர்.

காவிரி வாயிலிற் ககந்தன் சிறுவன்

நீவா வென்ன நேறிழை கலங்கி
மண்டிணி ஞாலத்து மழைவளந் தரு உம் - சரு (45)

பெண்டி ராயிற் பிறர் நெஞ்சு புகா அர்
புக்கேன் பிறருளம் புரிநூன் மார்பன்
முத்தீப் பேணு முறையெனக் கில்லென
மாதுய ரெவ்வமோடு மனையறம் புகா அள்
பூத சதுக்கம் புக்கனன் மயங்கிக்-----ருரு (50)

கொண்டோற் பிழைத்த குற்றந் தானிலேன்
கண்டோ னெஞ்சித் கரப்பெளி தாயினேன்
வான்றரு கற்பின் மனையறம் பட்டேன்
யான்செய் குற்றம் யானறி கில்லேன்
பொய்யினை கொல்லோ பூத சதுக்கத்துத்-----ருரு (55)

தெய்வ நீயெனச் சேயிழை யாற்றலும்
மாபெரும் பூதந்தோன்றி மடக்கொடி
நீகே ளென்றே நேரிழைக் குரைக்கும்
தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள் -
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்---சாரு (60)

பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்
பிசியு நொடியும் பிறர்வாய்க் கேட்டு
விசிபிணி முழவின் விழாக்கோள் விரும்பிக்,
கடவுள் பேணல் கடவியை யாகலின்
மடவர லேவ மழையும் பெய்யாது------சாரு (65)

இவ்வாறு அமைந்துள்ள இப்பாடல் வரிகளானது மருதி என்ற அந்தணர் குலத்தைச் சார்ந்த பெண் காவிரி ஆற்றில் நீராடிவிட்டுச் செல்லும் வழியில் '<u>ககந்தன்</u>' என்ற அந்நாட்டு இளவரசன் அவளழகில் மையல் கொண்டு காதல் மொழி பேசுகின்றான். மருதியோ அவனிடமிருந்து தப்பியோடி சதுக்கப்பூதம்|சதுக்கப்பூதத்தினிடம் முறையிட்டு நீதி வேண்டுகின்றாள். சதுக்கப்பூதம் அவளைக் குற்றமற்றவள் என்று கூறி அப்பெண்ணிற்குத் தண்டனை எதுவும் வழங்காது நின்ற வேளை மருதியும் '<u>மழை</u> வளத்தைத் தரும் பத்தினிப் பெண்களாய் இருப்பவர் மாற்றான் மனதிற்கு மயக்கம் தரும் மங்கையராவதில்லை. ஆனால் நானோ இவ்விளவரசன் உள்ளம் புகுந்தேன். கொண்டவனுக்கு யாதொரும் குற்றமும் செய்யவில்லை. நான் செய்ததவறு இன்னதென்று எனக்கே புலப்படவில்லை' எனச் சதுக்கப்பூதத்திடம் எடுத்துரைத்தாள். சதுக்கப்பூதமோ 'பொய்க்கதைகளினையும், நகையை விளைவிக்கும் மொழிகளையும்

பிறர் வாய்மொழிகளையும் கேட்டு, நடனம், பாடல், தாளக்கருவிகள் முழங்கும் விழாக்களை விரும்பித் தெய்வங்களை வழிபடும் நியமத்தை மேற்கொண்டிருந்தாய், ஆதலில் உன் ஏவலால் மேகம் மழையைப் பெய்யாது; உத்தம பத்தினிப் பெண்டிரைப் போலப் பிறருடைய மனத்தைச் சுடுந்தன்மையும் உனக்கு இல்லாது போயிற்று' - எனக்

கூறியது சதுக்கப்பூதம். இக்கதையின் மூலம் தமிழர் நாடகக்கலை இக்காலகாட்டத்தில் பிரசித்திபெற்றிருக்கவில்லை என்பதனை அறியலாம். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுன் காலப்பகுதியில் தமிழகத்தில் பல்லவ மன்னர்களின் ஆட்சி நிலைகொண்டிருந்த சமயம் நாடகக்கலை சிறப்புப்பெறாமலேயே இருந்தது. வடமொழியில் பற்றுக்கொண்ட பல்லவ மன்னனான மகேந்திர வர்மன் '<u>மத்த விலாசப் பிரகசனம்</u>' என்னும் வடமொழி நாடகத்தினை எழுதினான் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மறுமலர்ச்சி காலம்:

கி. பி. 900 முதல் கி. பி. 1300 வரை சோழ மன்னர்களின் ஆட்சியில் தமிழகத்தின் கலைகள் வளர்ச்சிபெற்றன. கி. பி. 846 ஆம் ஆண்டு விசயாலய சோழனால் எழுச்சிபெற்ற சோழப்பேரரசு முதலாம் பராந்தக சோழன் ஆட்சியின் பின்னர் வலுப்பெற்றது. கி. பி. 1246 முதல் 1272 வரை ஆட்சி செய்த மூன்றாம் இராசேந்திர சோழன் காலத்தில் தமிழ் நாடகக்கலை வளர்ச்சிபெற்றது.

கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் சோழ அரசர்களின் ஆதரவில் அரண்மனைகள், கோயில்கள் போன்றனவற்றில் நடத்தப்பெற்ற நாடகக்கலை மக்கள் மன்றங்களில் மீண்டும் நடத்தப்பட்டன. சங்க காலத்தில் நடைபெற்ற பொதுவியற் கூத்துக்கள் போலவே பதினேழாம் நூற்றாண்டுக் கால நாடக்கக்கலை மக்களின் கலையாக வளர்ச்சி பெற்று பின் பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி போன்ற நாடகங்கள் தோன்றின. **இன்றைய தமிழ் நாடகக்கலைக்கு வித்திட்டோர்** கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டளவில் '**<u>தெருக்கூத்து</u>'** என்ற நாடக வடிவம் தோற்றம் பெற்றது. தெருக்கூத்தென அழைக்கப்பட்டிருந்த நாடகக்கலையின் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவராகக் கோவிந்தசாமி ராவ் விளங்குகின்றார். நாடகத்தின் நேர அமைப்பினை இக்காலத்திற்கேற்ப மாற்றி அமைத்தவரும் ஆவார் கோவிந்தசாமி ராவ். கி. பி. 1891 ஆம் ஆண்டளவில் பயின்முறை நாடகக்குழுவினைத் தோற்றுவித்த 'நாடகத் தந்தை' என அழைக்கப்பெற்ற பம்மல் சம்பந்த முதலியாரால் தமிழ் உரை நடை நாடகங்கள் தமிழ் நாடக மேடையினுள் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் இவர்மூலம் நாடக மேடைகளில் அமைக்கப்பெற்ற கட்டடம் போன்ற செயற்கையில் செய்யப்பட்ட அமைப்பு மேடையில் மேலும், கீழும் ஏறுவதும் இறங்குவதுமான புதிய

யுக்திகளினை அறிமுகமும் செய்தார் பம்மல் சம்பந்த முதலியார். கி. பி. 1891 ஆம் ஆண்டு தனது 24 ஆம் அகவையில் நாடகத்துறையில் தன்னை ஈடுபடித்திக்கொண்டு 'தமிழ் நாடகத் தந்தை' 'தமிழ்நாடகத் தலைமையாசிரியர்' போன்ற பட்டங்களினைப் பெற்ற சிறப்பினை உடையவர் தவத்திரு சங்கரதாச சுவாமிகள். கி. பி. 1872 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவரான சி. கன்னையா தமது பதினேழாவது வயதில் 'இந்து வினோத சபா' என்ற நாடகக் குழுவொன்றில் சேர்ந்து தனது 26 ஆம் வயதில் **'ஸ்ரீகிருஷ்ணவினோத சபா'** என்ற நாடகக்குழுவொன்றினை தோற்றுவித்தார். மின் விளக்கு ஒளிகளால் வண்ணத்திரைகளுடன் புதிய வடிவங்களினை மேடையில் தோற்றுவித்த முதல் நாடக அமைப்பாளர் என்ற பெருமையினை உடையவர். மேலும் இவரது நாடகங்களில் உயிருள்ள மான், காளை, பசு, யானை போன்ற விலங்கினங்களை நடிக்க வைத்துப் புதுமை நிகழ்த்தினார். சி. கன்னையாவிற்கு முற்பட்ட நாடக அரங்குகள் மேடைகளாக இருந்து வந்தன இதனை மாற்றி முக்கோண கனபரிமாண அமைப்புமூலம் அரங்குகளை அமைத்து ஒரு அரங்கில் காட்சி நடந்து கொண்டிருக்கும்வேளை அடுத்த அரங்கில் அடுத்த காட்சிக்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளைச் செய்யப்பட்டிருக்கும் இவரது நாடகங்களில். நாடகங்களின் காட்சியமைப்புக்களின் வழிகாட்டி சி. கன்னையா எனப் பலராலும் கருதப்படுகின்றவர். 'நவாப் ராஜமாணிக்கம்' என அழைக்கப்பெற்ற டி. எஸ். இராசமாணிக்கம் என்பவரால் நாடகம் ஒரு **மக்கள் இலக்கியம்** என்ற பொருளால் அழைக்கப்பெற்றது. மேலும் இவர் தமது நாடக மேடையினை இயங்கு உலகமாக மாற்றியமைத்தவர் என்ற பெருமையினை உடையவர். நவாப் ராஜமாணிக்கத்தின் அனைத்து நாடகங்களும் ஏறத்தாழ எட்டாயிரம் முறைகள் மேடையேறியதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல் ஐம்பதாண்டு காலம் தமிழ் நாடகக்கலைக்குப் பெரும்பங்காற்றியவர்கள் தி. க. சங்கரன், தி. க. முத்துசாமி,தி. க. சண்முகம், தி. க. பகவதி ஆகிய தி. க. சண்முகம் சகோதரர்கள் ஆவர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் ஐம்பது ஆண்டுகள் தமிழ்மரபுவழி நாடகங்கள் சீரான வளர்ச்சியினை எட்டியபொழுது தி. கெ. சண்முகத்தின் இராஜராஜசோழன் என்ற நாடகத்தின் மூலமும், 'நாடகக் காவலர்' என அழைக்கப்பெற்ற ஆர். எஸ். மனோகரின் இலங்கேஸ்வரன் என்ற நாடகத்தின் மூலமும் தமிழ் நாடகக்கலை மிகவும் பிரபலமடைந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

2. அலகு -2 நாட்டுப்புற பாடல்கள்

குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்தவும், தூங்க வைக்கவும் பாடப்படும் பாட்டு **தாலாட்டு** (Lullaby) ஆகும். தாலாட்டு நாட்டார்

பாடல் வகைகளில் ஒன்று. வாய்மொழி இலக்கியங்களாக வழங்கிவந்த தாலாட்டுக்கள் நாட்டாரியல் ஆய்வாளர்களால் சேகரிக்கப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தாலாட்டை மலையாளத்தில் தாராட்டு என்றும், தெலுங்கில் ஊஞ்சோதி என்றும், கன்னடத்தில் ஜோகுல் என்றும் கூறுவர்.

தாலாட்டும் தாயின் ஓவியம்

தாலாட்டுப் பாடல்கள் கிராமிய மக்களின் வாழ்க்கையோடு அவர்களின் உணர்வுகளோடு பின்னிப் பிணைந்த நாட்டுப் பாடல் வகைகளில் ஒன்று.

தாலாட்டுப் பாடல்கள் இனிமையான இசையை உடையன. அவ்விசையில் மயங்கி குழந்தை மெய்ம்மறந்து தூங்குகின்றது. "தால்" என்பது நாவைக் குறிக்கும். நாவினால் ஓசை எழுப்பி குழந்தையை உறங்க வைப்பதே *தாலாட்டுதல்* எனவும் கூறுவர். தாய் தன் குழந்தையை மடியிலோ, தோளிலோ, கைகளிலோ, தொட்டிலிலோ வைத்து ஆட்டிய வண்ணம் தாலாட்டுவதே வழக்கம். *ஆராரோ ஆரிரரோ* என்ற சந்தத்தின் மூலம் ஓசை எழுப்புவதால் இது ஆராட்டுதல் என்றும் சொல்லபடும்.

திண்டிவனம் வட்டாரப் பகுதிகளில் தாலாட்டுப் பாடும் பெண்கள் “லுலுலாயி லுலுலாயி” என்று நாவை அசைத்து,குழந்தையின் கவனத்தைத் தம் பக்கம் இழுத்தே பாடலைப் பாடுகின்றனர். பாடலின் இசை ஒரே மாதிரியாக இல்லை. அவரவர் விருபத்திற்கு ஏற்ப நீட்டிப் பாடுகின்றனர்.

தாலாட்டின் தொடக்கத்திலும் இடையிலும் முடிவிலும் ராராரோ, ஆராரோ, ஆரிரரோ என்ற பதங்கள் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. நீலாம்பரி என்ற இன்பமூட்டும் இராகத்திலேயே தாலாட்டுப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் பாடப் படுவதுண்டு. எனினும் யதுகுலகாம்போதி, சகானா, ஆனந்தபைரவி போன்ற இராகங்களிலும் இவை இசைக்கப் படுகின்றன. தாலாட்டுப் பாடல்களில் குழந்தையின் அருமை, அதன் விளையாட்டுப்பொருள்கள், மாமன் பெருமை, குலப் பெருமை போன்றவை கூறப்படுகின்றன. இத்தாலாட்டுப் பாடல்களில் தத்ரூபமான உவமை, உருவக அணிகள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

கொவ்வைஇதழ்மகளேஎன்
குவிந்தநவரத்தினமே
கட்டிப்பசும்பொன்னே-என்
கண்மணியே கண் வளராய்

என்றதாலாட்டுப்பாடலில்குழந்தையானது நவரத்தினமாகவும், பசும்பொன்னாகவும், கண்மணியாகவும் உருவகிக்கப்பட்டுள்ளமை படித்து இன்புறத்தக்கது. பக்தி இலக்கியங்களிலும் இறைவனை குழந்தையாக பாவித்து தலாட்டுக்கள் பாடப்பட்டுள்ளன.

2.1 இலக்கியங்களில் தாலாட்டு:

"ஊமன் தாரட்ட உறங்கிற்றே" என்று முத்தொள்ளாயிராத்தில் தாலாட்ட என்பதைத் தாராட்ட எனக் கையளப்பட்டுள்ளது.

கம்பராமாயணத்தில் "பச்சைத் தேரை தாலாட்டும் பண்ணை " என்று கம்பர் தாலாட்டு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

தாலாட்டுப்பாடல்ஓசையின்இனிமையைத் திருஞானசம்பந்தர் கீழ் கண்டவாறு பாடுகிறார்.

"பண்ணமரும் மென்மொழியார்
பாலகரைத் தாலாட்டும் ஓசை கேட்டு
விண்ணவர்கள் வியப் பெய்தி
விமானத்தோடும் இயும் மிழலையாமே"

பெரியாழ்வார் கீழ்கண்டவாறு தாலாட்டுப் படுகிறார்.

"மாணிக்கம்கட்டி
வயிரம்இடைகட்டி
ஆணிப்பொன்னாற்செய்த
வண்ணச்சிறுதொட்டில்பேணிஉனக்குப்பிரமன்விடுதாந்தான்
மாணிக்குறளனே!தாலேலோ!
வையம் அளந்தானே தாலேலோ!"

குலசேகர ஆழ்வார் இராகவனைத் தாலாட்டுவது கீழ்கண்டவாறு

தேவரையும்அசுரரையும்
திசைகளையும்படைத்தவனே!
யாவரும்வந்தடிவணங்க
அரங்நகர்த்துயின்றவனே!
கவேரிநல் நதிபாயும்
கணபுறத்தென் கருமணியே!
ஏவரிவெம் சிலைவலவா!
இராகவே தாலே லோ"

பாரதியார் கீழ்கண்டவாறு,

"காட்டில் விலங்கறியும் கைக்குழந்தை தானறியும்
பாட்டின் சுவையதனைப் பாம்பறியும் என்றுரைப்பார்"

என்று கைக்குழந்தை தாலாட்டுப் பாடலின் சுவையை அறியும் என்றும் படுகின்றனர[1]

ஆயர்பாடி மாளிகையில்

தாய்மடியில் கன்றினைப் போல்

மாயக்கண்ணன் தூங்குகின்றான்

தாலேலோ

அவன் வாய்நிறைய மண்ணை உண்டு

மண்டலத்தைக் காட்டியபின்

ஓய்வெடுத்து தூங்குகின்றான்

ஆராரோ

ஓய்வெடுத்து தூங்குகின்றான்

ஆராரோ

(ஆயர்பாடி...)

பின்னலிட்ட கோபியரின்

கன்னத்திலே கன்னமிட்டு

மன்னவன் போல்

லீலை செய்தான் தாலேலோ

அந்த மந்திரத்தில் அவர் உறங்க

மயக்கத்திலே இவனுறங்க

மண்டலமே உறங்குதம்மா

ஆராரோ

மண்டலமே உறங்குதம்மா

ஆராரோ

(ஆயர்பாடி...)

நாகப்படம் மீதில் அவன்

நர்த்தனங்கள் ஆடியதில்

தாகமெல்லாம் தீர்த்துக்கொண்டான்

தாலேலோ

அவன் மோக நிலை கூட

ஒரு யோக நிலை போலிருக்கும்

யாரவனைத் தூங்கவிட்டார் ஆராரோ

யாரவனைத் தூங்கவிட்டார் ஆராரோ

(ஆயர்பாடி...)

கண்ணனவன் தூங்கிவிட்டால்

காசினியே தூங்கிவிடும்

அன்னையரே துயிலெழுப்ப வாரீரோ

அவன் பொன்னழகைப் பார்ப்பதற்கும்

போதை முத்தம் பெறுவதற்கும்

கன்னியரே கோபியரே வாரீரோ

கன்னியரே கோபியரே வாரீரோ

(ஆயர்பாடி...)

ஆராரோ ஆரிரரோ:

ஆராரோ ஆரிராரோ
ஆரிராரோ ஆராரோ
ஆரடிச்சு நீயழுதாய்
கண்மணியே கண்ணுறங்கு
கண்ணே யடிச்சாரார்

கற்பகத்தைத் தொட்டாரார்
தொட்டாரைச் சொல்லியழு
தோள் விலங்கு போட்டு வைப்போம்
அடிச்சாரைச் சொல்லியழு
ஆக்கினைகள் செய்து வைப்போம்
மாமன் அடித்தானோ
மல்லி பூச் செண்டாலே
அண்ணன் அடித்தானோ
ஆவாரங் கொம்பாலே
பாட்டி அடித்தாளோ
பால் வடியும் கம்பாலே
ஆராரோ ஆரிராரோ
ஆரிராரோ ஆராரோ
ஆரடிச்சு நீயழுதாய்
கண்மணியே கண்ணுறங்கு

2.1.1 அறிமுகம்

தாயின் அன்பையும், சேயைச் சுற்றி எழும் கற்பனையையும் பாடலாக வழங்கும் பாட்டுருவம் தாலாட்டாகும். பணக்காரர் வீட்டிலும் தாய் குழந்தையைத் தாலாட்டுகிறாள். ஏழை எளியவரான மீன் பிடிப்பவரும், உழவரும், பண்டாரமும், தட்டாரும், கருமாரும், தச்சரும், கொத்தரும் தங்கள் இல்லங்களில் பிறந்த குழந்தைகளுக்குத் தமிழிசையால் அமுதூட்டித் தாலாட்டுகிறார்கள். காட்டு வெள்ளம் போல் வரும் தாயின் மன எழுச்சியைத் தாலாட்டில் கண்ட ஆழ்வார்கள் பிற்கால கவிஞர்கள் முதலியோர் இப்பாடல் வகைக்கு மெருகேற்றி, பிள்ளைத் தமிழாகவும், தேவர் தேவியர் தாலாட்டுகளாகவும், யாப்பிலக்கணக் கட்டுக்கோப்பில் அடக்கிப் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளனர். தெய்வத் தாலாட்டிற்கு விளைநிலம் மக்கள் தாலாட்டுக்களே. சில தாலாட்டுப் பாடல்களில் உண்மையான குழந்தையையும், அதில் தாலாட்டும் தாயும் நம் கண் முன்னே வருகிறார்கள்.

பாடல் 1

பச்சை இலுப்பை வெட்டி
பவளக்கால் தொட்டிலிட்டு
பவளக்கால் தொட்டிலிலே
பாலகனே நீயுறங்கு

கட்டிப் பசும் பொன்னே - கண்ணே நீ
சித்திரப் பூந்தொட்டிலிலே
சிரியம்மா சிரிச்சிடு - கண்ணே நீ
சித்திரப் பூந் தொட்டிலிலே.

இன்னும் சில தாலாட்டுப் பாடல்களில் உறவினரின் பெருமைகள் எல்லாம் வருகின்றன. இவற்றில் மாமன் பெருமையைக் கூறும் பாடல்களே அதிகம். மாமனைக் கேலி செய்து பாடும் நகைச்சுவைப் பாடல்களும் உள்ளன.

பாடல் 2:

உசந்த தலைப்பாவோ
'உல்லாச வல்லவாட்டு'
நிறைந்த தலை வாசலிலே
வந்து நிற்பான் உன் மாமன்
தொட்டிலிட்ட நல்லம்மாள்
பட்டினியாப் போராண்டா
பட்டினியாய் போற மாமன்-உனக்கு
பரியம் கொண்டு வருவானோ?

பாடல் 3:

பால் குடிக்கக் கிண்ணி,
பழந்திங்கச் சேணாடு
நெய் குடிக்கக் கிண்ணி,
முகம் பார்க்கக் கண்ணாடி
கொண்டைக்குக் குப்பி
கொண்டு வந்தான் தாய்மாமன்.

பாடல் 4

ஆனை விற்கும் வர்த்தகராம்-உன் மாமன்
சேனைக் கெல்லாம் அதிகாரியாம்
சின்னண்ணன் வந்தானோ கண்ணே-உனக்கு
சின்னச் சட்டை கொடுத்தானோ உனக்கு
பட்டு ஜவுளிகளும் கண்ணே உனக்குப்
பல வர்ணச் சட்டைகளும்
பட்டுப் புடவைகளும் கண்ணே-உனக்கு
கட்டிக் கிடக் கொடுத்தானோ!
பொன்னால் எழுத்தாணியும்-கண்ணே உனக்கு
மின்னோலைப் புஸ்தகமும்
கன்னாரே! பின்னா ரேன்னு-கண்ணே
கவிகளையும் கொடுத்தானோ !

பாடல் 5:

ஐரை மீனும், ஆரமீனும்-கண்ணே
அம்புட்டுதாம் அப்பனுக்கு
வாளை மீனும், வழலை மீனும்-கண்ணாட்டி
விதம்விதமா அம்புட்டிச்சாம்,
அரண்மனைக்கு ஆயிரமாம்
ஆயிரமும் கொண்டுபோய்-கண்ணாட்டி

அப்பன் விற்று வீடுவர
அண்டை வீடும், அடுத்த வீடும்-கண்ணாட்டி
ஆச்சரியப் பட்டார்களாம்,
பிரித்த மீனு ஆயிரத்தில்-கண்ணே நான்
பிரியமாக ஆறெடுத்தேன்
அயலூரு சந்தையிலே-கண்ணே நான்
ஆறு மீனை விற்றுப் போட்டேன்.
அரைச் சவரன் கொண்டுபோய்-கண்ணே அதை
அரை மூடியாய்ச் செய்யச் சொன்னேன்.
அரை மூடியை அரைக்குப் போட்டு கண்ணே நான்
அழகு பார்த்தேன், ஆலத்தியிட்டு
அத்தை மாரும் அண்ணி மாரும்-கண்ணே உன்
அழகைப் பார்த்து அரண்டார்களே.
அத்திமரம் குத்தகையாம்
ஐந்துலட்சம் சம்பளமாம்
சாமத்தலை முழுக்காம்-உங்கப்பாவுக்குச்
சர்க்கார் உத்தியோகமாம்.

பாடல் 6:

ஆராரோ ஆரிரரோ
ஆறு ரண்டும் காவேரி,
காவேரி கரையிலயும்
காசி பதம் பெற்றவனே!
கண்ணே நீ கண்ணுறங்கு!
கண்மணியே நீ உறங்கு!
பச்சை இலுப்பை வெட்டி,
பவளக்கால் தொட்டிலிட்டு,
பவளக்கால் தொட்டிலிலே
பாலகனே நீ உறங்கு!
நானாட்ட நீ தூங்கு!
நாகமரம் தேரோட!
தேரு திரும்பி வர!
தேவ ரெல்லாம் கை யெடுக்க!
வண்டி திரும்பி வர!
வந்த பொண்கள் பந்தாட!
வாழப் பழ மேனி!
வைகாசி மாங்கனியே!
கொய்யாப் பழ மேனி! - நான் பெத்த
கொஞ்சி வரும் ரஞ்சிதமே!
வாசலிலே வன்னிமரம்!
வம்மிசமாம் செட்டி கொலம்!

செட்டி கொலம் பெத்தெடுத்த!
சீராளா நீ தூங்கு!
சித்திரப் பூ தொட்டிலிலே!
சீராளா நீ தூங்கு!
கொறத்தி கொறமாட!
கொறவ ரெல்லாம் வேதம் சொல்ல!
வேதஞ் சொல்லி வெளியே வர!
வெயிலேறி போகுதையா!
மாசி பொறக்கு மடா!
மாமன் குடி யீடேற!
தையி பொறக்குமடா - உங்க
தகப்பன் குடி யீடேற!
ஆராரோ ஆரிரரோ
கண்ணே நீ கண்ணுறங்கு!
பாடல்7:
ஓடும் மான் கண்ணோ என் கண்ணே நீ கவரிமான் பெற்ற கண்ணோ
புள்ளி மான் கண்ணோ என் கண்ணே நீ புத்திமான் பெற்ற கண்ணோ
முத்தோ ரத்தினமோ என் கண்ணே நீ தூத்துக்குடி முத்தினமோ...
முல்லை மலரோ என் கண்ணே நீ அரும்புவிரியா தேன்மலரோ..
கண்ணே கண்ணுறங்கு கனியமுதே நீ உறங்கு....

பாடல் 8:
மார்கழி மாசத்திலேதான் - கண்ணே நீ
மாராசாவைப் பார்க்கையிலே
தைப் பொங்கல் காலத்திலே - கண்ணே நீ
தயிரும், சோறும் திங்கையிலே
மாசி மாசக் கடைசியிலே - கண்ணே நீ
மாமன் வீடு போகையிலே
பங்குனி மாசத்திலே - கண்ணே நீ
பங்குச் சொத்தை வாங்கையிலே
சித்திரை மாசத் துவக்கத்திலே - கண்ணே நீ
சீர் வரிசை வாங்கையிலே,
வைகாசி மாசத்திலே - கண்ணே நீ
வயலைச் சுற்றிப் பார்க்கையிலே
ஆனி மாசக் கடைசியிலே - கண்ணே நீ
அடியெடுத்து வைக்கையிலே
அகஸ்மாத்தா ஆவணியில் - கண்ணே நீ
அரண்மனைக்குப் போகையிலே
ஐப்பசி மாசமெல்லாம் கண்ணே - நீ
அப்பன் வீடு தங்கையிலே

கார்த்திகை மாசத்திலும் - கண்ணே
கடவுளுக்குக் கையெடடி

2.2 ஒப்பாரி:

ஒப்பாரி தமிழ் நாட்டுப் பாடல் வகைகளில் ஒன்று. கிராமத்து மக்கள் வாழ்க்கையில் இசையானது பின்னிப் பிணைந்து காணப்படுகின்றது. தாய், தந்தை, கணவன், பிள்ளை, உற்றார், உறவினர் எவரேனும் இறந்து விட்டால் ஒருவருடைய உள்ளத்தில் எழுகின்ற துன்பஉணர்வை வெளிக்காட்ட ஒப்பாரி பாடப்படுகிறது. இறந்தவர்களின் வரலாறு பற்றித் தெரியாதவர்கள் அப்பாடல் மூலம் வரலாற்றினை அறிய முடியும்.

சொற்பொருளியல்:

இறந்தவர்களுக்காக வருந்திப் பாடும் பாடலே ஒப்பாரி. துக்கத்தின் வெளிப்பாடே அழுகை. மன அமைதிக்காகவும், ஆறுதலுக்காகவும் புலம்புகின்றனர். துயரத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலாத பெண்களே ஒப்பாரிப் பாடல்களைப் பாடுகின்றனர்.

ஒப்பு + ஆரி எனப் பிரித்து அழுகைப் பாட்டு எனப் பொருள் கூறியுள்ளது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதி. இறந்தவரை ஒப்பு சொல்லிப் பாடுவது ஒப்பாரி எனப்படும்.

2.2.1 இலக்கியங்களில் ஒப்பாரிப் பாடல்கள்:

"இளிவே இழவே அசைவே வறுமையென
விளியில் கொள்கை அழுகை நான்கே"

என்று அழுகைப்பாட்டிற்கு இலக்கணம் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.
ஒப்பாரிப்பாடலை, "கையறு நிலை " என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

" வெற்றி வேந்தன் விண்ணகம் அடைந்தபின்
கற்றோர் உரைப்பது கையறு நிலையே "

எனப் பன்னிரு பாட்டில் கையறு நிலைக்கு விளக்கம் தருகிறது.

பாரி இறந்ததும் அவன் மகள்
" அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவின்.....என்தையுமிலமே"
என வரும் புறநானூற்றுப் பாடலும்,
அதியமான் இறந்த பிறகு

" சிறியகள் பெறினே எமக்கீயு மன்னே
பெரியகள் பெறினே யாம்பாடத் தான் மகில்துண்ணும்"

என்ற பாடலும் கையறு நிலைப்பாடல்கள் ஆகும்.[1]

மகனை பலிகொடுத்த தாய் :

மகனை இழந்த தாயின் அரற்றல்

1980 பின்னர் ஈழப்போராட்டத்தில் பிள்ளைகளை பறிகொடுத்த தாய்களின் ஒப்பாரி.

நீ போருக்கு போனடத்தை
போராடி மாண்டாய் ஐயா
மகனே
பாரத்துவக்கெடுத்தோ
உங்களுக்கு
பயந்தவெடி வச்சானோ
உங்களுக்கு பெரிய துவக்கொடுத்தோ
உங்கள பேசாமல் சுட்டெறிந்தான்
மகனார்
உன்ன சந்தியல கண்டடத்தை
உன்னைபெத்த கறுமி
தலைவெடித்துப் போறனையா
மகனார் நீகப்பலில வாராயெண்டோ
நாங்க கடலருகில் காத்திருந்தோம்

மகனே நீ
இருந்த இடத்தைப் பார்த்தாலும்
இரு தணலாய் மூளுதையா
நீ படுத்த இடத்தை பார்த்தாலும்
பயம் பயமாய் தோன்றுதடா
மகனே
உன்னைப் பெற்ற கறுமி நான்
இங்க உப்பலந்த நாழியைப்போல்
நீ இல்லாம
நாள்தோறும் உக்கிறனே

தாயாரின் ஒப்பாரி:

பொன்னான மேனியிலே - ஒரு
பொல்லாத நோய் வந்ததென்ன
தங்கத் திருமேனியிலே - ஒரு
தகாத நோய் வந்ததென்ன...

மனைவியின் ஒப்பாரி :

ஆலமரபோல அன்னாந்து நிப்பேனு
நான் ஒய்யாரமா வந்தேனே
இப்ப நீ பட்ட மரம்போல
பட்டு போயிட்டையே.

பொட்டு இல்ல பூவில்லை
பூச மஞ்சலும் இல்ல
நான் கட்டன ராசாவே
என்ன விட்டுத்தான் போனிங்க.

பட்டு இல்லை தங்கம் இல்லை
பரிமார பந்தல் இல்ல
படையெடுது வந்த ராசா
பாதியியில போரிங்க்கலே

நான் முன்னே போரேன்
நீங்க பின்னே வாருங்கோ
என சொல்லிட்டு
இடம்பிடிக்கப் போயிதங்களா.

நான் காக்காவாட்டும் கத்தரனே,
உங்க காதுக்கு கேக்கலையா
கொண்டுவந்த ராசாவே
உங்களுக்கு காதும் கேக்கலையா

3.1 கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும் - புதுமைப்பித்தன்

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் - தினமும் ஒரு கதை : கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்

மேலகரம் மே. க. ராமசாமிப் பிள்ளை அவர்களின் ஏகபுத்திரனும் செல்லப்பா என்பவருமான மேலகரம் மே. க. ரா. கந்தசாமிப் பிள்ளையவர்கள், 'பிராட்வே'யும் 'எஸ்பிளனேடு'ம் கூடுகிற சந்தியில் ஆபத்தில்லாத ஓரத்தில் நின்றுகொண்டு வெகு தீவிரமாக யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். 'டிராமில் ஏறிச்சென்றால் ஒன்றே காலணா. காலணா மிஞ்சும். பக்கத்துக் கடையில் வெற்றிலை பாக்குப் போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்கு நடந்து விடலாம். பஸ்ஸில் ஏறிக் கண்டக்டரை ஏமாற்றிக் கொண்டே ஸென்ட்ரலைக் கடந்துவிட்டு அப்புறம் டிக்கட் வாங்கித் திருவல்லிக்கேணிக்குப் போனால் அரைக் 'கப்' காப்பி குடித்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போகலாம்; ஆனால் வெற்றிலை கிடையாது...'

'கண்டக்டர்தான் என்னை ஏமாற்று ஏமாற்று என்று வெற்றிலை வைத்து அழைக்கும்போது அவனை ஏமாற்றுவது, அதாவது அவனை ஏமாறாமல் ஏமாற்றுவது தர்ம விரோதம். நேற்று அவன் அப்படிக் கேட்டபடி ஸென்ட்ரலிலிருந்து மட்டும் கொடுத்திருந்தால் காப்பி சாப்பிட்டிருக்கலாம்.'

'இப்பொழுது காப்பி சாப்பிட்டால் கொஞ்சம் விறுவிறுப்பாகத்தான் இருக்கும்.'

இப்படியாக மேற்படியூர் மேற்படி விலாசப் பிள்ளையவர்கள் தர்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுதுதான் அவருக்குக் கடவுள் பிரசன்னமானார்.

திடீரென்று அவருடைய புத்தி பரவசத்தால் மருளும்படித் தோன்றி, "இந்தா, பிடி வரத்தை" என்று வற்புறுத்தவில்லை.

"ஐயா, திருவல்லிக்கேணிக்கு எப்படிப் போகிறது?" என்றுதான் கேட்டார்.

"டிராமிலும் போகலாம், பஸ்ஸிலும் போகலாம், கேட்டுக் கேட்டு நடந்தும் போகலாம்; மதுரைக்கு வழி வாயிலே" என்றார் ஸ்ரீ கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"நான் மதுரைக்குப் போகவில்லை; திருவல்லிக்கேணிக்குத்தான் வழி கேட்டேன்; எப்படிப் போனால் சுருக்க வழி?" என்றார் கடவுள். இரண்டு பேரும் விழுந்துவிழுந்து சிரித்தார்கள்.

சாடி மோதித் தள்ளிக்கொண்டு நடமாடும் ஜனக் கூட்டத்திலிருந்து விலகி, செருப்பு ரிப்பேர் செய்யும் சக்கிலியன் பக்கமாக இருவரும் ஒதுங்கி நின்றார்கள்.

மேலகரம் ராமசாமிப் பிள்ளையின் வாரிசுக்கு நாற்பத்தைந்து வயசு; நாற்பத்தைந்து வருஷங்களாக அன்ன ஆகாரமில்லாமல் வளர்ந்தவர் போன்ற தேகக் கட்டு; சில கறுப்பு மயிர்களும் உள்ள நரைத்த தலை;

இரண்டு வாரங்களாக க்ஷவரம் செய்யாத முகவெட்டு; எந்த ஜனக் கும்பலிலும், எவ்வளவு தூரத்திலும் போகும் நண்பர்களையும் கொத்திப் பிடிக்கும் அதிதீட்சண்யமான கண்கள்; காரிக்கம் ஷர்ட், காரிக்கம் வேஷ்டி, காரிக்கம் மேல் அங்கவஸ்திரம்.

வழி கேட்டவரைக் கந்தசாமிப் பிள்ளை கூர்ந்து கவனித்தார். வயசை நிர்ணயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. அறுபது இருக்கலாம்; அறுபதினாயிரமும் இருக்கலாம். ஆனால் அத்தனை வருஷமும் சாப்பாட்டுக் கவலையே இல்லாமல் கொழுகொழு என்று வளர்ந்த மேனி வளப்பம்.

தலையிலே துளிக்கூடக் கறுப்பில்லாமல் நரைத்த சிகை, கோதிக் கட்டாமல் சிங்கத்தின் பிடரிமயிர் மாதிரி கழுத்தில் விழுந்து சிலிர்த்துக் கொண்டு நின்றது. கழுத்திலே நட்ட நடுவில் பெரிய கறுப்பு மறு. கண்ணும் கன்னங்கறேலென்று, நாலு திசையிலும் சுழன்று, சுழன்று வெட்டியது. சில சமயம் வெறியனுடையது போலக் கனிந்தது. சிரிப்பு? அந்தச் சிரிப்பு, கந்தசாமிப் பிள்ளையைச் சில சமயம் பயமுறுத்தியது. சில சமயம் குழந்தையுடையதைப் போலக் கொஞ்சியது.

"ரொம்பத் தாகமாக இருக்கிறது" என்றார் கடவுள்.

"இங்கே ஜலம் கிலம் கிடைக்காது; வேணுமென்றால் காப்பி சாப்பிடலாம்; அதோ இருக்கிறது காப்பி ஹோட்டல்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"வாருங்களேன், அதைத்தான் சாப்பிட்டுப் பார்ப்போம்" என்றார் கடவுள்.

கந்தசாமிப் பிள்ளை பெரிய அபேதவாதி. அன்னியர், தெரிந்தவர் என்ற அற்ப பேதங்களைப் பாராட்டுகிறவர் அல்லர்.

"சரி, வாருங்கள் போவோம்" என்றார். 'பில்லை நம் தலையில் கட்டிவிடப் பார்த்தால்?' என்ற சந்தேகம் தட்டியது. 'துணிச்சல் இல்லாதவரையில் துன்பந்தான்' என்பது கந்தசாமிப் பிள்ளையின் சங்கற்பம்.

இருவரும் ஒரு பெரிய ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தனர். கடவுள் கந்தசாமிப் பிள்ளையின் பின்புறமாக ஒண்டிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தார்.

இருவரும் ஒரு மேஜையருகில் உட்கார்ந்தார்கள். பையனுக்கு மனப்பாடம் ஒப்பிக்க இடங் கொடுக்காமல், "சூடா, ஸ்ட்ராங்கா இரண்டு கப் காப்பி!" என்று தலையை உலுக்கினார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"தமிழை மறந்துவிடாதே. இரண்டு கப் காப்பிகள் என்று சொல்" என்றார் கடவுள்.

"அப்படி அல்ல; இரண்டு கப்கள் காப்பி என்று சொல்ல வேண்டும்" என்று தமிழ்க் கொடி நாட்டினார் பிள்ளை.

முறியடிக்கப்பட்ட கடவுள் அண்ணாந்து பார்த்தார். "நல்ல உயரமான கட்டிடமாக இருக்கிறது; வெளிச்சமும் நன்றாக வருகிறது" என்றார்.

"பின்னே பெரிய ஹோட்டல் கோழிக் குடில் மாதிரி இருக்குமோ? கோவில் கட்டுகிறது போல என்று நினைத்துக்கொண்டீராக்கும்! சுகாதார உத்தியோகஸ்தர்கள் விடமாட்டார்கள்" என்று தமது வெற்றியைத் தொடர்ந்து முடுக்கினார் பிள்ளை.

கோவில் என்ற பதம் காதில் விழுந்ததும் கடவுளுக்கு உடம்பெல்லாம் நடுநடுங்கியது.

"அப்படி என்றால்...?" என்றார் கடவுள். தோற்றாலும் விடவில்லை. "சுகாதாரம் என்றால் என்ன என்று சொல்லும்?" என்று கேட்டார் கடவுள்.

"ஓ! அதுவா? மேஜையை லோஷன் போட்டுக் கழுவி, உத்தியோகஸ்தர்கள் அபராதம் போடாமல் பார்த்துக்கொள்வது. பள்ளிக்கூடத்திலே, பரீட்சையில் பையன்கள் தோற்றுப் போவதற்கென்று சொல்லிக்கொடுக்கும் ஒரு பாடம்; அதன்படி இந்த ஈ, கொசு எல்லாம் ராக்ஷசர்களுக்குச் சமானம். அதிலும் இந்த மாதிரி ஹோட்டல்களுக்குள்ளே வந்துவிட்டால் ஆபத்துதான். உயிர் தப்பாது என்று எழுதியிருக்கிறார்கள்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை. அவருக்கே அதிசயமாக இருந்தது இந்தப் பேச்சு. நாக்கில் சரஸ்வதி கடாட்சம் ஏற்பட்டுவிட்டதோ என்று சந்தேகித்தார்.

கடவுள் அவரைக் கவனிக்கவில்லை. இவர்கள் வருவதற்கு முன் ஒருவர் சிந்திவிட்டுப் போன காப்பியில் சிக்கிக் கொண்டு தவிக்கும் ஈ ஒன்றைக் கடவுள் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். அது முக்கி முனகி ஈரத்தைவிட்டு வெளியே வர முயன்றுகொண்டிருந்தது.

"இதோ இருக்கிறதே!" என்றார் கடவுள். உதவி செய்வதற்காக விரலை நீட்டினார். அது பறந்துவிட்டது. ஆனால் எச்சில் காப்பி அவர் விரலில் பட்டது.

"என்ன ஐயா, எச்சிலைத் தொட்டுவிட்டீரே! இந்த ஜலத்தை எடுத்து மேஜைக்குக் கீழே கழுவும்" என்றார் பிள்ளை.

"ஈயை வரவிடக் கூடாது, ஆனால் மேஜையின் கீழே கழுவ வேண்டும் என்பது சுகாதாரம்" என்று முனகிக்கொண்டார் கடவுள்.

பையன் இரண்டு 'கப்' காப்பி கொண்டுவந்து வைத்தான்.

கடவுள் காப்பியை எடுத்துப் பருகினார். சோமபானம் செய்த தேவ களை முகத்தில் தெறித்தது.

"நம்முடைய லீலை" என்றார் கடவுள்.

"உம்முடைய லீலை இல்லைங்காணும், ஹோட்டல்காரன் லீலை. அவன் சிக்கரிப் பவுடரைப் போட்டு வைத்திருக்கிறான்; உம்முடைய லீலை எல்லாம் பில் கொடுக்கிற படலத்திலே" என்று காதோடு காதாய்ச் சொன்னார் கந்தசாமிப் பிள்ளை. சூசகமாகப் பில் பிரச்னையைத் தீர்த்துவிட்டதாக அவருக்கு ஓர் எக்களிப்பு.

"சிக்கரிப் பவுடர் என்றால்...?" என்று சற்றுச் சந்தேகத்துடன் தலையை நிமிர்த்தினார் கடவுள்.

"சிக்கரிப் பவுடர், காப்பி மாதிரிதான் இருக்கும்; ஆனால் காப்பி அல்ல; சிலபேர் தெய்வத்தின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு ஊரை ஏமாற்றிவருகிற மாதிரி" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

தெய்வம் என்றதும் திடுக்கிட்டார் கடவுள்.

பெட்டியடியில் பில்லைக் கொடுக்கும்பொழுது, கடவுள் புத்தம்புதிய நூறு ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை நீட்டினார்; கந்தசாமிப் பிள்ளை திடுக்கிட்டார்.

"சில்லறை கேட்டால் தரமாட்டேனா? அதற்காக மூன்றணா பில் எதற்கு? கண்ணைத் துடைக்கவா, மனசைத் துடைக்கவா?" என்றார் ஹோட்டல் சொந்தக்காரர்.

"நாங்கள் காப்பி சாப்பிடத்தான் வந்தோம்" என்றார் கடவுள்.

"அப்படியானால் சில்லறையை வைத்துக்கொண்டு வந்திருப்பீர்களே?" என்றார் ஹோட்டல் முதலாளி. அதற்குள் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே காத்திருப்போர் கூட்டம் ஜாஸ்தியாக, வீண் கலாட்டா வேண்டாம் என்று சில்லறையை எண்ணிக் கொடுத்தார். "தொண்ணூற்று ஒன்பது ரூபாய் பதின்மூன்று - சரியா? பார்த்துக்கொள்ளும் சாமியாரே!"

"நீங்கள் சொல்லிவிட்டால் நமக்கும் சரிதான்; எனக்குக் கணக்கு வராது" என்றார் கடவுள்.

ஒரு போலிப் பத்து ரூபாய் நோட்டைத் தள்ளிவிட்டதில் கடைக்காரருக்கு ஒரு திருப்தி.

வெளியே இருவரும் வந்தார்கள். வாசலில் அவ்வளவு கூட்டமில்லை. இருவரும் நின்றார்கள்.

கடவுள், தம் கையில் கற்றையாக அடுக்கியிருந்த நோட்டுகளில் ஐந்தாவதை மட்டும் எடுத்தார். சுக்குநூறாகக் கிழித்துக் கீழே எறிந்தார்.

கந்தசாமிப் பிள்ளைக்கு, பக்கத்தில் நிற்பவர் பைத்தியமோ என்ற சந்தேகம். திடுக்கிட்டு வாயைப் பிளந்துகொண்டு நின்றார்.

"கள்ள நோட்டு; என்னை ஏமாற்றப் பார்த்தான்; நான் அவனை ஏமாற்றிவிட்டேன்" என்றார் கடவுள். அவருடைய சிரிப்பு பயமாக இருந்தது.

"என் கையில் கொடுத்தால், பாப்பான் குடுமியைப் பிடித்து மாற்றிக்கொண்டு வந்திருப்பேனே!" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"சிக்கரிப் பவுடருக்கு நீர் உடன்பட்டீரா இல்லையா? அந்த மாதிரி இதற்கு நான் உடன்பட்டேன் என்று வைத்துக்கொள்ளும். அவனுக்குப் பத்து ரூபாய்தான் பெரிசு; அதனால்தான் அவனை ஏமாற்றும்படி விட்டேன்" என்றார் கடவுள்.

வலிய வந்து காப்பி வாங்கிக் கொடுத்தவரிடம் எப்படி விடைபெற்றுக் கொள்வது என்று பட்டது கந்தசாமிப் பிள்ளைக்கு.

"திருவல்லிக்கேணிக்குத்தானே? வாருங்கள் டிராமில் ஏறுவோம்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"அது வேண்டவே வேண்டாம்; எனக்குத் தலை சுற்றும்; மெதுவாக நடந்தே போய்விடலாமே" என்றார் கடவுள்.

"ஐயா, நான் பகலெல்லாம் காலால் நடந்தாச்சு. என்னால் அடி எடுத்து வைக்க முடியாது; ரிக் ஷாவிலே ஏறிப் போகலாமே" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை. 'நாம்தாம் வழி காட்டுகிறோமே; பத்து ரூபாய் நோட்டைக் கிழிக்கக் கூடியவர் கொடுத்தால் என்ன?' என்பதுதான் அவருடைய கட்சி.

"நர வாகனமா? அதுதான் சிலாக்கியமானது" என்றார் கடவுள்.

இரண்டு பேரும் ரிக் ஷாவில் ஏறிக் கொண்டார்கள். "சாமி, கொஞ்சம் இருங்க; வெளக்கை ஏத்திக்கிறேன்" என்றான் ரிக் ஷாக்காரன்.

பொழுது மங்கி, மின்சார வெளிச்சம் மிஞ்சியது.

"இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அன்னியோன்னியமாகி விட்டோமே! நீங்கள் யார் என்றுகூட எனக்குத் தெரியாது; நான் யார் என்று உங்களுக்குத் தெரியாது. பட்டணத்துச் சந்தை இரைச்சலிலே இப்படிச் சந்திக்க வேண்டுமென்றால்..."

கடவுள் சிரித்தார். பல், இருட்டில் மோகனமாக மின்னியது. "நான் யார் என்பது இருக்கட்டும். நீங்கள் யார் என்பதைச் சொல்லுங்களேன்" என்றார் அவர்.

கந்தசாமிப் பிள்ளைக்குத் தம்மைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொள்வதில் எப்பொழுதுமே ஒரு தனி உத்ஸாகம். அதிலும் ஒருவன் ஓடுகிற ரிக் ஷாவில் தம்மிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டால் விட்டுவைப்பாரா? கனைத்துக்கொண்டு ஆரம்பித்தார்.

"சித்த வைத்திய தீபிகை என்ற வைத்தியப் பத்திரிகையைப் பார்த்ததுண்டா?" என்று கேட்டார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"இல்லை" என்றார் கடவுள்.

"அப்பொழுது வைத்திய சாஸ்திரத்தில் பரிச்சயமில்லை என்றுதான் கொள்ள வேண்டும்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"பரிச்சயம் உண்டு" என்றார் கடவுள்.

'இதென்னடா சங்கடமாக இருக்கிறது?' என்று யோசித்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை. "உங்களுக்கு வைத்திய சாஸ்திரத்தில் பரிச்சயமுண்டு; ஆனால் சித்த வைத்திய தீபிகையுடன் பரிச்சயமில்லை என்று கொள்வோம்; அப்படியாயின் உங்கள் வைத்திய சாஸ்திர ஞானம் பரிபூர்ணமாகவில்லை. நம்மிடம் பதினேழு வருஷத்து இதழ்களும் பைண்டு வால்யூம்களாக இருக்கின்றன. நீங்கள் அவசியம் வீட்டுக்கு ஒருமுறை வந்து அவற்றைப் படிக்க வேண்டும்; அப்பொழுதுதான்..."

'பதினேழு வருஷ இதழ்களா? பதினேழு பன்னிரண்டு இருநூற்று நாலு.' கடவுளின் மனசு நடுநடுங்கியது. 'ஒருவேளை கால் வருஷம் ஒருமுறைப் பத்திரிகையாக இருக்கலாம்' என்ற ஓர் அற்ப நம்பிக்கை தோன்றியது.

"தீபிகை மாதம் ஒரு முறைப் பத்திரிகை. வருஷ சந்தா உள் நாட்டுக்கு ரூபாய் ஒன்று; வெளிநாடு என்றால் இரண்டே முக்கால்; ஜீவிய சந்தா ரூபாய் 25. நீங்கள் சந்தாதாராகச் சேர்ந்தால் ரொம்பப் பிரயோஜனம் உண்டு; வேண்டுமானால் ஒரு வருஷம் உங்களுக்கு அனுப்புகிறேன். அப்புறம் ஜீவிய சந்தாவைப் பார்க்கலாம்" என்று கடவுளைச் சந்தாதாராகச் சேர்க்கவும் முயன்றார்.

'பதினேழு வால்யூம்கள் தவிர, இன்னும் இருபத்தைந்து ரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு ஓட ஓட விரட்டலாம் என்று நினைக்கிறாரா? அதற்கு ஒரு நாளும் இடம் கொடுக்கக் கூடாது' என்று யோசித்துவிட்டு, "யாருடைய ஜீவியம்?" என்று கேட்டார் கடவுள்.

"உங்கள் ஆயுள்தான். என் ஆயுளும் அல்ல, பத்திரிகை ஆயுளும் அல்ல; அது அழியாத வஸ்து. நான் போனாலும் வேறு ஒருவர் சித்த வைத்திய தீபிகையை நடத்திக்கொண்டுதான் இருப்பார்; அதற்கும் ஏற்பாடு பண்ணியாச்சு" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

இந்தச் சமயம் பார்த்து ரிக் ஷாக்காரன் வண்டி வேகத்தை நிதானமாக்கிவிட்டுப் பின்புறமாகத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

வேகம் குறைந்தால் எங்கே வண்டியில் இருக்கிற ஆசாமி குதித்து ஓடிப்போவாரோ என்று கந்தசாமிப் பிள்ளைக்குப் பயம்.

"என்னடா திரும்பிப் பார்க்கிறே? மோட்டார் வருது, மோதிக்காதே; வேகமாகப் போ" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"என்ன சாமி, நீங்க என்ன மனுசப்பெறவியா அல்லது பிசாசுங்களா? வண்டியிலே ஆளே இல்லாத மாதிரி காத்தாட்டம் இருக்கு" என்றான் ரிக்ஷாக்காரன்.

"வாடகையும் காத்தாட்டமே தோணும்படி குடுக்கிறோம்; நீ வண்டியே இஸ்துக்கினு போ" என்று அதட்டினார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"தவிரவும் நான் வைத்தியத் தொழிலும் நடத்தி வருகிறேன்; சித்த முறைதான் அநுஷ்டானம். வைத்தியத்திலே வருவது பத்திரிகைக்கும், குடும்பத்துக்கும் கொஞ்சம் குறையப் போதும். இந்த இதழிலே ரசக்கட்டைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கேன்; பாருங்கோ, நமக்கு ஒரு பழைய சுவடி ஒன்று கிடைத்தது; அதிலே பல அபூர்வப் பிரயோகம் எல்லாம் சொல்லியிருக்கு" என்று ஆரம்பித்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

'ஏதேது, மகன் ஓய்கிற வழியாய்க் காணமே' என்று நினைத்தார் கடவுள். "தினம் சராசரி எத்தனை பேரை வேட்டு வைப்பீர்?" என்று கேட்டார்.

"பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்ளும்படி அவ்வளவு ஒன்றுமில்லை. மேலும் உங்களுக்கு, நான் வைத்தியத்தை ஜீவனோபாயமாக வைத்திருக்கிறேன் என்பது ஞாபகம் இருக்க வேண்டும். வியாதியும் கூடுமானவரையில் அகன்றுவிடக்கூடாது. ஆசாமியும் தீர்ந்துவிடக்கூடாது. அப்பொழுதுதான், சிகிச்சைக்கு வந்தவனிடம் வியாதியை ஒரு வியாபாரமாக வைத்து நடத்த முடியும். ஆள் அல்லது வியாதி என்று முரட்டுத்தனமாகச் சிகிச்சை பண்ணினால், தொழில் நடக்காது. வியாதியும் வேகம் குறைந்து படிப்படியாகக் குணமாக வேண்டும். மருந்தும் வியாதிக்கோ மனுஷனுக்கோ கெடுதல் தந்துவிடக் கூடாது. இதுதான் வியாபார முறை. இல்லாவிட்டால் இந்தப் பதினேழு வருஷங்களாகப் பத்திரிகை நடத்திக்கொண்டிருக்க முடியுமா?" என்று கேட்டார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

கடவுள் விஷயம் புரிந்தவர் போலத் தலையை ஆட்டினார்.

"இப்படி உங்கள் கையைக் காட்டுங்கள், நாடி எப்படி அடிக்கிறது என்று பார்ப்போம்" என்று கடவுளின் வலது கையைப் பிடித்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"ஓடுகிற வண்டியில் இருந்துகொண்டா?" என்று சிரித்தார் கடவுள்.

"அது வைத்தியனுடைய திறமையைப் பொறுத்தது" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

நாடியைச் சில விநாடிகள் கவனமாகப் பார்த்தார். "பித்தம் ஏறி அடிக்கிறது; விஷப் பிரயோகமும் பழக்கம் உண்டோ?" என்று கொஞ்சம் விநயத்துடன் கேட்டார் பிள்ளை.

"நீ கெட்டிக்காரன்தான்; வேறும் எத்தனையோ உண்டு" என்று சிரித்தார் கடவுள்.

"ஆமாம், நாம் என்னத்தையெல்லாமோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்; அதிருக்கட்டும், திருவல்லிக்கேணியில் எங்கே?" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"ஏழாம் நம்பர் வீடு, ஆபீஸ் வேங்கடாசல முதலி சந்து" என்றார் கடவுள்.

"அடெடெ! அது நம்ம விலாசமாச்சே; அங்கே யாரைப் பார்க்க வேண்டும்?"

"கந்தசாமிப் பிள்ளையை!"

"சரியாப் போச்சு, போங்க; நான்தான் அது. தெய்வந்தான் நம்மை அப்படிச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. தாங்கள் யாரோ? இனம் தெரியவில்லையே?" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"நானா? கடவுள்!" என்றார் சாவகாசமாக, மெதுவாக. அவர் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு தாடியை நெருடினார்.

கந்தசாமிப் பிள்ளை திடுக்கிட்டார். கடவுளாவது, வருவதாவது!

"பூலோகத்தைப் பார்க்க வந்தேன்; நான் இன்னும் சில நாட்களுக்கு உம்முடைய அதிதி."

கந்தசாமிப் பிள்ளை பதற்றத்துடன் பேசினார். "எத்தனை நாள் வேண்டுமானாலும் இரும்; அதற்கு ஆட்சேபம் இல்லை. நீர் மட்டும் உம்மைக் கடவுள் என்று தயவு செய்து வெளியில் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டாம்; உம்மைப் பைத்தியக்காரன் என்று நினைத்தாலும் பரவாயில்லை. என்னை என் வீட்டுக்காரி அப்படி நினைத்துவிடக் கூடாது" என்றார்.

"அந்த விளக்குக்குப் பக்கத்தில் நிறுத்துடா" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

வண்டி நின்றது. இருவரும் இறங்கினார்கள்.

கடவுள் அந்த ரிக் ஷாக்காரனுக்குப் பளபளப்பான ஒற்றை ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

"நல்லா இருக்கணும் சாமீ" என்று உள்ளம் குளிரச் சொன்னான் ரிக்ஷாக்காரன்.

கடவுளை ஆசீர்வாதம் பண்ணுவதாவது!

"என்னடா, பெரியவரைப் பாத்து நீ என்னடா ஆசீர்வாதம் பண்ணுவது?" என்று அதட்டினார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"அப்படிச் சொல்லடா அப்பா; இத்தனை நாளா, காது குளிர மனசு குளிர இந்த மாதிரி ஒரு வார்த்தை கேட்டதில்லை. அவன் சொன்னால் என்ன?" என்றார் கடவுள்.

"அவன்கிட்ட இரண்டணாக் கொறச்சுக் குடுத்துப் பார்த்தால் அப்போ தெரியும்!" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"எசமான், நான் நாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவன், அநியாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவனில்லெ, சாமி! நான் எப்பவும் அன்னா அந்த லெக்கிலேதான் குந்திக்கிட்டு இருப்பேன்; வந்தா கண் பாக்கணும்" என்று ஏர்க்காலை உயர்த்தினான் ரிக் ஷாக்காரன்.

"மகா நியாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவன்தான்! தெரியும் போடா; கள்ளுத் தண்ணிக்கிக் கட்டுப்பட்டவன்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"வாடகை வண்டியெ இஸ்துகிட்டு நாள் முச்சூடும் வெயிலிலே ஓடினாத் தெரியும். உன்னை என்ன சொல்ல? கடவுளுக்குக் கண்ணில்லெ; உன்னியே சொல்ல வச்சான், என்னியே கேக்க வச்சான்" என்று சொல்லிக்கொண்டே வண்டியை இழுத்துச் சென்றான்.

கடவுள் வாய்விட்டு உரக்கச் சிரித்தார். விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். மனசிலே மகிழ்ச்சி, குளிர்ச்சி.

"இதுதான் பூலோகம்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"இவ்வளவுதானா!" என்றார் கடவுள்.

இருவரும் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்கள்.

வீட்டுக்கு எதிரில் உள்ள லாந்தல் கம்பத்தின் பக்கத்தில் வந்ததும் கடவுள் நின்றார்.

கந்தசாமிப் பிள்ளையும் காத்து நின்றார்.

"பக்தா!" என்றார் கடவுள்.

எதிரில் கிழவனார் நிற்கவில்லை.

புலித் தோலாடையும், சடா முடியும், மானும், மழுவும், பிறையுமாகக் கடவுள் காட்சியளித்தார். கண்ணிலே மகிழ்ச்சி வெறி துள்ளியது. உதட்டிலே புன்சிரிப்பு.

"பக்தா!" என்றார் மறுபடியும்.

கந்தசாமிப் பிள்ளைக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது.

"ஓய் கடவுளே, இந்தா பிடி வரத்தை என்கிற வித்தை எல்லாம் எங்கிட்டச் செல்லாது. நீர் வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு உம் பாட்டுக்குப் போவீர்; இன்னொரு தெய்வம் வரும், தலையைக் கொடு என்று கேட்கும். உம்மிடம் வரத்தை வாங்கிக் கொண்டு பிறகு தலைக்கு ஆபத்தைத் தேடிக்கொள்ளும் ஏமாந்த சோணகிரி நான் அல்ல. ஏதோ பூலோகத்தைப் பார்க்க வந்தீர்; நம்முடைய அதிதியாக இருக்க ஆசைப்பட்டீர்; அதற்கு ஆட்சேபம் எதுவும் இல்லை. என்னுடன் பழக வேண்டுமானால் மனுஷனைப் போல, என்னைப் போல நடந்துகொள்ள வேண்டும்; மனுஷ அத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும்; நான் முந்திச் சொன்னதை மறக்காமல் வீட்டுக்கு ஒழுங்காக வாரும்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

கடவுள் மௌனமாகப் பின் தொடர்ந்தார். கந்தசாமிப் பிள்ளையின் வாதம் சரி என்று பட்டது. இதுவரையில் பூலோகத்தில் வரம் வாங்கி உருப்பட்ட மனுஷன் யார் என்ற கேள்விக்குப் பதிலே கிடையாது என்றுதான் அவருக்குப் பட்டது.

கந்தசாமிப் பிள்ளை வாசலருகில் சற்று நின்றார். "சாமி, உங்களுக்குப் பரமசிவம் என்று பேர் கொடுக்கவா? அம்மையப்பப் பிள்ளை என்று கூப்பிடவா?" என்றார்.

"பரமசிவந்தான் சரி; பழைய பரமசிவம்."

"அப்போ, உங்களை அப்பா என்று உறவுமுறை வைத்துக் கூப்பிடுவேன்; உடன்பட வேணும்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"அப்பா என்று வேண்டாமப்பா; பெரியப்பா என்று கூப்பிடும். அப்போதுதான் என் சொத்துக்கு ஆபத்தில்லை" என்று சிரித்தார் கடவுள். பூலோக வளமுறைப்படி நடப்பது என்று தீர்மானித்தபடி சற்று ஜாக்கிரதையாக இருந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பட்டது கடவுளுக்கு.

"அப்படி உங்கள் சொத்து என்னவோ?" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதுந்தான்" என்றார் கடவுள்.

"பயப்பட வேண்டாம்; அவ்வளவு பேராசை நமக்கு இல்லை" என்று கூறிக்கொண்டே நடைப்படியில் காலை வைத்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

வீட்டு முன் கூடத்தில் ஒரு தகர விளக்கு அவ்விடத்தைக் கோவிலின் கர்ப்பக் கிருகமாக்கியது. அதற்கு அந்தப் புறத்தில் நீண்டு இருண்டு கிடக்கும் பட்டகசாலை. அதற்கப்புறம் என்னவோ? ஒரு குழந்தை, அதற்கு நாலு வயசு இருக்கும். மனசிலே இன்பம் பாய்ச்சும் அழகு. கண்ணிலே எப்பொழுது பார்த்தாலும் காரணமற்ற சந்தோஷம். பழைய காலத்து ஆசாரப்படி உச்சியில் குறுக்காக வகிடு எடுத்து முன்னும் பின்னுமாகப் பின்னிய எலிவால் சடை வாலை வளைத்துக்கொண்டு நின்றது. முன்புறம்

சடையைக் கட்டிய வாழைநார், கடமையில் வழுவித் தொங்கி, குழந்தை குனியும்போதெல்லாம் அதன் கண்ணில் விழுந்து தொந்தரவு கொடுத்தது. குழந்தையின் கையில் ஒரு கரித்துண்டும், ஓர் ஓட்டுத் துண்டும் இருந்தன. இடையில் முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் கிழிசல் சிற்றாடை. குனிந்து தரையில் கோடு போட முயன்று, வாழைநார் கண்ணில் விழுந்ததனால் நிமிர்ந்து நின்று கொண்டு, இரண்டு கைகளாலும் வாழை நாரைப் பிடித்துப் பலங்கொண்ட மட்டும் இழுத்தது. அதன் முயற்சி பலிக்கவில்லை. வலித்தது. அழுவோமா அல்லது இன்னும் ஒரு தடவை இழுத்துப் பார்ப்போமா என்று அது தர்க்கித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அப்பா உள்ளே நுழைந்தார்.

"அப்பா!" என்ற கூச்சலுடன் கந்தசாமிப் பிள்ளையின் காலைக் கட்டிக்கொண்டது. அண்ணாந்து பார்த்து, "எனக்கு என்னா கொண்டாந்தே?" என்று கேட்டது.

"என்னைத்தான் கொண்டாந்தேன்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"என்னப்பா, தினந்தினம் உன்னியேத்தானே கொண்டாரே; பொரி கடலையாவது கொண்டாரப்படாது?" என்று சிணுங்கியது குழந்தை.

"பொரி கடலை உடம்புக்காகாது; இதோ பார். உனக்கு ஒரு தாத்தாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"இதுதான் உம்முடைய குழந்தையோ?" என்று கேட்டார் கடவுள். குழந்தையின் பேரில் விழுந்த கண்களை மாற்ற முடியவில்லை அவருக்கு.

கந்தசாமிப் பிள்ளை சற்றுத் தயங்கினார்.

"சும்மா சொல்லும்; இப்பொவெல்லாம் நான் சுத்த சைவன்; மண்பானைச் சமையல்தான் பிடிக்கும். பால், தயிர்கூடச் சேர்த்துக் கொள்ளுவதில்லை" என்று சிரித்தார் கடவுள்.

"ஆசைக்கு என்று காலம் தப்பிப் பிறந்த கருவேப்பிலைக் கொழுந்து" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"இப்படி உட்காருங்கள்; இப்பொ குழாயிலே தண்ணீர் வராது; குடத்திலே எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று உள்ளே இருட்டில் மறைந்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

கடவுள் துண்டை உதறிப் போட்டுவிட்டுக் கூடத்தில் உட்கார்ந்தார்.

மனசிலே ஒரு துறுதுறுப்பும் எல்லையற்ற நிம்மதியும் இருந்தன.

"வாடியம்மா கருவேப்பிலைக் கொழுந்தே?" என்று கைகளை நீட்டினார் கடவுள்.

ஒரே குதியில் அவருடைய மடியில் வந்து ஏறிக் கொண்டது குழந்தை.

"எம்பேரு கருகப்பிலைக் கொளுந்தில்லெ; வள்ளி. அப்பா மாத்திரம் என்னெக் கறுப்பி கறுப்பின்னு கூப்பிடுதா; நான் என்ன அப்பிடியா?" என்று கேட்டது.

அது பதிலை எதிர்பார்க்கவில்லை. அதன் கண்களுக்குத் தாத்தாவின் கண்டத்தில் இருந்த கறுப்பு மறு தென்பட்டது.

"அதென்ன தாத்தா, கன்னங்கறேலுன்னு நவ்வாப் பழம் மாதிரி களுத்திலே இருக்கு? அதைக் கடிச்சுத் திங்கணும் போலே இருக்கு" என்று கண்களைச் சிமிட்டிப் பேசிக் கொண்டு மடியில் எழுந்து நின்று, கழுத்தில் பூப்போன்ற உதடுகளை வைத்து அழுத்தியது. இளம் பல் கழுத்தில் கிளுகிளுத்தது. கடவுள் உடலே குளுகுளுத்தது.

"கூச்சமா இருக்கு" என்று உடம்பை நெளித்தார் கடவுள்.

"ஏன் தாத்தா, களுத்திலே நெருப்பு கிருப்புப் பட்டு பொத்துப் போச்சா? எனக்கும் இந்தா பாரு" என்று தன் விரல் நுனியில் கன்றிக் கறுத்துப் போன கொப்புளத்தைக் காட்டியது.

"பாப்பா, அது நாகப்பளந்தாண்டி யம்மா; முந்தி ஒரு தரம் எல்லாரும் கொடுத்தாளேன்னு வாங்கி வாயிலே போட்டுக்கொண்டேன். எனக்குப் பங்கில்லியான்னு களுத்தெப் புடிச்சுப்புட்டாங்க. அதிலெ இருந்து அது அங்கியே சிக்கிக்கிச்சு; அது கெடக்கட்டும். உனக்கு விளையாடத் தோழிப் பிள்ளைகள் இல்லியா?" என்று கேட்டார் கடவுள்.

"வட்டும் கரித்துண்டும் இருக்கே; நீ வட்டாட வருதியா?" என்று கூப்பிட்டது.

குழந்தையும் கடவுளும் வட்டு விளையாட ஆரம்பித்தார்கள்.

ஒற்றைக் காலை மடக்கிக்கொண்டே நொண்டியடித்து ஒரு தாவுத் தாவினார் கடவுள்.

"தாத்தா, தோத்துப் போனியே" என்று கைகொட்டிச் சிரித்தது குழந்தை.

"ஏன்?" என்று கேட்டார் கடவுள்.

கால் கரிக்கோட்டில் பட்டுவிட்டதாம்.

"முந்தியே சொல்லப்படாதா?" என்றார் கடவுள்.

"ஆட்டம் தெரியாமே ஆட வரலாமா?" என்று கையை மடக்கிக்கொண்டு கேட்டது குழந்தை.

அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீ கந்தசாமிப் பிள்ளை முன்னே வர, ஸ்ரீமதி பின்னே குடமும் இடுப்புமாக இருட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டார்கள்.

"இவுங்கதான் கைலாசவரத்துப் பெரியப்பா, கரிசங்கொளத்துப் பொண்ணை இவுங்களுக்கு ஒண்ணுவிட்ட அண்ணாச்சி மகனுக்குத்தான் கொடுத்திருக்கு. தெரியாதா?" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"என்னமோ தேசாந்திரியாகப் போயிட்டதாகச் சொல்லுவார்களே, அந்த மாமாவா? வாருங்க மாமா, சேவிக்கிறேன்" என்று குடத்தை இறக்கிவைத்துவிட்டு விழுந்து நமஸ்கரித்தாள். காது நிறைந்த பழங்காலப் பாம்படம் கன்னத்தில் இடிபட்டது.

"பத்தும் பெருக்கமுமாகச் சுகமாக வாழவேணும்" என்று ஆசீர்வதித்தார் கடவுள்.

காந்திமதி அம்மையாருக்கு (அதுதான் கந்தசாமிப் பிள்ளை மனைவியின் பெயர்) என்றும் அநுபவித்திராத உள்ள நிறைவு ஏற்பட்டது. மனமும் குளிர்ந்தது. கண்ணும் நனைந்தது.

"வாசலில் இருக்கற அரிசி மூட்டையை அப்படியே போட்டு வச்சிருந்தா?" என்று ஞாபகமூட்டினார் கடவுள்.

"இவுகளுக்கு மறதிதான் சொல்லி முடியாது. அரிசி வாங்கியாச்சான்னு இப்பந்தான் கேட்டேன். இல்லைன்னு சொன்னாக. ஊருக்கெல்லாம் மருந்து கொடுக்காக; இவுக மறதிக்குத்தான் மருந்தைக் காங்கலெ. படெச்ச கடவுள்தான் பக்கத்திலே நின்னுதான் பார்க்கணும்" என்றாள் காந்திமதி அம்மாள்.

"பாத்துக்கிட்டுத்தான் நிக்காறே" என்றார் கடவுள் கிராமியமாக.

"பாத்துச் சிரிக்கணும், அப்பந்தான் புத்தி வரும்" என்றாள் அம்மையார்.

கடவுள் சிரித்தார்.

கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும் வாசலுக்குப் போனார்கள்.

"இந்தச் செப்பிடுவித்தை எல்லாம் கூடாது என்று சொன்னேனே" என்றார் பிள்ளை காதோடு காதாக.

"இனிமேல் இல்லை" என்றார் கடவுள்.

கந்தசாமிப் பிள்ளை முக்கி முனகிப் பார்த்தார்; மூட்டை அசையவே இல்லை.

"நல்ல இளவட்டம்!" என்று சிரித்துக் கொண்டே மூட்டையை இடுப்பில் இடுக்கிக் கொண்டார் கடவுள்.

"நீங்க எடுக்கதாவது; உங்களைத்தானே, ஒரு பக்கமாத் தாங்கிப் பிடியுங்க; சும்மா பாத்துக்கிட்டே நிக்கியளே!" என்று பதைத்தாள் காந்திமதியம்மாள்.

"நீ சும்மா இரம்மா; எங்கே போடணும்னு சொல்லுதெ?" என்றார் கடவுள்.

"இந்தக் கூடத்திலியே கெடக்கட்டும்; நீங்க இங்கே சும்மா வச்சிருங்க" என்று வழி மறித்தாள் காந்திமதியம்மாள்.

கந்தசாமிப் பிள்ளையும் கடவுளும் சாப்பிட்டுவிட்டு வாசல் திண்ணைக்கு வரும்பொழுது இரவு மணி பதினொன்று.

"இனிமேல் என்ன யோசனை?" என்றார் கடவுள்.

"தூங்கத்தான்" என்றார் பிள்ளை கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே.

"தாத்தா, நானும் ஒங்கூடத்தான் படுத்துக்குவேன்" என்று ஓடிவந்தது குழந்தை.

"நீ அம்மையெக் கூப்பிட்டுப் பாயும் தலையணையும் எடுத்துப் போடச் சொல்லு" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"என்னையுமா தூங்கச் சொல்லுகிறீர்?" என்று கேட்டார் கடவுள்.

"மனுஷாள்கூடப் பழகினால் அவர்களைப் போலத்தான் நடந்தாகணும்; தூங்க இஷ்டமில்லை என்றால் பேசாமல் படுத்துக்கொண்டிருங்கள். ராத்திரியில் நடமாடினால் அபவாதத்துக்கு இடமாகும்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

கந்தசாமிப் பிள்ளை பவழக்காரத் தெரு சித்தாந்த தீபிகை ஆபீசில் தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு பதவுரை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். போகர் நூலுக்கு விளக்கவுரை பிள்ளையவர்கள் பத்திரிகையில் மாதமாதம் தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரமாகி வருகிறது.

"ஆச்சப்பா இன்னமொன்று சொல்லக் கேளு, அப்பனே வயமான செங்கரும்பு, காச்சிய வெந்நீருடனே கருடப் பிச்சு, கல்லுருவி புல்லுருவி நல்லூமத்தை (கருடப்பச்சை என்றும் பாடம்)..." என்று எழுதிவிட்டு, வாசல் வழியாகப் போகும் தபாற்காரன் உள்ளே நுழையாமல் நேராகப் போவதைப் பார்த்துவிட்டு, "இன்றைக்கு பத்திரிகை போகாது" என்று முனகியபடி, எழுதியதைச் சுருட்டி மூலையில் வைத்துவிட்டு விரல்களைச் சொடுக்கு முறித்துக் கொண்டார்.

வாசலில் ரிக் ஷா வந்து நின்றது. கடவுளும் குழந்தையும் இறங்கினார்கள். வள்ளியின் இடுப்பில் பட்டுச் சிற்றாடை; கை நிறைய மிட்டாய்ப் பொட்டலம்.

"தாத்தாவும் நானும் செத்த காலேஜ், உசிர் காலேஜெல்லாம் பார்த்தோம்" என்று துள்ளியது குழந்தை.

"எதற்காக ஓய், ஒரு கட்டடத்தைக் கட்டி, எலும்பையும் தோலையும் பொதிந்து பொதிந்து வைத்திருக்கிறது? என்னைக் கேலி செய்ய வேண்டும் என்ற நினைப்போ?" என்று கேட்டார் கடவுள். குரலில் கடுகடுப்புத் தொனித்தது.

"அவ்வளவு ஞானத்தோடே இங்கே யாரும் செய்துவிடுவார்களா? சிருஷ்டியின் அபூர்வத்தைக் காட்டுவதாக நினைத்துக்கொண்டுதான் அதை எல்லாம் அப்படி வைத்திருக்கிறார்கள். அது கிடக்கட்டும்; நீங்க இப்படி ஓர் இருபத்தைந்து ரூபாய் கொடுங்கள்; உங்களை ஜீவிய சந்தாதாராகச் சேர்த்துவிடுகிறேன்; இன்று பத்திரிகை போய் ஆக வேணும்" என்று கையை நீட்டினார் பிள்ளை.

"இது யாரை ஏமாற்ற? யார் நன்மைக்கு?" என்று சிரித்தார் கடவுள்.

"தானம் வாங்கவும் பிரியமில்லை; கடன் வாங்கும் யோசனையும் இல்லை; அதனால் தான் வியாபாரார்த்தமாக இருக்கட்டும் என்கிறேன். நன்மையைப் பற்றிப் பிரமாதமாகப் பேசிவிட்டீர்களே! இந்தப் பூலோகத்திலே நெய் முதல் நல்லெண்ணய் வரையில் எல்லாம் கலப்படம்தான். இது உங்களுக்குத் தெரியாதா?" என்று ஒரு போடு போட்டார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

கடவுள் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

"அதிருக்கட்டும், போகரிலே சொல்லியிருக்கிறதே, கருடப்பச்சை; அப்படி ஒரு மூலிகை உண்டா? அல்லது கருடப்பிச்சுதானா?" என்று கேட்டார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"பிறப்பித்த பொறுப்புதான் எனக்கு; பெயரிட்ட பழியையும் என்மேல் போடுகிறீரே, இது நியாயமா? நான் என்னத்தைக் கண்டேன்? உம்மை உண்டாக்கினேன்; உமக்குக் கந்தசாமிப் பிள்ளையென்று உங்க அப்பா பெயர் இட்டார்; அதற்கும் நான்தான் பழியா?" என்று வாயை மடக்கினார் கடவுள்.

"நீங்கள் இரண்டு பேரும் வெயிலில் அலைந்துவிட்டு வந்தது கோபத்தை எழுப்புகிறது போலிருக்கிறது. அதற்காக என்னை மிரட்டி மடக்கிவிட்டதாக நினைத்துக்கொள்ள வேண்டாம்; அவசரத்தில் திடுதிப்பென்று சாபம் கொடுத்தீரானால், இருபத்தைந்து ரூபாய் வீணாக நஷ்டமாய்ப் போகுமே என்பதுதான் என் கவலை" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

பொட்டலத்தை அவிழ்த்துத் தின்றுகொண்டிருந்த குழந்தை, "ஏன் தாத்தா அப்பாகிட்டப் பேசுதே? அவுங்களுக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது; இதைத் தின்னு பாரு, இனிச்சுக் கெடக்கு" என்று கடவுளை அழைத்தது.

குழந்தை கொடுக்கும் லட்டுத் துண்டுகளை சாப்பிட்டுக் கொண்டே, "பாப்பா, உதுந்தது எனக்கு, முழுசு உனக்கு!" என்றார் கடவுள்.

குழந்தை ஒரு லட்டை எடுத்துச் சற்று நேரம் கையில் வைத்துக்கொண்டே யோசித்தது.

"தாத்தா, முழுசு வாய்க்குள்ளே கொள்ளாதே. உதுத்தா உனக்குன்னு செல்லுதியே. அப்போ எனக்கு இல்லையா?" என்று கேட்டது குழந்தை.

கடவுள் விழுந்துவிழுந்து சிரித்தார். "அவ்வளவும் உனக்கே உனக்குத்தான்" என்றார்.

"அவ்வளவுமா! எனக்கா!" என்று கேட்டது குழந்தை.

"ஆமாம். உனக்கே உனக்கு" என்றார் கடவுள்.

"அப்புறம் பசிக்காதே! சாப்பிடாட்டா அம்மா அடிப்பாங்களே! அப்பா லேவியம் குடுப்பாங்களே!" என்று கவலைப்பட்டது குழந்தை.

"பசிக்கும்; பயப்படாதே!" என்றார் கடவுள்.

"தாங்கள் வாங்கிக் கொடுத்திருந்தாலும், அது ஹோட்டல் பட்சணம். ஞாபகம் இருக்கட்டும்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"நான்தான் இருக்கிறேனே!" என்றார் கடவுள்.

"நீங்கள் இல்லையென்று நான் எப்பொழுது சொன்னேன்?" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

சில விநாடிகள் பொறுத்து, "இன்றைச் செலவு போக, அந்த நூறு ரூபாயில் எவ்வளவு மிச்சம்?" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"உமக்கு ரூபாய் இருபத்தைந்து போகக் கையில் ஐம்பது இருக்கிறது" என்று சிரித்தார் கடவுள்.

"அதற்குப் பிறகு என்ன யோசனை?"

"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை."

"என்னைப் போல வைத்தியம் செய்யலாமே!"

"உம்முடன் போட்டிபோட நமக்கு இஷ்டம் இல்லை."

"அப்படி நினைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். என்னோடே போட்டி போடல்லே; லோகத்து முட்டாள்தனத்தோடே போட்டி போடுகிறீர்கள்; பிரியமில்லை என்றால் சித்தாந்த உபந்நியாசங்கள் செய்யலாமே?"

"நீர் எனக்குப் பிழைக்கிறதற்கா வழி சொல்லுகிறீர்; அதில் துட்டு வருமா!" என்று சிரித்தார் கடவுள்.

"அப்போ?"

"எனக்குத்தான் கூத்து ஆட நன்றாக வருமே; என்ன சொல்லுகிறீர்? தேவியை வேண்டுமானாலும் தருவிக்கிறேன்."

கந்தசாமிப் பிள்ளை சிறிது யோசித்தார். "எனக்கு என்னவோ பிரியமில்லை!" என்றார்.

"பிறகு பிழைக்கிற வழி? என்னங்காணும், பிரபஞ்சமே எங்கள் ஆட்டத்தை வைத்துத்தானே பிழைக்கிறது?"

"உங்கள் இஷ்டம்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

கந்தசாமிப் பிள்ளை மறுபடியும் சிறிது நேரம் சிரித்தார். "வாருங்கள், போவோம்" என்று ஆணியில் கிடந்த மேல்வேட்டியை எடுத்து உதறிப் போட்டுக் கொண்டார்.

"குழந்தை!" என்றார் கடவுள்.

"அதுதான் உறங்குகிறதே; வருகிற வரையிலும் உறங்கட்டும்" என்றார் பிள்ளை.

கால்மணிப் போது கழித்து மூன்று பேர் திவான் பகதூர் பிரகதீசுவர சாஸ்திரிகள் பங்களாவுக்குள் நுழைந்தனர். ஒருவர் கந்தசாமிப் பிள்ளை; மற்றொருவர் கடவுள்; மூன்றாவது பெண் - தேவி.

"நான் இவருக்குத் தங்கபஸ்பம் செய்து கொடுத்து வருகிறேன். நான் சொன்னால் கேட்பார்" என்று விளக்கிக்கொண்டே முன் வராந்தாப் படிக்கட்டுகளில் ஏறினார் பிள்ளை; இருவரும் பின்தொடர்ந்தனர். தேவியின் கையில் ஒரு சிறு மூட்டை இருந்தது.

"சாமி இருக்காங்களா; நான் வந்திருக்கேன் என்று சொல்லு" என்று அதிகாரத்தோடு வேலைக்காரனிடம் சொன்னார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"பிள்ளையவர்களா! வரவேணும், வரவேணும்; பஸ்பம் நேத்தோடே தீர்ந்து போச்சே; உங்களைக் காணவில்லையே என்று கவலைப்பட்டேன்" என்ற கலகலத்த பேச்சுடன் வெம்பிய சரீரமும், மல் வேஷ்டியும், தங்க விளிம்புக் கண்ணாடியுமாக ஒரு திவான் பகதூர் ஓடி வந்தது. எல்லோரையும் கும்பிட்டுக்கொண்டே அது சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டது.

"உட்காருங்கள், உட்காருங்கள்" என்றார் திவான் பகதூர்.

கந்தசாமிப் பிள்ளை அவரது நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்துக்கொண்டே, "பரவாயில்லை; சாயங்காலம் பஸ்பத்தை அனுப்பி வைக்கிறேன்; நான் வந்தது இவாளை உங்களுக்குப் பரிச்சயம் பண்ணி வைக்க. இவாள் ரெண்டு பேரும் நாட்டிய சாஸ்திர சாகரம்; உங்கள் நிருத்திய கலாமண்டலியில் வசதி பண்ணினா சௌகரியமாக இருக்கும்" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

திவான் பகதூரின் உத்ஸாகம் எல்லாம் ஆமையின் காலும் தலையும் போல் உள்வாங்கின. கைகளைக் குவித்து, ஆள்காட்டி விரல்களையும் கட்டை விரல்களையும் முறையே மூக்கிலும் மோவாய்க்கட்டையிலுமாக வைத்துக்கொண்டு "உம்", "உம்" என்று தலையை அசைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

"இவர் பெயர் கூத்தனார்; இந்த அம்மாளின் பெயர் பார்வதி. இருவரும் தம்பதிகள்" என்று உறவைச் சற்று விளக்கிவைத்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை; இதற்கு முன் நீங்கள் எங்கேயாவது ஆடியிருக்கிறீர்களா?" என்று தேவியைப் பார்த்துக்கொண்டு கூத்தனாரிடம் திவான் பகதூர் கேட்டார்.

கடவுளுக்கு வாய் திறக்கச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்காமல் "நாங்கள் ஆடாத இடம் இல்லை" என்றாள் தேவி.

"என்னவோ என் கண்ணில் படவில்லை. இருக்கட்டும்; அம்மா ரொம்பக் கறுப்பா இருக்காங்களே, சதஸிலே சோபிக்காதே என்றுதான் யோசிக்கிறேன்" என்றார் வர்ணபேத திவான் பகதூர்.

"பெண் பார்க்க வந்தீரா அல்லது நாட்டியம் பார்க்கிறதாக யோசனையோ?" என்று கேட்டாள் தேவி.

"அம்மா, கோவிச்சுக்கப்படாது. ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்க; கலைக்கும் கறுப்புக்கும் கானாவுக்கு மேலே சம்பந்தமே கிடையாது. நானும் முப்பது வருஷமா இந்தக் கலாமண்டலியிலே பிரஸிடெண்டாக இருந்து வருகிறேன். சபைக்கு வந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் கண்கள்தான் கறுத்திருக்கும்."

"உம்ம மண்டலியுமாச்சு, சுண்டெலியுமாச்சு!" என்று சொல்லிக்கொண்டே தேவி எழுந்திருந்தாள்.

"இப்படி கோவிச்சுக்கப்படாது" என்று ஏக காலத்தில் திவான் பகதூரும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும் எழுந்திருந்தார்கள்.

"இவர்கள் புதுப் புதுப் பாணியிலே நாட்டியமாடுவார்கள். அந்த மாதிரி இந்தப் பக்கத்திலேயே பார்த்திருக்க முடியாது. சாஸ்திரம் இவர்களிடம் பிச்சை வாங்க வேணும். ஒரு முறை தான் சற்றுப் பாருங்களேன்" என்று மீண்டும் சிபார்சு செய்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"சரி, பார்க்கிறது; பார்க்கிறதுக்கு என்ன ஆட்சேபம்?" என்று சொல்லிக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தார். "சரி, நடக்கட்டும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு இமைகளை மூடினார்.

"எங்கே இடம் விசாலமாக இருக்கும்?" என்று தேவி எழுந்து நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

"அந்த நடு ஹாலுக்குள்ளேயே போவோமே" என்றார் கடவுள்.

"சரி" என்று உள்ளே போய்க் கதவைச் சாத்திக்கொண்டார்கள்.

சில விநாடிகளுக்கெல்லாம் உள்ளிருந்து கணீரென்று கம்பீரமான குரலில் இசை எழுந்தது.

மயான ருத்திரனாம் - இவன்

மயான ருத்திரனாம்!

கதவுகள் திறந்தன.

கடவுள் புலித்தோலுடையும் திரிசூலமும் பாம்பும் கங்கையும் சடையும் பின்னிப் புரள, கண்மூடிச் சிலையாக நின்றிருந்தார்.

மறுபடியும் இசை, மின்னலைச் சிக்கலெடுத்து உதறியது போல, ஒரு வெட்டு வெட்டித் திரும்புகையில் கடவுள் கையில் சூலம் மின்னிக் குதித்தது; கண்களில் வெறியும், உதட்டில் சிரிப்பும் புரண்டோட, காலைத் தூக்கினார்.

கந்தசாமிப் பிள்ளைக்கு நெஞ்சில் உதைப்பு எடுத்துக் கொண்டது. கடவுள் கொடுத்த வாக்கை மறந்துவிட்டார் என்று நினைத்துப் பதறி எழுந்தார்.

"ஓய் கூத்தனாரே, உம் கூத்தைக் கொஞ்சம் நிறுத்தும்."

"சட்! வெறும் தெருக்கூத்தாக இருக்கு; என்னங்காணும், போர்னியோ காட்டுமிராண்டி மாதிரி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு" என்று அதட்டினார் திவான் பகதூர்.

ஆடிய பாதத்தை அப்படியே நிறுத்தி, சூலத்தில் சாய்ந்தபடி பார்த்துக்கொண்டே நின்றார் கடவுள்.

"ஓய்! கலைன்னா என்னன்னு தெரியுமாங்காணும்? புலித்தோலைத்தான் கட்டிக்கொண்டீரே. பாம்புன்னா பாம்பையா புடிச்சுக்கொண்டு வருவா? பாம்பு மாதிரி ஆபரணம் போட்டுக்கொள்ள வேணும்; புலித்தோல் மாதிரி பட்டுக் கட்டிக் கொள்ள வேணும்; கலைக்கு முதல் அம்சம் கண்ணுக்கு அழகுங்காணும்! வாஸ்தவமாகப் பார்வதி பரமேசுவராளே இப்படி ஆடினாலும் இது நாட்டிய சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்து வராது. அதிலே இப்படிச் சொல்லலே. முதல்லே அந்தப் பாம்புகளையெல்லாம் பத்திரமாகப் புடிச்சுக் கூடையிலே போட்டு வச்சுப்புட்டு வேஷத்தைக் கலையும். இது சிறுசுகள் நடமாடற எடம், ஜாக்கிரதை!" என்றார் திவான் பகதூர்.

ஸ்ரீ கந்தசாமிப் பிள்ளையையும் அவர் லேசில் விட்டுவிடவில்லை. "கந்தசாமிப் பிள்ளைவாள், நீர் ஏதோ மருந்து கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர் என்பதற்காக இந்தக் கூத்துப் பார்க்க முடியாது; கச்சேரியும் வைக்க முடியாது; அப்புறம் நாலு பேரோடே தெருவிலே நான் நடமாட வேண்டாம்?"

கால் மணி நேரங்கழித்துச் சித்த வைத்திய தீபிகை ஆபீசில் இரண்டு பேர் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள், தேவியைத் தவிர. குழந்தை பாயில் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு பேரும் மௌனமாக இருந்தார்கள். "தெரிந்த தொழிலைக் கொண்டு லோகத்தில் பிழைக்க முடியாது போல இருக்கே!" என்றார் கடவுள்.

"நான் சொன்னது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை; உங்களுக்குப் பிடித்தது லோகத்துக்குப் பிடிக்கவில்லை; வேணும் என்றால் தேவாரப் பாடசாலை நடத்திப் பார்க்கிறதுதானே!"

கடவுள், 'ச்சு' என்று நாக்கைச் சூள் கொட்டினார்.

"அதுக்குள்ளேயே பூலோகம் புளிச்சுப் போச்சோ!"

"உம்மைப் பார்த்தால் உலகத்தைப் பார்த்ததுபோல்" என்றார் கடவுள்.

"உங்களைப் பார்த்தாலோ?" என்று சிரித்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"உங்களிடமெல்லாம் எட்டி நின்று வரம் கொடுக்கலாம்; உடன் இருந்து வாழ முடியாது" என்றார் கடவுள்.

"உங்கள் வர்க்கமே அதற்குத்தான் லாயக்கு" என்றார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

அவருக்குப் பதில் சொல்ல அங்கே யாரும் இல்லை.

மேஜையின் மேல் ஜீவிய சந்தா ரூபாய் இருபத்தைந்து நோட்டாகக் கிடந்தது.

"கைலாசபுரம் பழைய பரமசிவம் பிள்ளை, ஜீவிய சந்தா வரவு ரூபாய் இருபத்தைந்து" என்று கணக்கில் பதிந்தார் கந்தசாமிப் பிள்ளை.

"தாத்தா ஊருக்குப் போயாச்சா, அப்பா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே எழுந்து உட்கார்ந்தது குழந்தை.

3.2 புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் - ஒரு நாள் கழிந்தது

புதுமைப்பித்தன் :

"கமலம்! அந்தக் கூஜாவிலே தண்ணீர் எடுத்தா! வெற்றிலைச் செல்லம் எங்கே? வச்சது வச்ச இடத்தில் இருந்தால்தானே?" என்று முணமுணத்தார் முருகதாசர்.

கையில் இருக்கும் கோரைப் பாயை விரிப்பதே ஒரு ஜாலவித்தை. நெடுநாள் உண்மையாக உழைத்தும் பென்ஷன் கொடுக்கப்படாததால் அது நடு மத்தியில் இரண்டாகக் கிழிந்து ஒரு கோடியில் மட்டிலும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதை விரிப்பது என்றால் முதலில் உதறித் தரையில் போட்டுவிட்டு, கிழிந்து கிடக்கும் இரண்டு துண்டுகளையும் சேர்த்துப் பொருத்த வைக்க வேண்டும். அதுதான் பூர்வாங்க வேலை. பின்பு, விடுதலை பெற முயற்சிக்கும் அதன் கோரைக் கீற்றுகள் முதுகில்

குத்தாமல் இருக்க ஒரு துண்டையோ அல்லது மனைவியின் புடவையையோ அல்லது குழந்தையின் பாவாடையையோ எதையாவது எடுத்து மேலே விரிக்க வேண்டும்.

முருகதாசரைப் பொறுத்தவரை (அது அவரது புனை பெயர்) அது இரண்டு பேர் செய்ய வேண்டிய காரியம்.

மறுபடியும், "கமலா!" என்று கூப்பிட்டார்.

சமையல் + உக்ராண + ஸ்நான அறை மூன்று நான்கு கட்டுகள் தாண்டி, துண்டாக, அலாதியாக இருப்பதால் இவருடைய பாய் விரிப்புக் கஷ்டங்கள் அந்த அம்மையாருக்கு எட்டவில்லை.

சென்னையில் 'ஒட்டுக் குடித்தனம்' என்பது ஒரு ரசமான விஷயம். வீட்டுச் சொந்தக்காரன், குடியிருக்க வருகிறவர்கள் எல்லாரும் 'திருக்கழுக்குன்றத்துக் கழுகு' என்று நினைத்துக்கொள்ளுவானோ என்னமோ!

'குடித்தனக்காரர் குடியிருக்க இரண்டு ரூம் காலி' என்று வெளியில் போட்டிருந்த போர்டை நம்பித்தான் முருகதாசர் வீடு - வேட்டையின்போது அங்கே நுழைந்தார்.

உள்ளே வீட்டின் பாக வசதிதான் விசித்திரமாக இருந்தது. முன்பக்கம், ஒற்றைச் சன்னல் படைத்த ஒரு சிற்றறை. அதற்கப்புறம் எங்கோ பல கட்டுகள் தாண்டி மற்றொரு அறை. அதுதான் சமையல் வகையறாவுக்கு. முதல் அறை படிக்க, படுக்க, நாலு பேர் வந்தால் பேச இவை எல்லாவற்றிற்கும் பொது இடம். முதலில், முருகதாசர் பொருளாதாரச் சலுகையை உத்தேசித்தே அதில் குடியிருக்கலாம் என்று துணிந்தார். அதனால், தமக்கும் தம் சகதர்மிணிக்கும் இப்படி நிரந்தரமான 'பிளவு' இருக்கும் என்று சிறிதும் எட்டி யோசிக்கவில்லை; மேலும் அவர் யோசிக்கக்கூடியவரும் அல்லர்.

பக்கத்தில் இருந்த அரிக்கன் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு அவர் சமையல் பகுதியை நோக்கிப் பிரயாணமானார்.

இடைவழியில், குழாயடியில் உள்ள வழுக்குப் பிரதேசம். அடுத்த பகுதிக்காரர் விறகுக் கொட்டில் முதலிய விபத்துக்கள் உள்ள 'பிராட்வே' யை எல்லாம் பொருட்படுத்தாது, ஒருவாறு வந்துசேர்ந்தார். சமையல் அறை வாசலில் ஒரே புகைமயம் "கமலம்!" என்று கம்மிய குரலில் கூப்பிட்டுக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

உள்ளே புகைத் திரைக்கு அப்பாலிருந்து, "வீடோ லட்சணமோ! விறகைத்தான் பார்த்துப் பாத்து வாங்கிக் கொண்டு வந்தியளே! ஒங்களுக்கிண்ணு தண்ணீலே முக்கிக் கொடுத்தானா? எரியவே மாட்டுதில்லை? இங்கே என்ன இப்பொ? விறகு வாங்கின சீரைப் பாத்து மகிழ வந்திட்டியளாக்கும்?" என்று வரவேற்புப் பத்திரம் வாசிக்கப்பட்டது.

"தீப்பெட்டியை இப்படி எடு! அதுக்காகத்தான் வந்தேன்!" என்று நடைப் பக்கமாகப் பின்நோக்கி நடந்தார்.

"இங்கே குச்சியுமில்லை, கிச்சியுமில்லை! அலமுவெ தீப்பெட்டி வாங்க அனுப்பிச்சேன். மண்ணெண்ணெய் விளக்கே நீங்கதான் துடைச்சிக் கொள்ளணும்!" என்றாள் கமலம்.

"குழந்தையை அந்தியிலே வெளியிலே அனுப்பிச்சையே, நான் வந்த பிறகு வாங்கிக்கொள்ளப்படாதா?" என்று அதட்டினார் முருகதாசர்.

"ஆமாம், சொல்ல மறந்தே போயிட்டுதே... செட்டியார் வந்துவிட்டுப் போனார், நாளை விடியன்னை வருவாராம்!" என்றாள் கமலா.

முருகதாசர் இந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை.

"வந்தா, வெறுங்கையை வீசிக்கிட்டுப் போக வேண்டியதுதான்! வாரத்துக்கு நேரம் காலம் இல்லை?" என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே வெளியேற முயற்சித்தார்.

"அங்கே, எங்கே போயிட்டிஹ, ஒங்களைத்தானே! கொஞ்சம் நல்லெண்ணை வாங்கிட்டு வாருங்களேன்!"

"எங்கிட்ட இப்பொ துட்டுமில்லே, காசுமில்லே!" என்று திரும்பி நின்று பதிலளித்தார் முருகதாசர்.

"அதுவும் அப்படியா! இன்னா இந்த மிளவொட்டியிலே மூணு துட்டு இருக்கு. அதெ எடுத்துக்கிட்டுப் போங்க!"

"வந்ததுக்கு ஒரு வேலையா? அங்கே ஒருபாடு எழுதித் தொலைக்கணும். இங்கே உனக்கு இப்பத்தான் எண்ணெ புண்ணாக்கு - பகலெல்லாம் என்ன செய்துகிட்டு இருந்தே? இருட்ன பொறவா எண்ணை வாங்குறது! எல்லாம் நாளைக்குப் பார்த்துக்கலாம்!"

"சோம்பல் வந்தா சாத்திரமும் வரும். எல்லாம் வரும். ஏன் அண்ணைக்குப் போய் வாங்கிட்டு வரலியா? எல்லாம் உங்களுக்குத்தான். இப்பத்தான் அப்பளக்காரன் வந்து கொடுத்துட்டுப் போனான்; பிரியமா சாப்பிடுவேளென்னு சொன்னேன். பின்னே அந்தச் சின்னக் கொரங்கே என்ன இன்னும் காணலே! போனப்ப போனதுதான்; நீங்கதான் சித்த பாருங்களேன்!"

இவ்வளவிற்கும் அவர் இருந்தால்தானே! விறகுப் பிரதேசத்தைத் தாண்டி வழுக்குப் பிரதேசத்தை எட்டிவிட்டார். புகையையும் பேச்சையும் தப்பி வந்தால் போதும் என்றாகிவிட்டது. முருகதாசரின் ஆஸ்தான அறையின் ஒரு விசித்திரம் என்னவென்றால் சென்னையில் 'லைட்டிங் டைம்' அட்டவணையைக்கூட மதிக்காமல் அது இருண்டுவிடும்.

இம்மாதிரி மண்ணெண்ணெய் நெருக்கடி ஏற்படாத காலங்களில் அந்த அறைக்குத்தான் முதலில் இராத்திரி. ஆனால் எண்ணெய் நெருக்கடிக்

காலங்களில் சிவபெருமானின் ஒற்றைக் கண் போன்ற அந்த அறையின் சன்னல், எதிர்ப்பக்கம் நிற்கும் மின்சார விளக்குக் கம்பத்திலிருந்து கொஞ்சம் வெளிச்சத்தைப் பிச்சை வாங்கும். கார்ப்பொரேஷன் தயவு வரும் வரை, ஸ்ரீ முருகதாசர் வேறு வழியில்லாமல் தெரு நடையில் நின்று அலமுவின் வருகையை எதிர்நோக்கியிருக்க வேண்டியதாயிற்று.

முருகதாசர் வானத்தை அளக்கும் கதைகளைக் கட்டுவதில் மிகவும் சமர்த்தர்; 'சாகாவரம் பெற்ற' கதைகளும் எழுதுவார். அந்தத் திறமையை உத்தேசித்து, ஒரு விளம்பரக் கம்பெனி மாதம் முப்பது ரூபாய்க்கு வானத்தையளக்கும் அவரது கற்பனைத் திறமையைக் குத்தகை எடுத்துக் கொண்டது. அதனால் அவர் வீர புருஷர்களையும், அழியாத சித்திரங்களையும் எழுத்தோவியமாகத் தீட்டுவதை விட்டுவிட்டு, சோயாபீன் முதல் மெழுகுவர்த்தி வரையிலும் வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து குவியும் பண்டங்களின் காவியங்களை இயற்றிக்கொண்டிருக்கிறார். 'டபாஸா' வீரிய மாத்திரையின் மீது பாடிய பரணியும், தேயிலைப் பானத்தின் சுயசரிதையும், அந்தத் தமிழ் தெரியாத வெள்ளைக்காரனையும் இவர் மீது அனுதாபம் காட்டும்படி செய்துவிட்டன. அதற்காகத்தான் அந்த முப்பது ரூபாய்!

வீட்டு எதிரில் நிற்கும் மின்சார விளக்கின் உதவியைக் கொண்டும் பிள்ளையவர்களால் அலமுவைக் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. வெற்றிலை, வேலை, குழந்தை வராத காரணம் - எல்லாம் அவரது மனத்தில் கவலையைக் கொண்டு கொட்டின. நடையிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சந்தின் மூலை வரை சென்று பார்த்து வரலாமா என்று புறப்பட்டார்.

பக்தி மார்க்கத்தில் ஏகாக்கிரக சிந்தையைப் பற்றிப் பிரமாதமாக வர்ணிக்கிறார்கள். மனம் ஒரே விஷயத்தில் லயித்துவிட்டால் போதுமாம். பிள்ளையவர்களைப் பொறுத்தவரை அவர் இந்தப் 'பணம்' என்ற மூன்றெழுத்து மந்திரத்தில் தீவிர சிந்தை செலுத்துபவர். பணத்தை வாரிச் சேர்த்துக் குபேரனாகிவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒன்றுமில்லை. கவலையில்லாமல் ஏதோ சாப்பிட்டோம் வேலை பார்த்தோம் வந்தோம் என்று இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக எத்தனையோ வித்தைகளையெல்லாம் செய்துவிட்டார். அவருடைய குடும்பத்தின் வரவு செலவு திட்டத்தை மட்டிலும் அவரால் எப்பொழுதும் சமன் செய்ய முடியவில்லை. நிதி மந்திரியாக இருந்தால் பட்ஜெட்டில் துண்டுவிழுவதற்குப் பொருளாதாரக் காரணங்கள் காட்டிவிட்டு, உபமான்யங்களைத் தைரியமாகக் கேட்கலாம். கவலையில்லாமல், கொஞ்சமும் உடம்பில் பிடிக்காமல் கடன் கேட்டுப் புறப்படுவதற்கு முடியுமா? குடும்பச் செலவு என்றால், சர்க்கார் செலவாகுமா?

கவலை இருக்கப்படாது என்ற உறுதியின் பேரில்தான் நம்பிக்கை என்ற இலட்சியத்தை மட்டும் திருப்தி செய்விக்க, 'சாகாவரம் பெற்ற'

கதைகளை எழுதுவதைக் கொஞ்சம் கட்டி வைத்துவிட்டு, இந்த 'லிப்டன் தேயிலை', காப்பி, கொக்கோ ஆகியவற்றின் மான்மியங்களை அவர் எழுத ஆரம்பித்தார். ஒரு பெரிய நாவல் மட்டிலும் எழுதிவிட்டால் அது ஒரு பொன் காய்க்கும் மரமாகிவிடும் என்று அவர் நெஞ்சழுத்தத்துடன் நினைத்த காலங்களும் உண்டு. இப்பொழுது அது ஒரு நெடுந்தூர இலட்சியமாகவே மாறிவிட்டது.

முன்பாவது, அதாவது நம்பிக்கைக் காலத்தில், ஏதோ நினைத்ததைக் கிறுக்கிவைக்கக் காகிதப் பஞ்சமாவது இல்லாமல் இருந்தது. அப்பொழுது ஒரு பத்திரிக்கை ஆபீஸில் வேலை. ஆனால், இப்பொழுது காசு கொடுத்து வாங்காவிட்டால் முதுகில்தான் எழுதிக்கொள்ள வேண்டும். முருகதாசர் நல்ல புத்திசாலி. அதனால்தான் முதுகில் எழுதிக் கொள்ளவில்லை. யாராவது ஒரு நண்பரைக் கண்டுவிட்டால் போதும், தமது தூர இலட்சியத்தைப் பற்றி அவரிடம் ஐந்து நிமிஷமாவது பேசாமல் அவரை விடமாட்டார். நண்பர்கள் எஸ்.பி.ஸி.ஏ. (ஜீவஹிம்சை நிவாரண சங்கம்) யின் அங்கத்தினர்களோ என்னவோ, அத்தனையும் சகித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

சந்தில் திரும்பிப் பார்த்தால் அலமுவின் ராஜ்யம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

"ஏட்டி என்ன! நீயோ, உன் லட்சணமோ?" என்று ஆரம்பித்தார் முருகதாசர்.

ஒரு ரிக் ஷா வண்டி ஏர்க்கால் பக்கத்தில் வண்டிக்காரன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான். அலமு, ஒரு சுண்டெலி மாதிரி ஜம்மென்று மெத்தையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். ரிக் ஷாக்காரனுடன் ஏதோ நீண்ட சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருந்தது போலும்!

"ஏட்டி!" என்றார் முருகதாசர் மறுபடியும்.

"இல்லையப்பா? நீ இனிமே என்னை அலமுன்னு கூப்பிடுவேன்னியே!" என்று சொல்லிக்கொண்டே வண்டியிலிருந்து இறங்கப் பிரம்மப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

"தீப்பெட்டி எங்கடீ?" என்றார் முருகதாசர்.

"கடைக்காரன் குடுக்கமாட்டேங்கறான். அப்பா!"

"குடுக்காதெ போனா நேரே வீட்டுக்கு வாரது! இங்கே என்ன இருப்பு?"

"அப்படிக் கேளுங்க சாமி! நம்ம கொளந்தென்னு மெரட்டாமே சொல்லிப் பாத்தேனுங்க. வீட்டுக்கு வண்டியிலே கொண்டாந்து வுடணுமுண்ணு மொண்டி பண்ணுதுங்க. எனக்குக் காலுலே சுளுக்கு. அந்தச் சின்னாம்பயலே காணும்..." என்று நீட்டிக்கொண்டே போனான் ரிக் ஷாக்காரன்.

"அப்பா, அவன் பங்கஜத்தெ மாத்ரம் கூட்டிக்கிட்டே போறானே!" என்றாள் அலமு. பங்கஜம் எதிர்வீட்டு சப்ரிஜிஸ்திரார் குழந்தை. அது ரிக் ஷாவிலும் போகும், மோட்டாரிலும் போகும்! அந்த விஷயம் ரிக் ஷாவுக்குத்தான் புரியுமா, குழந்தைக்குத்தான் புரியுமா?

"அலமு! ராத்திரிலே கொழந்தைகள் ரிக் ஷாவிலே போகப்படாதுடீ! எறங்கி வா!" என்று குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு வாடிக்கைக் கடைக்காரனிடம் சென்றார் முருகதாசர்.

பிள்ளையவர்கள் கடையை எட்டு முன்பே கடைக்காரன், "சாமி! இந்த மாதிரியிருந்தா கட்டுமா? போன மாசத்திலே தீர்க்கலியே! நானும் சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்தாச்சு. பாக்கியை முடிச்சு, கணக்கெத் தீர்த்துடுங்க! எனக்குக் குடுத்துக் கட்டாது. நான் பொளைக்க வந்தவன்!" என்றான்.

"நானும் பிழைக்க வந்தவன்தான். எல்லாரும் சாகவா வருகிறார்கள்! மின்னே பின்னேதான் இருக்கும். நான் என்ன கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லுகிறேனா?"

"போங்க சாமி! அது ஒண்ணுதான் பாக்கி! ரூ. 2.5.4 ஆச்சு. எப்ப வரும்?"

"தீப்பெட்டியெக் குடு, சொல்றேன்!"

"பெட்டிக்கென்ன பிரமாதம்! இந்தாருங்க, எப்ப வரும்?"

"எப்பவா? சம்பளம் நாளைக்குப் போட்ருவாங்கன்னு நினைக்கிறேன்; நாளை இல்லாவிட்டால் திங்கள்கிழமை."

"திங்கட்கிழமை நிச்சயந்தானே? நான் சீட்டுக் கட்டணும்!" என்றான்.

"சரி, பார்க்கிறேன்!" என்று திரும்பினார் தாசர்.

"பார்க்கிறேன்னு சொல்ல வேண்டாம். நிச்சயமாக வேண்டும்!"

ஒரு கவலை தீர்ந்தது... அதாவது திங்கட்கிழமை வரை.

பாதி வழியில் போகையில், "அப்பா!" என்றது குழந்தை.

அவர் எதையோ நினைத்துக் கொண்டிருந்ததால், தன்னையறியாமல் கொஞ்சம் கடினமாக, "என்னடி!" என்றார்.

"நீதான் கோவிச்சுக்கிறியே, அப்பா! நான் சொல்லமாட்டேன். போ!"

"கோவம் என்னடி, கோவம்! சும்மா சொல்லு!"

"அதோ பார். பல்லு மாமா!"

முருகதாசரின் நண்பர் சுப்பிரமணிய பிள்ளைக்குக் கொஞ்சம் உயர்ந்த பற்கள். அவை வெளியே நீண்டுகொண்டு, தமது இருப்பை, அனாவசியமாக உலகத்திற்கு அறிவித்துக்கொண்டிருந்தன. அதனால் அலமு அவருக்கு இட்ட காரண இடுகுறிப் பெயர் அது.

"எங்கடி!"

"அதோ பார், வீட்டு நடேலே! என்னை எறக்கிவிடப்பா!" என்று அவரது கையிலிருந்து வழுகி விடுவித்துக்கொண்டு, வீட்டிற்கு ஓட ஆரம்பித்தது.

"மெதுவா! மெதுவா!" என்றார் பிள்ளை; குழந்தையா கேட்கும்?

"மாட்டேன்!" என்றது. அதற்கப்புறம் ஏக களேபரம். பாவாடை தடுக்கிற்றோ என்னமோ? அலமு வலுக்கட்டாயமாக அங்கப் பிரதக்ஷிணம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

பிள்ளையவர்கள் ஓடிப் போய்க் குழந்தையை வாரி எடுத்தார். ஆனால் இவர் பதட்டத்திற்கு ஏற்ப அங்கு குழந்தைக்கு ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

"தோளுக்கு மேலே தொண்ணூறு, தொடச்சுப் பார்த்தா ஒண்ணுமில்லே!" என்று பாடிக்கொண்டு குழந்தை எழுந்தது.

"என்ன ஸார், குழந்தையை நீங்க இப்படி விடலாமா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பக்கம் வந்தார்.

"என்ன ஸார் செய்யட்டும்! என்ன சொன்னாலும் கேட்கிறதில்லை என்ற உறுதி மனசிலே ஏறிப்போயிருக்கு. வெளிலே புறப்பட்டாச்சா, அப்புறம் தேடிக்கொண்டு பின்னோட பத்துப் பேர். இவளைக் கடைக்கனுப்பிச்சுட்டா தாயார். இவ்வளவு நேரம் அந்த ரிக் ஷாக்காரனோடு தர்க்கம் - என்ன செய்கிறது! வாருங்கள் ஸார். உள்ளே! ஒன் மினிட்! விளக்கை ஏத்துகிறேன்."

குழந்தை அலமு அதற்குள் வீட்டிற்குள், "பல்லு மாமா வந்துட்டார்!" என்று பொதுவாக உச்ச ஸ்தாயியில் விளம்பரம் செய்துகொண்டு ஓடிவிட்டாள்.

"குழந்தை துருதுருவென்று வருகிறதே! பள்ளிக்கூடத்திற்காவது அனுப்பக் கூடாதா?" என்றார் நண்பர்.

"ஆமாம் ஸார். தொந்திரவு சகிக்கலே. அங்கேதான் கொண்டு தள்ளணும். வயசு கொஞ்சம் ஆகட்டுமே என்று பார்க்கிறேன்" என்றார் முருகதாசர். விளக்குத் திரியை உயர்த்திக்கொண்டே.

"நேத்து பீச்சுக்குப் போயிருந்தேன்! சுந்தரத்தைப் பார்த்தேன்..." என்று ஆரம்பித்தார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

"அந்த ராஸ்கல் வந்துட்டானா! என்றைக்கும் அவன் தொல்லைதான் பெரிய தொல்லையாக இருக்கிறது. இங்கே வந்தான்னா ஆபீஸுக்கு வந்து யாருக்காவது வத்தி வச்சுட்டுப் போயிடரது... மின்னே வந்தப்போ, என்ன எழவு சொன்னானோ, அந்த ஆர்ட்டிஸ்ட் 'பதி' இருந்தானே அவனுக்குச் சீட்டுக் கொடுக்க வழிபண்ணிட்டான்..." என்று படபடவென்று பேசிக்கொண்டே போனார் முருகதாசர்.

"அப்படிப் பாத்தா உலகத்திலே யார்தான் ஸார் நல்லவன்! அவன் உங்களைப் பத்தி ரொம்ப பிரமாதமாக அல்லவா கண்ட இடத்திலெல்லாம் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான்?"

"சவத்தெ தள்ளுங்க, ஸார்! பேன் பார்த்தாலும் பார்க்கும். காதை அறுத்தாலும் அறுக்கும். அவன் சங்காத்தமே நமக்கு வேண்டாம்... நீங்க என்ன சொல்ல வாயெடுத்தீர்கள்?"

"அதுதான். உங்களெப் பத்திதான் ஒரு இங்கிலீஷ்காரனிடம் பிரமாதமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்..."

"இவ்வளவுதானா! கதையை எழுதரேன் அல்லது கத்தரிக்காயை அறுக்கிறேன், இவனுக்கென்ன?..."

அதே சமயத்தில் வெளியிலிருந்து "முருகதாஸ்! முருகதாஸ்!" என்று யாரோ கூப்பிட்டார்கள்.

"அதுதான்! அவன்தான் வந்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது! பயலுக்கு நூறு வயசு..."

"'சைத்தான் நினைக்கு முன்னால் வந்து நிற்பான்' என்பதுதான்!" என்று முணுமுணுத்தார் முருகதாசர்.

பிறகு அவர் எழுந்துநின்று வெளியில் தலையை நீட்டி, "யாரது?" என்றார்.

"என்ன? நான்தான் சுந்தரம். இன்னும் என் குரல் தெரியவில்லையா?" என்று உரத்த குரலில் கடகடவென்று சிரித்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார் வந்தவர். அவருடைய சிரிப்புக்கு இசைந்தபடி காலில் போட்டிருக்கும் ஜோடு தாளம் போட்டது.

"என்ன சுந்தரமா? வா! வா! இப்பொத்தான் உன்னைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நீயும் வந்தாய்! காப்பி போடச் சொல்லட்டுமா? அலமு! அலமு!" என்று உரக்கக் கூவினார் முருகதாசர்.

எங்கிருந்தோ, "என்னப்பா!" என்று அலமுவின் குரல் வந்தது.

"அம்மாவை மூணு கப் காப்பி போடச் சொல்லு. சீக்கிரம் ஆகணும்!"

"நீ என்ன பத்திரிகையையே விட்டுவிட்டாயாமே! இப்பத்தான் கேள்விப்பட்டேன்."

"வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு எதில் இருந்தால் என்ன? சீலைப்பேன் குத்துகிறதும் ஒரு 'பிஸினஸ்' ஆக இருந்து, அதில் ஒரு 'சான்ஸ்' கிடைத்தால் அதையும் விட்டா வைக்கிறது? நான் பத்திரிகையை விட்டுவிட்டா கதை எழுதாமல் இருந்துவிடுவேனோ? ஒரு பெரிய நாவலுக்கு 'பிளான்' போட்டிருக்கேன். தமிழன்களுக்கு அதிர்ஷ்டம்

இருந்தால், எனக்குக் காகிதம் வாங்கவாவது காசு கிடைக்கும். அதில் 'சென்ட்ரல் ஐடியா' என்ன தெரியுமா?..."

"நீங்க நேற்று பொருட்காட்சிக்குப் போனீர்களாமே!" என்று பேச்சை மாற்ற முயன்றார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை. இந்த விஷயத்தைத் தொட்டுவிட்டால், முருகதாசர் கீறல் விழுந்த கிராமபோன் பிளேட் மாதிரி விடாமல் திருப்பித் திருப்பி அதையே கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்!

"அப்பா! காப்பியாயிட்டுது. நீதான் வந்து எடுத்துக்கிட்டுப் போகணும். சுடுது!" என்று சொல்லிக்கொண்டு, நிலைப்படி இரண்டு பக்கத்தையும் தொட்டவண்ணமாய் ஒற்றைக் காலை ஆட்டிக்கொண்டு நின்றாள் அலமு.

"அம்மா எங்கே?"

"அம்மா சாதத்தெ வடிச்சுக்கிட்டிருக்கா, அப்பா!"

"சரி! இதோ வாரேன், போ!"

"வாயேன்!"

"வாரேன்னா, போடீ உள்ளே!"

"காப்பி ஆறிப்போயிடும், அப்பா!"

"இதோ ஒரு நிமிஷம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே சென்றார்.

"மாமா! நீ என்ன கொண்டாந்தே!" என்று கேட்டுக்கொண்டு, சுப்பிரமணிய பிள்ளை மடியில் உட்கார்ந்து, கழுத்திலிருக்கும் நெக் டையைப் பிடித்து விளையாட ஆரம்பித்தாள் அலமு.

"அதெப் பிடித்து இழுக்காதே! மாமாவுக்கு கழுத்து வலிக்கும்!" என்றார் சுந்தரம் பிள்ளை.

"வலிக்காதே!" என்று மறுபடியும் ஆரம்பித்தாள்.

முருகதாசரும் மேல் துண்டின் உதவியால் ஒரு செம்பை ஏந்திய வண்ணம் உள்ளே நுழைந்தார்.

"என்னப்பா, மூணு டம்ளர் கொண்டாந்தே! எனக்கில்லையா?"

"உனக்கென்னடி இங்கே! அம்மாகூடப் போய்ச் சாப்பிடு."

"மாட்டேன்" என்று ஒரு டம்ளரை எடுத்து வைத்துக்கொண்டது குழந்தை.

முருகதாசர் காப்பியை ஆற்றி, சுந்தரம் கையில் ஒரு டம்ளரைக் கொடுத்தார்.

சுந்தரம் வாங்கி மடமடக்கென்று மருந்து குடிப்பது போல் குடித்து விட்டு, "காப்பி வெகு ஜோர்!" என்று சர்டிபிகேட் கொடுத்தார்.

மற்றொரு டம்ளர் சுப்பிரமணிய பிள்ளையிடம் கொடுக்கப்பட்டது. "மாமா! எனக்கில்லையா?" என்று அவரிடம் சென்று ஒண்டினாள் அலமு.

"வாடி, நாம ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுவோம்!" என்றார் முருகதாசர்.

"மாமாகூடத்தான்!" என்றது குழந்தை, சுப்பிரமணிய பிள்ளை கையிலிருந்த டம்ளரில் அலமுவைக் குடிக்கச் செய்தார்.

பாதியானதும், "போதும்!" என்றது குழந்தை.

"இந்தாருங்க ஸார்!" என்று மற்ற டம்ளரையும் நீட்டினார் முருகதாசர்.

"வேண்டாம்! வேண்டாம்! இதுவே போதும்!" என்றார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

"நான்சென்ஸ்!" என்று சொல்லிவிட்டு, குழந்தை எச்சிற்படுத்தியதைத் தாம் வாங்கிக்கொண்டார் தாசர்.

"நேரமாகிறது, மவுண்டில் ஒரு நண்பரைப் பார்க்க வேண்டும்!" என்று எழுந்தார் சுந்தரம். "அதற்குள்ளாகவா! வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு போகலாம்!" என்றார் முருகதாசர்.

"கையில் எடுத்துக்கொண்டேன். நேரமாகிறது! அப்புறம் பார்க்கிறேன்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியேறினார் சுந்தரம்.

கையில் இருந்த புகையிலையை வாயிற் ஒதுக்கிவிட்டு, சிறிது சிரமத்துடன் தமக்கு நேரமாவதைத் தெரிவித்துக்கொண்டார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

தொண்டையைச் சிறிது கனைத்துக்கொண்டு, "சுப்ரமண்யம், உங்களிடம் ஏதாவது சேஞ்ஜ் இருக்கிறதா? ஒரு மூன்று ரூபாய் வேண்டும்!" என்றார் முருகதாசர்.

"ஏது அவசரம்!"

"சம்பளம் போடலே: இங்கு கொஞ்சம் அவசியமாக வேண்டியிருக்கிறது... திங்கட்கிழமை கொடுத்துவிடுகிறேன்!"

"அதற்கென்ன!" பர்ஸை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு "இப்போ என் கையில் இதுதான் இருக்கிறது!" என்று ஓர் எட்டணாவைக் கொடுத்தார் சுப்பிரமணியம்.

"இது போதாதே!" என்று சொல்லி, அதையும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டார் முருகதாசர்.

"அப்பொ..." என்று மீண்டும் ஏதோ ஆரம்பித்தார்.

"பார்ப்போம்! எனக்குக் கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது" என்று சுப்பிரமணியமும் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

முருகதாசர் தமது ஆஸ்தான அறையின் சிம்மாசனமான பழைய கோரைப் பாயில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அந்த எட்டணாவைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, நீண்ட யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

"அங்கெ என்ன செய்யறீங்க?" என்று மனைவியின் குரல்!

"நீதான் இங்கே வாயேன்!"

கமலம் உள்ளே வந்து, "அப்பாடா!" என்று உட்கார்ந்தாள். அவர் கையில் இருக்கும் சில்லறையைப் பார்த்துவிட்டு, "இதேது?" என்றாள்.

"சுப்பிரமணியத்திடம் வாங்கினேன்!"

"உங்களுக்கும்... வேலையில்லையா?" என்று முகத்தைச் சிணுங்கினாள் கமலம். பிறகு திடீரென்று எதையோ எண்ணிக்கொண்டு "ஆமாம், இப்பத்தான் நினைப்பு வந்தது. நாளைக்குக் காப்பிப் பொடியில்லை. அதெ வச்சு வாங்கி வாருங்களேன்!" என்றாள்.

"அந்தக் கடைக்காரனுக்காக அல்லவா வாங்கினேன்! அதைக் கொடுத்துவிட்டால்?"

"திங்கட்கிழமை கொடுப்பதாகத்தானே சொன்னீர்களாம்!"

"அதற்கென்ன இப்பொழுது!"

"போய்ச் சீக்கிரம் வாங்கி வாருங்கள்!"

"திங்கட்கிழமைக்கு?"

"திங்கட்கிழமை பார்த்துக்கொள்ளுகிறது!"

3. அலகு - 3

சின்னசுவாமி சுப்பிரமணிய பாரதி 11 திசம்பர் 1882 – 11 செப்டம்பர் 1921) ஓர் கவிஞர், எழுத்தாளர், இதழாசிரியர், விடுதலைப் போராட்ட வீரர் மற்றும் சமூக சீர்திருத்தவாதி ஆவார். கவிதையில் சிறந்து விளங்கியதற்காக இவருக்கு "பாரதி" என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. நவீன தமிழ் கவிஞர்களின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த இவர், தமிழ் மொழியில் சிறந்த இலக்கியவாதிகளில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். இவர் "மகாகவி" ("மகத்தான கவிஞர்") என்ற புனைபெயரைக் கொண்டு அறியப்படுகிறார். இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது தேசபக்தியைத் தூண்டும் பாடல்கள் இவரது படைப்புகளில் அடங்கும். பெண் விடுதலைக்காகவும், சாதி மறுப்பு மற்றும் குழந்தைத் திருமணத்திற்கு எதிராகவும் போராடினார்.

பிறப்பு	சுப்பிரமணியன் திசம்பர் 11, 1882 எட்டயபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டம், பிரித்தானிய இந்தியா (தற்போதைய தூத்துக்குடி மாவட்டம், இந்தியா)
இறப்பு	செப்டம்பர் 11, 1921 (அகவை 38) சென்னை, பிரித்தானிய இந்தியா
இருப்பிடம்	திருவல்லிக்கேணி, சென்னை
தேசியம்	இந்தியர்
மற்ற பெயர்கள்	மகாகவி, பாரதியார், வீர கவி, சுப்பையா, முண்டாசுக் கவிஞன், சக்தி தாசன்
பணி	செய்தியாளர்
அறியப்படுவது	கவிஞர், எழுத்தாளர், இதழாசிரியர், விடுதலை வீரர், சமூக சீர்திருத்தவாதி

குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள்	• பாஞ்சாலி சபதம் • பாப்பா பாட்டு • கண்ணன் பாட்டு • குயில் பாட்டு • புதிய ஆத்திசூடி
பின்பற்றுவோர்	பாரதிதாசன்
அரசியல் இயக்கம்	இந்திய விடுதலை இயக்கம்
சமயம்	இந்து சமயம்
பெற்றோர்	சின்னசாமி ஐயர் இலக்குமி அம்மாள்
வாழ்க்கைத் துணை	செல்லம்மாள்
பிள்ளைகள்	தங்கம்மாள் (பி: 1904) சகுந்தலா (பி: 1908)

3.1 காணி நிலம் வேண்டும்:

ஆசிரியர் : *மகாகவி பாரதியார்.*

காணி நிலம் வேண்டும் - பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும், - அங்கு
தூணில் அழகியதாய் - நன்மாடங்கள்
துய்ய நிறத்தினதாய் - அந்தக்
காணி நிலத்தினிடையே - ஓர்மாளிகை
கட்டித் தரவேண்டும் - அங்கு
கேணியருகினிலே - தென்னைமரம்
கீற்று மிளநீரும்.

பத்துப் பன்னிரண்டு - தென்னைமரம்
பக்கத்திலே வேணும் - நல்ல
முத்துச் சுடர்போலே - நிலாவொளி
முன்பு வரவேணும், அங்கு
கத்துங் குயிலோசை - சற்றே வந்து
காதிற் படவேணும், - என்றன்
சித்தம் மகிழ்ந்திடவே - நன்றாயிளந்
தென்றல் வரவேணும்.

பாட்டுக் கலந்திடவே - அங்கேயொரு
பத்தினிப் பெண்வேணும் - எங்கள்
கூட்டுக் களியினிலே - கவிதைகள்
கொண்டுதர வேணும் - அந்தக்
காட்டு வெளியினிலே - அம்மா! நின்றன்
காவலுற வேணும், - என்றன்
பாட்டுத் திறத்தாலே - இவ்வையத்தைப்
பாலித்திட வேணும்.

சொல்லும் பொருளும்:

காணி - நிலஅளவைக் குறிக்கும் சொல்
மாடங்கள் - மாளிகையின் அடுக்குகள்
சித்தம் - உள்ளம்.

பாடலின் பொருள்:

- காணி அளவு நிலம்வேண்டும்.
- அங்கு ஒரு மாளிகைகட்டித்தர வேண்டும்.
- அழகான தூண்களையும் தூய நிறமுடைய மாடங்களையும் அது கொண்டிருக்க வேண்டும்.
- நல்ல நீரையுடைய கிணறும் அங்கே இருக்க வேண்டும்.
- இளநீரும் கீற்றும் தரும் தென்னை மரங்கள் வேண்டும்.
- அங்கே முத்து போன்ற நிலவொளி வீசவேண்டும்.
- காதுக்கு இனிய குயிலின் குரலோசைக் கேட்க வேண்டும்.
- உள்ளம் மகிழுமாறு இளந்தென்றல் தவழ வேண்டும்.

3.1,2 நல்லதோர் வீணை :

ஆசிரியர் : *மகாகவி பாரதியார்.*

நல்லதோர் வீணை செய்தே - அதை
நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ?
சொல்லடி சிவசக்தி - எனைச்
சுடர்மிகும் அறிவுடன் படைத்துவிட்டாய்.
வல்லமை தாராயோ, - இந்த
மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே?
சொல்லடி, சிவசக்தி - நிலச்
சுமையென வாழ்ந்திடப் புரிகுவையோ?

விசையுறு பந்தினைப்போல் - உள்ளம்
வேண்டிய படிசெலும் உடல்கேட்டேன்,
நசையறு மனங்கேட்டேன் - நித்தம்
நவமெனச் சுடர்தரும் உயிர்கேட்டேன்,
தசையினைத் தீசுடினும் - சிவ
சக்தியைப் பாடும்நல் அகங்கேட்டேன்,
அசைவறு மதிகேட்டேன் - இவை
அருள்வதில் உனக்கெதுந் தடையுளதோ?

பொருள் :
நல்லதோர் வீணை செய்தே கவிதை விளக்கம்இறைவனிடம் 'பொன் வேண்டும், பொருள் வேண்டும், மண் வேண்டும் மனை வேண்டும்' என்று பட்டியலிட்டு வேண்டிக் கொள்ளும் வேடிக்கை மனிதர் போல் அல்லாமல், உலகத்துக்குப் பயன்படுமாறு வாழ்வதற்குண்டான திறனை அருளக் கேட்கும் இந்தப் பாடல்கள் பாரதியின் பரந்த உள்ளத்தைக் காட்டுகின்றன.

பாரதிதாசன்:

பாரதிதாசன் , 29 ஏப்ரல் 1891 – 21 ஏப்ரல் 1964) பாண்டிச்சேரியில் (புதுச்சேரியில்) பிறந்து, பெரும் புகழ் படைத்த பாவலர் ஆவார். இவருடைய இயற்பெயர் **கனகசுப்புரத்தினம்** ஆகும். தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றிய இவர், சுப்பிரமணிய பாரதியார் மீது கொண்ட பற்றுதலால், 'பாரதிதாசன்' என்று தம் பெயரை மாற்றிக் கொண்டார். பாரதிதாசன், தம் எழுச்சி மிக்க எழுத்துகளால், "புரட்சிக் கவிஞர்" என்றும் "பாவேந்தர்" என்றும் பரவலாக அழைக்கப்படுபவர். இவர் குயில் என்னும் (கவிதை வடிவில்) ஒரு திங்களிதழை நடத்தி வந்தார்.

பிறப்பு	சுப்புரத்னம் ஏப்ரல் 29, 1891 புதுவை, இந்தியா
இறப்பு	ஏப்ரல் 21, 1964 (அகவை 72) சென்னை, தமிழ்நாடு, இந்தியா
புனைபெயர்	பாரதிதாசன், பாவேந்தர்
தொழில்	தமிழாசிரியர், கவிஞர், அரசியல்வாதி
தேசியம்	இந்தியர்
கல்வி	புலவர்
கல்வி நிலையம்	கல்வே கல்லூரி, புதுவை
காலம்	20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்

வகை	தமிழிலக்கியம் - கவிதை, நாடகம், கட்டுரை, கதை
கருப்பொருள்	இனமானம், அரசியல்
இலக்கிய இயக்கம்	திராவிட இயக்கம்
செயற்பட்ட ஆண்டுகள்	1920-1964
குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகள்	பாண்டியன் பரிசு
குறிப்பிடத்தக்க விருதுகள்	சாகித்திய அகாதமி விருது
துணைவர்	பழநி அம்மையார்
பிள்ளைகள்	சரசுவதி கண்ணப்பன் வசந்தா தண்டபாணி இரமணி சிவசுப்ரமணியன் மன்னர் மன்னன்

பெற்றோர்	கனகசபை முதலியார், இலக்குமி அம்மையார்

3.2 தமிழ்க் காதல்

கமலம் அடுக்கிய செவ்விதழால் -- மலர்க்
காட்டினில் வண்டின் இசைவளத்தால்
கமழ்தரு தென்றல் சிலிர் சிலிர்ப்பால் -- கருங்
கண்மலரால் முல்லை வெண்ணகைப்பால் --
மயில்
அமையும் அன்னங்களின் மென்னடையால் --
மயில்
ஆட்டத்தினால் தளிர் ஊட்டத்தினால்
சமையும் ஒருத்தி -- அப் பூஞ்சோலை -- எனைத்
தன்வசம் ஆக்கிவிட்டாள் ஒருநாள்.

சோலை அணங்கொடு திண்ணையிலே -- நான்
தோளினை ஊன்றி இருக்கையிலே
சேலை நிகர்த்த விழியுடையாள் -- என்றன்
செந்தமிழ்ப் பத்தினி வந்துவிட்டாள்!
சோலையெலாம் ஒளி வானமெலாம் -- நல்ல
தோகையர் கூட்டமெலாம் அளிக்கும்
கோல இன்பத்தை என் உள்ளத்திலே -- வந்து
கொட்டி விட்டாள் எனைத் தொட்டிழுத்தாள்!

இது பாரதிதாசனின் ஒரு அழகிய காதல் கவிதை. இதன் ஒவ்வொரு வரியிலும் காதல், இயற்கை, அழகு, உணர்வு ஆகியவை மென்மையாக இசைபோல் கலந்துள்ளன. இப்போது வரி வரியாக இந்த கவிதைக்கு விளக்கம் தருகிறேன்:

விளக்கம்:

"கமலம் அடுக்கிய செவ்விதழால்... தன்வசம் ஆக்கிவிட்டாள் ஒருநாள்."

விளக்கம்:

பாதியில் இருந்த ஒரு நாள், ஒரு அழகான பெண் என்னைச் சூழ்ந்து உள்ள இயற்கையின் அற்புதங்கள் எல்லாவற்றையும் மிஞ்சி என் மனதை ஆட்கொண்டாள்.

கமலம் அடுக்கிய செவ்விதழால் –

செம்பூவாக உள்ள அவள் நெஞ்சத்தில் விரிந்த இதழ்கள் போன்ற உதடுகள்

மலர்க் காட்டினில் வண்டின் இசைவளத்தால் – மலர்வனத்தில் உருண்டு வரும் வண்டுகளின் இசையைப் போல மென்மையான அவளது குரல்

கமழ்தரு தென்றல் சிலிர் சிலிர்ப்பால் –

மணமும் குளிர்ச்சியும் தரும் தென்றல் காற்றை ஒத்த அவளது அருகாமை

கருங் கண்மலரால் முல்லை வெண்ணகைப்பால் – அவளது கருநிற கண்கள், முல்லைப்பூக்களின் மென்மையான சிரிப்பு

மயில் அமையும் அன்னங்களின்
மென்னடையால் – மயில் போல சீராக நடக்கும்
அவளது நடை

மயில் ஆட்டத்தினால் தளிர் ஊட்டத்தினால் –

மயில் ஆடும் அழகும், சிறு தளிர் வளரும்
நேர்மையும் அவளிடம்

சமையும் ஒருத்தி –

இவையெல்லாம் சேர்ந்த ஒரு அழகான பெண்

அப் பூஞ்சோலை எனைத் தன்வசம்
ஆக்கிவிட்டாள் ஒருநாள் –

அந்த அழகிய பூஞ்சோலை போல இருந்தவள்,
ஒருநாள் என்னை முழுமையாக
ஆட்கொண்டாள்.

இரண்டாம் பகுதியில்:

"சோலை அணங்கொடு திண்ணையிலே...
எனைத் தொட்டிழுத்தாள்!"

விளக்கம்:

நான் சோலை அருகே, அழகிய பசுமையில்
இருக்கும்போது, எனது காதலி வந்து என்
உள்ளத்தை இன்பத்தால் நிரப்பினாள்.

சோலை அணங்கொடு திண்ணையிலே நான்
தோளினை ஊன்றி இருக்கையிலே –

நான் ஒரு பூந்தோட்டத்திலுள்ள திண்ணையில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தேன்

சேலை நிகர்த்த விழியுடையாள் –

அவளது கண்கள் சேலை போன்று நெகிழ்ச்சியாக இருந்தன

என்றன் செந்தமிழ்ப் பத்தினி வந்துவிட்டாள்! –

எனது தமிழ்மொழிக்கே உரிய, நெஞ்சிற்கு இனிமை தரும் என் காதலி வந்து விட்டாள்

சோலையெலாம் ஒளி, வானமெலாம் –

அவளது வருகையால் சோலை ஒளியடைந்தது, வானமே பிரகாசித்தது

நல்ல தோகையர் கூட்டமெலாம் அளிக்கும்
கோல இன்பத்தை –

அழகான பெண்கள் கூட்டமும் தரமுடியாத இன்பத்தை

என் உள்ளத்திலே வந்து கொட்டி விட்டாள் –

அவளது வருகை என் உள்ளத்தில் ஒரு இன்ப வெள்ளத்தை ஏற்படுத்தியது

எனைத் தொட்டிழுத்தாள் –

ஒருவழியாக அவள் என் உள்ளத்தைத்
தொடந்து, என்னைத் தன்னிடம்
இழுத்துக்கொண்டாள்.

3.2.1 தமிழ் வளர்ச்சி

எளிய நடையில் தமிழ்நூல் எழுதிடவும் வேண்டும்.
இலக்கண நூல் புதிதாக இயற்றுதலும் வேண்டும்.
வெளியுலகில், சிந்தனையில் புதிது புதிதாக
விளைந்துள்ள எவற்றினுக்கும் பெயர்களெலாங்
கண்டு
தெளியுறுத்தும் படங்களொடு சுவடியெலாம் செய்து
செந்தமிழைச் செழுந்தமிழாய்ச் செய்வதுவும்
வேண்டும்.
எளிமையினால் ஒரு தமிழன் படிப்பில்லை என்றால்
இங்குள்ள எல்லோரும் நாணிடவும் வேண்டும்.

உலகியலின் அடங்கலுக்கும் துறைதோறும் நூற்கள்
ஒருத்தர் தயை இல்லாமல் ஊரறியும் தமிழில்
சலசலென எவ்விடத்தும் பாய்ச்சிவிட வேண்டும்!
தமிழொளியை மதங்களிலே சாய்க்காமை வேண்டும்.
இலவச நூற் கழகங்கள் எவ்விடத்தும் வேண்டும்.
எங்கள் தமிழ் உயர்வென்று நாம் சொல்லிச் சொல்லித்
தலைமுறைகள் பலகழித்தோம்; குறைகளைந்
தோமில்லை.
தகத்தகாயத் தமிழைத் தாபிப்போம் வாரீர்

விளக்கம் :

1.எளிய நடையில் தமிழ்நூல் எழுதிடவும் வேண்டும்.

தமிழில் எழுதப்படும் நூல்கள், சாதாரண மக்களுக்கு
புரியும் வகையில் எளிமையான நடையில் இருக்க
வேண்டும்.

2.இலக்கண நூல் புதிதாக இயற்றுதலும் வேண்டும்.

பழைய இலக்கணக் கோட்பாடுகளை மட்டுமல்லாமல், இந்தக் காலத்தில் பொருந்தும் புதிய இலக்கணக் கொள்கைகளும் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

3.வெளியுலகில், சிந்தனையில் புதிது புதிதாக

விளைந்துள்ள எவற்றினுக்கும் பெயர்களெலாங் கண்டு**

4.தெளியுறுத்தும் படங்களொடு சுவடியெலாம் செய்து

செந்தமிழைச் செழுந்தமிழாய்ச் செய்வதுவும் வேண்டும்.**
உலகில் புதிய கண்டுபிடிப்புகள், எண்ணங்கள் தோன்றினால், அவற்றிற்கான தமிழ்ப் பெயர்களையும் உருவாக்கி, அதனை படங்கள், விளக்கங்களோடு அளித்து தமிழை செழுமையாக்க வேண்டும்.

5. எளிமையினால் ஒரு தமிழன் படிப்பில்லை என்றால்

இங்குள்ள எல்லோரும் நாணிடவும் வேண்டும்.**
தமிழில் கல்வி எளிமையாக இல்லாததால் ஒருவன் படிக்க முடியவில்லை என்றால், அது நம்மை எல்லாம் வெட்கப்பட செய்யும் விஷயமாகும்.

6. உலகியலின் அடங்கலுக்கும் துறைதோறும் நூற்கள்

ஒருத்தர் தயை இல்லாமல் ஊரறியும் தமிழில் சலசலென எவ்விடத்தும் பாய்ச்சிவிட வேண்டும்!**
அறிவியல், சமூக அறிவியல், கணிதம், தொழில்நுட்பம் போன்ற அனைத்து துறைகளிலும் தமிழ் மொழியில் தரமான நூல்கள் வர வேண்டும், அது ஒருவரது தனிப்பட்ட முயற்சியால் மட்டும் அல்லாமல், மக்கள் மொழியாக சுலபமாக பயன்படும் வகையில்.

7. தமிழொளியை மதங்களிலே சாய்க்காமை வேண்டும்.

தமிழ் மொழியை மதவாதம் அல்லது மதக்கோட்பாடுகளுடன் கலந்து காணாமலும், அதனை தலையெழுத்தாக வளர்த்தலுமே முக்கியம்.

8. இலவச நூற் கழகங்கள் எவ்விடத்தும் வேண்டும்.

அனைவருக்கும் கல்வி சாத்தியமாகும் வகையில் இலவச நூலகங்கள் அனைத்து இடங்களிலும் இருக்க வேண்டும்.

9. எங்கள் தமிழ் உயர்வென்று நாம் சொல்லிச் சொல்லித்

தலைமுறைகள் பலகழித்தோம்; குறைகளைந் தோமில்லை.**
தமிழ் உயர்ந்த மொழி என நாம்தான் சொல்லிக்கொண்டு தலைமுறைகளை கடந்து விட்டோம்; ஆனால் நம்முடைய குறைகளைத் திருத்துவதில்லை.

10. தகத்தகாயத் தமிழைத் தாபிப்போம் வாரீர்!

எனவே, எல்லா துறைகளிலும் தகுந்தபடி பயன்படும் மொழியாக தமிழை நிறுவுவோம் என அழைப்பு விடுக்கின்றார்.

மொத்தத்தில், இது ஒரு விழிப்புணர்வுக் கவிதை. தமிழை வாழ்த்துவதில் மட்டுமல்லாமல், அதனை நவீன உலகுடன் இணைக்கவும், அனைத்து துறைகளிலும் செயல்படும் ஒரு வலிமையான அறிவியல் மொழியாக வளர்க்கவும் வேண்டிய முயற்சிகள் குறித்து ஊக்கமளிக்கிறது.

3.2 .2 ஆறு தன் வரலாறு கூறுதல்

ஆறு தன் வரலாறு கூறுதல் என்பது கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை எழுதிய ஒரு புகழ்பெற்ற தமிழ்க் கவிதையாகும். இந்தக் கவிதையில், ஒரு ஆறு தனது வாழ்வின் தொடக்கத்திலிருந்து கடலுடன் இணைவது வரை உள்ள வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தானே சொல்கிறது.

பாடலின் வரிகள்:
மலையில் பிறந்து மணல்வழி பாய்ந்து,
சிறு குட்டையாகி, சிற்றாறு பாய்ந்து,
பெருகிப் பெருகிப் பெருஞ்சாலையாகி,
கடலைக் கண்டேன், கடலுடன் சேர்ந்தேன்.
கவிதையின் பொருள்:
மலையில் பிறந்து:
ஆறு தனது பிறப்பிடம் மலைகளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இது மனித வாழ்க்கையின் ஆரம்பக் கட்டத்தைக் குறிக்கிறது.
மணல்வழி பாய்ந்து:
மணல்வழியாக பாய்வது, ஆற்றின் சிறு நிலையாகத் தோன்றியதைக் குறிக்கும். இது குழந்தைப் பருவத்துக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது.
சிறு குட்டையாகி, சிற்றாறு பாய்ந்து:
ஆறு வளர்ந்து சிறிய கால்வாய்களாக உருமாறுகிறது. இது வளர்ந்து வரும் வாழ்க்கையின் இளமைக் காலத்தைக் குறிக்கிறது.
பெருகிப் பெருகிப் பெருஞ்சாலையாகி: ஆறு பெரிய ஆறாக மாறுவதைக் குறிக்கும். இது வாழ்க்கையின் உச்சகட்டத்தை (வளர்ச்சியின் உன்னத நிலையை) குறிக்கிறது.
கடலைக் கண்டேன், கடலுடன் சேர்ந்தேன்:
கடலில் கலப்பது, வாழ்க்கையின் நிறைவாகவும் இறுதியாகவும் பொருள் பெறுகிறது.
தத்துவம்: இந்தக் கவிதை ஒரு ஆற்றின் பயணத்தை மட்டுமல்லாமல், மனித வாழ்க்கையின் பரிணாமத்தையும் தத்துவ ரீதியாக வெளிப்படுத்துகிறது. பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை மனிதன் அனுபவிக்கும் மாற்றங்களை அழகான உருவகமாக கவிஞர் இக்கவிதையில் புனைந்துள்ளார்."ஆறு தன் வரலாறு கூறுதல்" தமிழின் அழகிய இயற்கை வடிவமான ஆற்றையும், மனித வாழ்வின் சுழற்சியையும் ஒருங்கே புகழ்ந்து பாடும் முத்திரையான கவிதையாகும்.

3.3 முள்... முள்... முள்
(சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம்)

முள்...
பூவுக்குக் கீழே பிறந்தது.
கால் பட, குத்தியது.
இன்னும் அடியிலே இருக்கிறது.
முள்...
தன் மீது எப்போதும்
தானே விழுகிறது.
விழும் போதெல்லாம்
மிகவும் குத்துகிறது.
முள்...

குளத்தில் கிடக்கிறது.
வீரர் மண்டையைப்
பிளக்கும் போது,
சங்கிலி என்ற பெயர் பெறுகிறது.
முள்...
வாழ்க்கையில்
ஒரு முளையாவது வலிக்காத நாட்கள் எது?
கவிதையின் உரைநடை விளக்கம்
முள் எனும் இக்கவிதை வாழ்க்கையின் போக்கில் பல்வேறு நிலைகளை உருவகமாகப் பயன்படுத்துகிறது.முளின் குத்துதல் துன்பங்களின் அடையாளமாக விளக்கப்படுகிறது.பூவுக்குக் கீழே இருக்கும் முள், அழகுக்குள் மறைந்திருக்கும் சிக்கல்களை உணர்த்துகிறது.முள் தானாகவே விழுந்தாலும், அதன் தாக்கம் மற்றவர்களை வலிக்கச் செய்கிறது; இது மனிதன் செய்த செயல்களின் விளைவுகளைக் குறிக்கிறது.சங்கிலி எனும் பெயர் பெறும் முள் வீரத்தை, போராட்டத்தை, மற்றும் பலவீனத்தின் மீது ஆற்றலுடையதாய் மாறுவதைக் குறிக்கிறது.கடைசியாக, "வாழ்க்கையில் ஒரு முளையாவது வலிக்காத நாட்கள் எது?" என்ற கேள்வி மூலம், வாழ்க்கைதான் சோதனைகளின் வெளிப்பாடாக இருப்பதை தத்துவ ரீதியாக உணர்த்துகிறது.சிற்பியின் கவிதை எளிய சொற்களில் ஆழமான வாழ்க்கை உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகிறது.

3.4 குருடர்களின் யானை
(அப்துல் ரகுமான்)

குருடர்கள் யானையைத் தொடுகின்றனர்,
தம்போது தம் அனுபவங்கள் சொல்கின்றனர்:
"இதோ, யானை மரத்தூண் போலே!"
"இல்லை, அது விசிறிபோல சுடுகிறது!"
"தப்பே! அது பாம்புபோல நெளிகிறது!"
"தவறு! அது மலைப்பாறையாய் இருக்கும்!"
குருடர்கள் தம் உணர்ச்சிகளைச் சேர்த்து
முழு யானையைச் சொல்ல முயலவில்லை.
ஒன்றைக் கேட்காமல் மற்றொன்றைக் கூறி,
தமது சித்தாந்தங்களில் சிக்கிக்கொண்டனர்.
பொருள்:
கவிதை, "யானை" எனும் உருவகத்தை மனித வாழ்க்கையிலும், சமுதாயத்திலும் காணப்படும் கருத்து முரண்களையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது.ஒவ்வொருவரும் தங்கள் அனுபவங்கள் மட்டுமே உண்மையாக நினைக்கிறார்கள். ஆனால் யதார்த்தம் ஒருங்கிணைப்பில் மட்டுமே உள்ளது.ஒரே தரப்பில் சிக்கிக்கொள்வதை விட, பலதரப்பினரின் பார்வைகளை ஒன்றாக சேர்க்கும்போது மட்டுமே முழு உண்மை

தெரியும்."குருடர்களின் யானை" கவிதை மனித மனநிலைகளின் குறைபாடுகளையும், ஒருமைப்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தையும் சுட்டிக்காட்டும் சக்திவாய்ந்த கவிதையாகும்.

3. **அலகு 4 : பம்மல் சம்பந்த முதலியார் – சந்திரஹரி நாடகம்**

பம்மல் விஜயரங்க முதலியார் - மாணிக்கவேலு அம்மாளுக்கும் பிப்ரவரி 1ம் நாள் 1873 அன்று பிறந்தார். இவர் தந்தை வேதரங்கம் முதலியார் முதலில் தமிழ் ஆசிரியராகவும், பின்னர் பள்ளிக் கல்வித் துறையில் ஆய்வாளராகவும் இருந்தவர். அவர் தானே தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டு வந்தார். இதன் காரணமாக அவர்கள் வீட்டில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்கள் இருந்தன. படிக்கத் தெரிந்த நாள் முதல் சம்பந்தம் இப்புத்தகங்களையெல்லாம் ஒன்றொன்றாக ஆர்வமுடன் படித்து வந்தார். கோவிந்தப்ப நாயக்கர் உயர்நிலைப் பள்ளி, பச்சையப்பன் உயர்நிலைப் பள்ளி, மாநிலக் கல்லூரி ஆகிய கல்வி நிலையங்களில் கல்வி பயின்றார். சட்டக்கல்வி பயின்று வழக்கறிஞரான இவர் 1924 முதல் 1928 வரை நீதிமன்றத் தலைவராகவும் பணி செய்தார்.

நாடக மாந்தர்கள்:

- பரமசிவன் - இறைவன்
- சந்திரஹரி - மறவநாட்டுமன்னன்
- தாசதேவன் - சந்திரஹரியின் பிள்ளை
- அசத்திய கீர்த்தி - சந்திரஹரியின் மந்திரி
- சிஷ்டவாசி,மித்திரவசு இரண்டு முனிவர்கள்
- ஈசநட்சத்திரன் சிஷ்டவாசியின் சீடன்
- கண்டகாலன் - ஓர் பிராம்மணன்
- எம தர்மன் - தென்திசைக் கடவுள்
- பாஹி வீரன - ஓர் புலையன்
- மதி சந்திரை - சந்திரஹரியின் மனைவி
- கண்டிகாலி - கண்டகாலன் மனைவி

சந்திரஹரி நாடகத்தின் கதை:

இரண்டு முனிவர்களின் சபதம் : எமதர்மன்.சித்திரகுப்தன்,சிஷ்டவாசி முதலானோரைக் காண்பதற்கு மித்திரவசு என்னும் முனிவர் வருகிறார். அவர் பூலோகத்தில் புதுமையைக் கண்டதாகவும் மறவநாட்டு மன்னன் சந்திரஹரி என்பவன் உண்மையே பேசாதவன்.பொய்யை எப்பொழுதும் பேசுபவன் என்கிறார். அதற்கு சிஷ்டவாசி பூலோகத்தில் பொய்யைமட்டுமே பேசுபவன் ஒருவனும் இருக்கமாட்டான். அவ்வாறு இருந்தால் இருவரும் தம் பெயரை மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்கிறார். எமதர்மன் பெயரை மாற்றிக்கொள்வது பெரிய செயலல்ல என்று

கூறுகிறான்.மித்திரவசு சீஷ்டவாசியிடம் நீர் தோற்றுப்போனால் உம்முடைய புண்ணியத்தில் பாதியை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று கூறுகிறார். சிஷ்டவாசி 'நீர் தோற்றுப்போனால் கழுதையொன்றைக் கையில் ஏந்தி மூன்றுலோகங்களையும் சுற்றி வரவேண்டும்' என்று மித்திரவசுவிடம் கூறுகிறார்.

சந்திரஹரியின் பொய்கள்:

சந்திரஹரி பாண்டி நாட்டிலிருந்து கொள்ளையடித்து வந்த செல்வத்தை அரசக் கருவறையில் வைக்கும்படி கட்டளையிடுகிறான். அப்பொழுது சிஷ்டவாசி முனிவர் தான் யாகம் செய்வற்கு ஒன்பது பொன் வேண்டுமென்று கேட்டபொழுது தன்னிடம் பொன்னே இல்லையென்கிறான் சிஷ்டவாசி தான் வைத்திருக்கும் ஒன்பதாயிரம் பொன்னைப்பெற்றுக்கொண்டு தான் திரும்பி வந்து கேட்கும்பொழுது தரவேண்டும் என்று கூறுகிறார்முனிவர் வாயிலைக் கடந்தவுடன் சந்திரஹரி தனக்கு அதிர்ஷ்டம் என்று கூறி, பாண்டியநாட்டிலிருந்து களவாடி வந்தவர்களுக்கு நூறு பொன் கொடுத்துவிட்டு மீதியைக் கருவறையில் வைக்கச் சொல்லுகிறான் **சந்திரஹரி அரசுரிமையை இழத்தல்:**

சிஷ்டவாசி சந்திரஹரியின் வாயிலிருந்து உண்மையை வரவழைப்பது கடினம் என்பதை உணர்ந்து அவன் அரசுரிமையைப் பறிக்க திட்டமிடுகிறார். அதனால் அவனை வேட்டையாடுவதற்காக ஆசிரமத்திற்கு அழைக்கிறார். ஆசிரமத்திற்கு வந்த சந்திரஹரீ அங்கிருந்த முனிவரின் பெண்களிடம் மையல்கொண்டு திருமணம் செய்து கொள்வதாகக் கூறுகிறான், முனிவர் அப்பெண்களை அழைத்துவந்து திருமணம் செய்துகொள் என்று கூற, தான் பதி விரதன்,அப்பெண்களைத் தனக்கு யாரென்று தெரியாது என்று பொய்கூறுகிறான்

சிஷ்டவாசி சந்திரஹரியின் நாட்டைத் தானமாகத் தரவேண்டும் இல்லையென்றால் தான்கொடுத்த ஒன்பதாயிரம் பொன்னைத் திருப்பித்தருமாறு கேட்கிறார்அவன் இல்லையென்று மறுக்க, ஒன்பதாயிரம் பொன்னைத் தரும்வரையில் இந்தநாடு தன்னுடையது என்று கூறி அவனை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றுகின்றார். சந்திரஹரி தன்மனைவி மகனுடன் வெளியேறினான்.

சந்திரஹரியின் சூழ்ச்சிகள்:

சந்திரஹரியுடன் வந்த ஈசநட்சத்திரனை ஏமாற்றுவதற்கு பலவழிகளில் முயல்கிறான்.

தென்காசி கோயிலில் மதிசந்திரையை இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு அவளை யாராவது அடிமையாக ஏற்றுக்கொள்வார்களா என்று பார்த்துவருவதாகக் கூறி தன் அமைச்சன்

அசத்தியகீர்த்தியுடன் செல்கிறான். மதிசந்திரை ஒருபோர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு தான் தவத்தில் இருப்பதாகவும், தவம் கலையும் வரை யாரும்பேசக்கூடாது என்றும் தன் மகன் தாசதேவனிடம் கூறுகிறாள்.

அப்பொழுது கண்டிகாலி அங்கு வந்து தான் மிகவும் துன்பத்திலிருப்பதாகவும் அதைப் போக்கவேண்டும் என்று அழுகின்றாள். மதிசந்திரைத் தான் தவத்திலிருந்து வெளிவந்தது போல நடித்து. தன் கவலையெல்லாம் போர்வையில் மறைத்து தவத்தில் இருந்ததால் நீங்கியது என்கிறாள். கண்டிகாலியும் அதைஉண்மையென்று நம்பி, போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு மௌனமானாள்.

கண்டகாலன் தன்மனைவியைத் தேடி வருகையில் சந்திரஹரி அவனிடம் ஒன்பதாயிரம் பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டு மதிசந்திரைக்குப் பதிலாகப்போர்வைக்குள் தவத்தில் இருந்த கண்டிகாலியை அவள் கணவனாகிய கண்டகாலனிடமே விற்றுவிடுகிறான்.ஈசநட்சத்திரனிடம் ஒன்பதாயிரம் பொன்னைத் தருகிறான்.

தன்னுடைய மந்திரியான அசத்தியகீர்த்தியிடம் ஈசநட்சத்திரனிடமிருந்து ஒன்பதாயிரம் பொன்னைக் கவர்ந்துவருமாறு கூறுகிறான். ஈசநட்சத்திரன் தான்வைத்திருந்த பொன்னைக் காணவில்லையென்று சந்திரஹரியிடம் கூறுகிறான். சந்திரஹரியோ தனக்குத் தரகு பணமாக ஆயிரம் பொன்னைக் கேட்கிறான். ஈசநட்சத்திரன் தன்னை ஆயிரம்பொன்னிற்கு யாரிடமாவது விற்கச் சொல்லுகிறான். அப்பொழுது சிஷ்டவாசி அனுப்பிய பாஹிவீரன் தான்ஈசநட்சத்திரத்தைத் தேடிவந்ததாகவும், மறவநாட்டு மன்னனை உண்மையைப் பேசவைப்பதற்காக ஆயிரம் பொன்னைக்கொடுத்ததாகவும் கூறினான். அவனிடமிருந்து ஆயிரம்பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டு ஈசநட்சத்திரனை மறவநாட்டு மன்னன் என்றும் அவனிடமிருந்து எப்படியாவது உண்மையை வரவழைக்குமாறும் கூறி பாஹிவீரனுன் அனுப்பிவைக்கிறான். சந்திரஹரியின் இச்செயலைக் கண்டு சிஷ்டவாசி முனிவர் திகைக்கிறார்.

மதிசந்திரையின் சூழ்ச்சி:

மதிசந்திரையையும் தாசதேவனையும் பிடித்துக்கொண்டு வருமாறு ஈசநட்சத்திரனை முனிவர் அனுப்பி வைக்கிறார். மதிசந்திரை இதையறிந்து கொண்டு தன் மகனை பாம்பு கடித்து இறந்ததுபோல நடிக்கச் சொல்லுகின்றாள். ஈசநட்சத்திரனிடம் 历碉 மகன் பாம்புகடித்து இறந்துவிட்டான் என்று பொய் கூறுகிறாள். அவனை எரிப்பதற்குச் சுடுகாட்டிற்குச் சென்றபோது அங்கு புலையன் வேடத்திலிருந்த சந்திரஹரி பிணத்தை எரிப்பதற்கு காசுவேண்டும் என்று கேட்கிறான். மதிசந்திரையிடமிருந்து தாலியைப் பெற்றுக்கொள்கிறான். ஈசநட்சத்திரனிடமிருந்து வாய்க்கரிசியும் முழத்துண்டும் படிக்காசும்

கேட்கிறான். அவற்றையெல்லாம் கொண்டுவர ஈசநட்சத்திரன் செல்கையில் தன் மகனையும் மனைவியையும் தப்பித்துப்போகச் சொல்கிறான்.

சந்திரஹரியின் முடிவு:

சந்திரஹரியின் பொய் பேசும் சாகசத்தைத் தவவலிமையால் அறிந்துகொண்ட முனிவர் மதிசந்திரையை தென்காசிமன்னனின் காவலர்கள் பிடித்துக்கொண்டு செல்வதையும் அறிந்துகொள்கிறார். அரசன் விதிக்கும் தண்டனையைத் தான் நிறைவேற்றுவதாகக் கூறி மதிசந்திரையைச் சந்திரஹரியிடம் அழைத்துப்போகிறார். மதிசந்திரையை யாரென்று தனக்குத் தெரியாது என்றும் அரசனின் குழந்தையைக் கடத்திச்சென்றது சிஷ்டவாசிதான் என்றும் கூறி அவர்மீது வாளை ஓங்குகிறான். கல்மழை பொழிகிறது. சிஷ்டவாசி தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்கிறார்.

அலகு – 5 மொழிப்பயிற்சி :

பொருந்திய சொல் தருதல் (தக்க பொருளைத் தேர்ந்தெடுத்தல்)

பயிற்சி - 1

ஏற்ற விடையினைத் தேர்ந்தெடுக்க.

1 கடலாடை (நிலமகள், கலைமகள், மலைமகள்) - நிலமகள்

2. அகர முதல எழுத்து (உலமையணி, உருவக அணி, ஏது அணி) உவமை அணி

3. இருட்பகை (உருவகம், உவமை, பண்புத்தொகை) - உருவகம்

4. இடுகுறிப்பெயர் (வளையல், நிலம், நாற்காலி) - வளையல்

5. ஞாலம் (நகரம், நாடு, உலகம்)-உலகம்

6. விகற்பம் (வேறுபாடு, கூறுபாடு, களங்கம்) - வேறுபாடு

7. பாரதி வாக்கின்படி தெய்டி மொழி (பதினெட்டு, இருபது, முப்பது) பதினெட்டு

8. கங்குல் (முற்பகல், காலை, விடியல்) - விடியல்

9. மாருதம் (புயல், தென்றல்சூறாவளி) - தென்றல்

10. தண்கதிர் (புதன், தாரகை, நிலா) - நிலா

11. மிரட்சி (அச்சம், கூச்சம், வியப்பு) - வியப்பு

12. தகளி (கிண்ணம், தட்டு, அகல்) - அகல்

பயிற்சி -2

1 கொண்டல் (மோகம், தேகம், மேகம்) - மேகம்

2. "அண்டர் (தேவர், அரக்கர், அண்மையில் உள்ளவர்) - தேவர்

3. வைகல் (வாழ்த்தல், திட்டுதல், நாள்தோறும்) - நாள்தோறும்

4. நறவு (பூந்தேன், கொம்புத்தேன், தேன்) - தேன்

6 மேதி (மேதினி, எருமை, உரிமை) எருமை

7. தோன்றல் (அவதரித்தவன், பிறந்தவன், தலைவன்) அவதரித்தவன்

8. அயன் (பிரமன், திருமால், சிவன்) - பிரமன்

9. வால்நிறம் (வெண்மை, பொன்மை, கருமை) - வெண்மை

10. ஆயகாலை (எச்சமயம், அச்சமயம், இச்சமயம்) - அச்சமயம்
11 கணை (அம்பூ, வேல், வாள்) - அம்பு
12 துறக்கம் (மடாலயம், சத்திரம், சுவர்க்கம்) - சுவர்க்கம்
13. அரி (நெருப்பு, சிவன், திருமால்)-நெருப்பு
14. அரவம் (பாம்பு, உருவம், தமிழ்) - பாம்பு
15. அணில் (குட்டி, குஞ்சு, பிள்ளை) - பிள்ளை
16. இரவி (சந்திரன், சூரியன், சனி) - சூரியன்
17. எழிலி (வானம், கடல், மேகம்) -மேகம்
18. ஞாலம் (நகரம், நாடு, உலகம் உலகம்
19. மறை (மான், அந்தணன், வேதம்) - வேதம்
20. மாசு (குற்றம், குறை, ஒழுங்கு) - குற்றம்
21. முருகு (அழகு, அரும்பு, மலர்) - அழகு
22. வெகுளி (அகம், புறம், கோபம்) -கோபம்
23. வளி (காற்று, தீ, நீர்) - காற்று
24. திணை (நிலம், மண், தீ) - நிலம்
பயிற்சி - 3
நாமம் (அச்சம், வியப்பு, திகைப்பு) -திகைப்பு
2. ஆகுலம் (வருத்தம், சோர்வு, தளர்வு) - சோர்வு
3. கால் (காற்று, நாற்று, ஊற்று) காற்று
4. அடிசில் (சாறு, சோறு, தின்பண்டம்) - சோறு
5. தாமம் (அணி, ஆடை, மாலை) -மாலை
6. ஆகம் (கண், மார்பு, செவி) - மார்பு
7. நிரை (வரிசை, நிரப்பு, நிறைதல்) – வரிசை
8. புரிசை (அகழி, வாயில், மதில்) - மதில்
பொச்சாப்பு (மறதி, உறுதி, பொறாமை) - பொறாமை
10. உடுக்கை (மாலை, அணிகலம்ஆடை) - ஆடை
11. அகவுவது மயில், குயில், கிளி) - மயில்
12. மல்லல் (குளம், களம், வளம்) - களம்
5.1 பொருத்தமான சொல்லைத் தேர்ந்தெடுக்க.
1 குரவர் (பெற்றோர், உற்றோர், மற்றோர்) - பெற்றோர்
2. (மறதி, உறுதி, பொறாமை) - பொறாமை
3. முந்தை (முதியவர், முன்னோர்மூத்தவர்) - முன்னோர்
4. ஆடகம் (பொன், வெள்ளி, ஈயம்) - பொன்
5. வேய் (ஈச்சமரம்புளியமரம், மூங்கில்) - மூங்கில்
6. கடுவன் (பெண்குரங்குஆண்குரங்கு, குட்டிக்குரங்கு-ஆண் குரங்கு
7. கவலை (பலவீனம், , பொலிவு) - பலவீனம்
8. இரவை (ஆண்மான், பெண்மான், மான்குட்டி) - மான்குட்டி
9. சாம்புதல் (துறத்தல், வாடுதல், செத்தல்) - வாடுதல்
10. சிவணுதல் (சிவ வணக்கம், சைவநெறி, பொருந்துதல்) -பொருந்துதல்
11. சிறுகால் (தென்றல்விடியல், சூறாவளி) - சூறாவளி

12. சுணக்கம் (விரைவு, அவசரம்தாமதம்) - தாமதம்
13. சுமடன் (அறிஞர், மடையன், பாரம் சுமப்பவன்) - மடையன்
14. சுரிதல் (சுருங்குதல், பெருகுதல், அகலமாதல்) - சுருங்குதல்
15. தறுகண் (வீரம்கண்வலிமாறுகண்வீரம்
16. செம்மாப்பு (செம்மையான செயல், பெருமிதம், சிவப்பு) பெருமிதம்
17. தலையளி (பொருள் வழங்குதல், பொருள் ஏற்றல், பொருள் மறுத்தல்) - பொருள் வழங்குதல்
18. செலவு (சேகரித்தல், செல்லுதல், சொல்லுதல்) - செல்லுதல்
19. ததைதல் (சேர்தல், மாறுதல், விலகுதல்) – சேர்தல்
20. சேரார் (மூவேந்தருள் ஒருவர் பகைவர், சேர மரபினர்) பகைவர்
21. தடை (வினா, தடுத்தல், மறுத்தல்) தடுத்தல்
22. தண்கதிர் (தாரகை, செவ்வாய், நிலவு-நிலவு
23. தேட்டம் (சேமித்தல், செலவிடல், வாரி வழங்கல்) - செலவிடல்
24. தாட்டிகம் (மென்மை, மேன்மை, வலியை) - வலிமை
25. திகழ்தல் (விளங்குதல், விலக்குதல், மழுங்குதல்) - விளங்குதல்
26. துவட்சி (தளித்தல், தளர்தல், முரிதல்)-தளர்தல்
27. வெங்கதிர் (செவ்வாய்க்கிரகம், சூரியன், புதன் கிரகம்) சூரியன்
28. கிழமை இதழ் (தினமணி, கலைமகள், கல்கி) - கல்கி
29. வாளி (கூரிய வாள், அம்பு, வாளை மீன்) - அம்பு
30. பிரை (குற்றம், பாலை மோராக்க இடும் மோர். இளைய நிலா) பாலை மோராக்க இடும் மோர்
31 இணர் (கொத்து, இணைத்தல், ஒப்பு) - கொத்து
32. உள்ளுதல் (தங்கவைத்தல், நினைத்தல், உள்ளபடி இருத்தல்) நினைத்தல்
33. உதரம் (வடக்கு, குருதி, வயிறு) - குருதி
34. பிளிறுவது (யானை, புலி, சிங்கம்) - யானை
35. அங்காக்கை (பெண் காக்கை, ஆண் காக்கை, வாய் திறத்தல்) வாய் திறத்தல் **5.2 மரபுத் தொடர்கள் (தமிழாக்கம்)**
எளிதில் பொருள் காணத்தக்கவை

மொழிகளுக்கு இடையே வேறுபாடுகள் இருப்பது போன்றே ஒற்றுமைக் கூறுகளும் உள்ளன. ஒத்த கருத்துகள் கொண்ட தொடர்கள் இரண்டு மொழிகளில் அமைவது இயல்பே

Once for all - முடிவாக
Out of date - தற்காலத்துக்கு ஒவ்வாத
Take into account- கணக்கில் எடுத்துக்கொள்
The face is the index of the mind - அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்
All that glitters is not gold - மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல

மரபறிந்து ஆள வேண்டியவைமரபுத் தொடர்களுக்கும்.
பழமொழிகளுக்கும் சில வகையான பின்னணிகள் இருத்தல் உண்டு
குறியீடுகள், படிமங்கள், ஆகுபெயர்கள் முதலியவற்றைப் புரிந்து
கொண்ட பின்பே பொருள் புலப்படும்.

'Take the chair' என்பது ஆகுபெயராய்த் தலைமைப் பதவியைக் குறிக்கும்
பொருள். 'தலைமை தாங்கு' என்பது இதன்

Smell a rat – ஐயப்படு
In black and white. – எழுத்து வடிவில்
Warm welcome. - மகிழ்ச்சியான வரவேற்பு
Foot the bill. - பணம் செலுத்து
Good books. - நம்பிக்கை
Call one names - இகழ்,திட்டு
Baker's dozen - பதின்மூன்று
Achilles' heels. – பலவீனம்
Out-Herod Herod. - கொடியவனிலும் கொடியவன்
Red-Letter day. - பொன்னாள்
64000 dollar question. - தீர்க்கவொணா வினா
A quixotic plan. - கேலிக்கூத்தான திட்டம்

5.2.1 பயிற்சி -1
கீழ்க்கண்ட தொடர்களையும் பழமொழிகளையும் தமிழ்நெறிப்படி
தமிழில் மாற்றிடுக.
1 . Bone of contention - அடிப்படைச்சிக்கல்
2. Bring to light. . - அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்து

3. Hit the bull's eye. - வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வா!
4. By and by. - படிப்படியாக/அடுத்தடுத்து
5. Build castles in the air. - மனக்கோட்டை கட்டாதே
6. A wild-goose chase. - எட்டாக்கனி
7. On behalf of. - ஒருவருக்காக
& East or West, home is the best. - கிழக்கோ, மேற்கோ, வீடுதான்
சொர்க்கம்/எலி வளையானாலும் தனி வளை வேண்டும்
9. Sorrows never come single. - துக்கம் தனித்து வராது
10. Man proposes, god disposes. - தெய்வம் நடத்துகிறது/யாம் ஒன்று
நினைக்க கடவுள் ஒன்று நினைப்பது
1A closed book. - புரியாதவன்/புரியப்படாதவன்/
யாராலும் அறியப்படாதவன்
2. Kick the bucket. - இறந்து போதல்

3. Off the record. - தனிப்பட்ட கருத்து
4. Bell the cat. - பூனைக்கு யார் மணிகட்டுவது?
5. A blank cheque. - முழு உரிமை/வெற்றுக்காசோலை
6. She was murdered in cold blood. - அவள் துடிக்கத் துடிக்க கொல்லப்பட்டாள்
7. All is well that ends well. - எல்லாம் நன்மைக்கே
8. Jack of all trades is master of none. - பலவித்தைக்காரன் ஒரு வித்தையும் அறியான்
9. Don't throw pearls before the swine. - கழுதைக்குத் தெரியுமா கற்பூர வாசனை?

5.2.2 பயிற்சி -3

1. Nip in the bud. - முளையில் கிள்ளு
2. Busy as a bee - தேனீ போல் சுறுசுறுப்பாக
3.On the cards. - எதிர்பார்த்தபடி/நினைத்தபடி
4. Chicken feed. - பயனற்றமட்டமான
5. Christmas comes but once in a year -. காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள் அமாவாசைச் சோறு அன்றாடம் கிடைக்குமா?

8. Don't rob Peter to pay Paul - கடைத்தேங்காயை எடுத்து வழிப்பிள்ளையார்க்கு உடைக்காதே!
9. Homer too nods - எப்பவும் தலையாட்டு பொம்மை போல் இருக்காதே

10. You cannot have the cake and eat it too - கூழுக்கும் ஆசை, மீசைக்கும் ஆசை

5.2.3 வண்ணங்களும் எண்களும் இடம்பெறும் மரபுத் தொடர்கள்

வண்ணம் பற்றிய சொற்களும், எண்களின் பெயர்களும் இடம் பெற்றுள்ள ஆங்கிலத் தொடர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. அவற்றுள் சிலவற்றை இனிக் காண்போம்.

1. As one man - (அனைவரும் சேர்ந்து) ஒரே முடிவாக
2. One and all. - அனைவரும்
3. In the year one - வெகு காலத்திற்கு முன்பு
4. First rains - தலைப்பெயல் (பருவத்தில் முதல் மழை
5. First begotten - தலைச்சன் பிள்ளை

6. In two minds. - குழம்பிய நிலையில்
7. Second Chamber. – சட்ட மேலவை
8. Third person. - தொடர்பற்றவர்
9.Fourth Estate. - தொடர்பற்றவர்
10.Fifth column. - இதழியல் துறை